

ANN WILLIAMS

*Călătorie în
Caraibe*

ALCRIS

Capitolul 1

Ca de obicei, apartamentul arăta într-un hal fără de hal. Angela oftă, dezgustată. Zău că nu era drept! Când era rândul ei să facă ordine în apartament, se achita întotdeauna corect de sarcini. La urma urmei, cele patru fete locuiau împreună și se înțeleseră să-și împartă sarcinile menajere.

Așa cum spusese Suzanne, patru fete într-o locuință de dimensiuni limitate trebuia să fie disciplinate; altfel, totul era un haos.

— Și atunci, de ce celelalte nu respectă regula? murmură furioasă Angela.

Își agăță haina în cuier și apoi citi foaia de hârtie prinsă într-o piuneză pe ușa bucătăriei. Textul era explicit:

- Luni și joi: Angela
- Marți și Vineri: Emma
- Miercuri și Sâmbătă: Doris.
- Duminică: Suzanne

Suzanne, verișoara Angelei și mai mare decât ea, își îndeplinea sarcinile doar într-o zi pe săptămână pentru că se

ocupa și de bugetul „comunității“. Totul era echitabil, dar nu funcționa prea bine, își zise cu amărăciune Angela, intrând în baie. Aici, gresia era acoperită cu pudră de talc, un prosop ud era aruncat aiurea, ce mai, o dezordine totală. Erau isprăvile lui Doris, care plecase probabil în grabă azi-dimineață. Lucra ca manechin. Emma, actriță începătoare, nu era mai brează; găsea întotdeauna pretexte complicate dar perfect plauzibile pentru a scăpa uneori de obligațiile menajere; în mod constant, făcea schimb cu Doris, și rezultatul era ceea ce se vedea.

Angela făcu o grimasă și ieși din baie. Va mânca mai întâi ceva. Își pregăti un sandviș, cu o ceașcă de ceai destul de slăbuț – erau în perioada de economii – și își duse tava în living. Chiar dacă ar cădea tavanul pe ea, cu siguranță că n-o să facă ordine în baie; nu era rândul ei. Dar fără îndoială va trebui să se ocupe de bucătărie, dacă voia să mănânce astă-seară și mâine dimineață. Își mesteca îmbufnată sandvișul. Nu venise să muncească în minunatul oraș Londra pentru a face pe menajera. Vrusese să participe la o viață tumultuoasă într-o capitală cosmopolită, unde evenimentele se succed cu repeziciune, unde se întâlneau oameni fascinanți și se lansau mode uimitoare, unde fetele întâlneau bărbați dinamici și se petrecea mereu într-o strălucire veselă.

Dar nu asta găsisese... nu încă.

Oh, distracția decurgea destul de vesel; Suzanne, Emma și Doris ieșeau frecvent cu bărbați seducători care se exprimau într-un limbaj deosebit. Limbajul acesta, Angela nu-l învățase niciodată în sătucul ei din Northumberland unde își petrecuse toată viața, până în urmă cu trei luni. Nu, se gândi ea întristată, se pare că „hora“ distracției nu va încetini niciodată îndeajuns pentru ea ca să se poată prinde. Rămânea tânăra care privea luminile strălucind și asculta muzica...

Și asta nu pentru că nu s-ar fi străduit. De când sosise, făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a căpăta o înfățișare londoneză și până la urmă reușise câte ceva. În spatele fațadei de eleganță dezinvoltă, nimeni n-ar fi ghicit prezența unei provinciale, dar visul și realitatea, știa bine, nu aveau o măsură comună. Înfațișarea conta puțin; ceea ce era important era personalitatea.

De exemplu, Suzanne avea o perfectă stăpânire de sine, era spirituală, amuzantă. De altfel, avusese întotdeauna această strălucire. „Nu este ca mine, își zise Angela. Când găsesc și eu o replică percutantă, toată lumea pleacă.“ Parcă auzea și acum remarca aspră a bunicii sale Gabrielle, repetată atât de des în perioada copilăriei: „Suzanne face din tine ce vrea, copila mea. Va trebui la un moment dat să înveți să te aperi singură în viață“.

Și acum era pe cale să învețe... destul de dur, se gândi Angela. Dar respinse cu hotărâre aceste idei defetiste. Mai plăcut era să se gândească la domnul Drew.

Domnul Drew era șeful personalului la „Balclair“, societatea de produse farmaceutice pentru care lucra ca secretară stagiară. Toate angajatele erau înnebunite după acest seducător blond, cu un farmec magnetic. Dar până acum, nici una dintre ele nu reușise să iasă cu el. Angela visa în secret că va fi prima. Dacă va reuși, va fi invidiată de toate celelalte. Într-adevăr, nimeni nu putea să tindă mai sus – doar dacă se gândea careva chiar la domnul Kelvyn Balclair în persoană. Se dusesse vorba că era bărbatul cel mai frumos din lume. Dar trăia într-un univers care nu avea nimic de-a face cu micul birou în care Angela lucra împreună cu alte patru tinere. De altfel, în cele șase săptămâni de când lucra aici, nici măcar nu-l zărise pe marele om. Așa că își concentra toate visele spre domnul Anthony Drew, mult mai accesibil.

Acesta trecuse prin biroul lor, azi după-amiază, și fuseseră cât pe ce să leșine la vederea lui. Era îmbrăcat într-un pantalon gri strâmt, o cămașă albă de mătase și părul blond îi cădea în șuvițe rebele pe frumoasa-i frunte. Aveai de ce să fii impresionat.

Firește, hotărâte să-i dovedească zelul lor, se prefăcuseră că bat cu furie la mașină, dar ochii lor reveneau fără încetare spre ușă, pe unde tânărul urma să iasă la întoarcere. În acel moment, el le acordă un zâmbet cu farmecul bine calculat și se apropie de Angela. Se opri, se aplecă și o ciupi de obraz.

— Încă mai ai tenul acela ca petala de crin sau de trandafir pe care ți-l dă aerul de țară, zise el pe un ton ademenitor.

Încă un zâmbet fermecător acordat tuturor, și ieși.

Dintr-o dată, crinii și trandafirii se transformară în maci roșii, dar Angela era incredibil de fericită. Și chiar mai mult atunci când Celia, cea mai în vârstă dintre colege, șuiera:

— Hei, ce se întâmplă aici?

Amintindu-și toate astea, Angela zâmbi și frumoșii ei ochi albaștri se încetoșară visători. Uită și furia care o cuprinsese la vederea haosului din apartament. Oare domnul Drew o remarcase în sfârșit? Dacă o va invita cumva la cină, sau la dejun, sau poate la un film? Sau chiar să facă o plimbare într-o senzațională mașină sport de culoare stacojie?

Dacă măcar Northumberland n-ar fi fost atât de departe... I-ar fi plăcut să-i arate sătucul ei vrăjit, unde pârâul argintiu curgea pe sub un vechi pod de piatră, adeseori reprezentat de pictori în lucrările lor. Și poteca îngustă ce cobora spre vâlcea, și micul golf unde valurile se spărgeau în nori de spumă, chiar în scobitura malului înverzit unde băieții încercau să le ademenească pe fete... Oare cum o fi să fii sărutată de domnul Drew?...

— Iarși visezi, Angela?

Tânăra tresări. Nu auzise ușa deschizându-se. Emma intră, suplă, un pic băiețoasă cu cizmele ei înalte asortate cu haina

foarte strânsă pe corp. Își turna lapte într-o cană mare. Ca să se așeze, răsturnă de pe un scaun o grămadă de reviste care căzură pe jos. Apoi, se așeză cu un oftat și își ridică picioarele elegante ca să le pună pe marginea fotoliului Angelei. După o clipă de liniște, întrebă neglijent:

– Ai de făcut ceva special, astă-seară?

– Vrei fără îndoială să știi dacă te ajut să faci ordine? Ei bine, nu!

Angela era supărată că fusese trezită din visare atât de brutal.

– Este rândul tău, Emma, știi bine.

Cealaltă îi adresează un zâmbet calm și sorbi o gură de lapte.

– Nu mă gândeam la asta. Am să-ți fac o propunere mult mai interesantă.

– Care? întrebă Angela, imediat alertată.

– Ți-am mai vorbit despre Ralph Stephens, producătorul de televiziune... Îți amintești?

– Cum aş putea să uit? răspunse ea ironic.

De fiecare dată, se minuna de chipul frumos al Emmei, sub părul negru, scurt și neted. O privi și întâlni o privire rugătoare.

– Și? întrebă ea.

– A primit un nou scenariu, și s-ar putea să aibă și pentru mine un rol formidabil. Vrea să mă vadă diseară.

– Felicitări!

Sincer bucuroasă, Angela era gata să-i acorde ajutor prietenei sale. Biata Emma se „odihnea” de cam multă vreme; fusese nevoită să accepte tot felul de mici slujbe ca să supraviețuiască. De când sosise Angela aici, Emma avusese grijă de un câțel caniş îngrozitor de răsfățat, în timp ce bogata lui stăpână se plimba opt zile în străinătate; făcuse pe șoferul la o actriță în trecere prin Londra; participase la o lansare publicitară a diferite produse; își petrecuse trei zile trimițând sute de plicuri în vederea unui

sondaj. Serile săptămânii trecute fusese chelneriță într-un club din Soho, mai mult sau mai puțin dubios... Dar, cum spunea Suzanne, Emma era destul de mare ca să se apere singură.

– Mulțumesc...

Emma părea însă destul de îngrijorată pentru cineva care urma să întâlnească un important producător.

– Din păcate, nu voi putea să merg.

– De ce nu?

– Sunt așteptată în altă parte. Oh, dacă aș fi putut să prevăd acest telefon de la Ralph Stephens, n-aș fi acceptat cealaltă slujbă!

Emma se ridică dintr-un salt, apoi se așează călare pe un scaun. O privea pe Angela cu un aer implorator.

– Vrei să mă ajuti? Te rog...

– Dar cum?

– Ține-mi locul la celălalt „job“. Dacă accepți, voi fi prietena ta pe viață.

Pe Angela o străbătu un fior de teamă.

– Despre ce este vorba? Eu nu sunt actriță.

– Oh, nici nu-i nevoie să fii!

Ca întotdeauna, simțind că triumfă, ochii Emmei scânteiau.

– Este foarte ușor... Este vorba despre un dineu la care va trebui să mergi astă-seară, la Hawaiian Lei, clubul acesta nou din...

– Să cinez? Eu? La... Ce tot vorbești, Emma?

– Ușurel, îngerașule. Nu-i cazul să te enervezi... Ascultă: Jeremy, agentul meu, mi-a aranjat această întâlnire azi-dimineață; câștig treizeci de lire pe puțin și o masă gratuită. Firește că Jeremy își ia și el comisionul. Are acțiuni într-o agenție specializată. Când le lipsește vreo fată – sau vreun băiat – agenția îl contactează pe Jeremy. Dar era deja ora patru când

mi-a telefonat Ralph. Am încercat să dau de Jeremy ca să-i spun că nu mai pot să merg, dar plecase. Vine abia mâine dimineață.

În graba ei de a-i explica, Emma nu remarcase expresia de groază crescândă de pe chipul Angelei.

– Este o șansă excepțională. Producțiile lui Ralph se vând în lumea întreagă. Dacă îi plac, mi-am asigurat cariera! Oh, te rog, Angela, acceptă!

Dar tânăra scutura din cap.

– Dacă am înțeles bine, ești plătită să cinezi astă-seară la Hawaiian Lei. Cu cine?

– Habar n-am, zise Emma ridicând din umeri. Este un tip care vizitează orașul și care nu vrea să fie singur astă-seară. Am mai făcut asta.

Se opri brusc și izbucni în râs în fața expresiei scandalizate a Angelei.

– Nu-i vorba despre asta, draga mea. Nu neapărat, cel puțin. În realitate, am întâlnit și oameni senzaționali, în acest gen de activități. Ei?

– Nu, Emma, îmi pare rău, este imposibil.

Se ridică și adună de jos ziarele și revistele.

– N-aș putea, adăugă ea.

Urmă un moment de tăcere. Emma zise în sfârșit cu tristețe în glas:

– Bănuiam eu. Și Doris este ocupată, astă-seară. Altfel, ea n-ar fi stat o clipă pe gânduri, sunt sigură. Oh, Doamne, cum o să mă descurc?

– Nu știu, zise Angela, cu oarecare compasiune.

Ar fi vrut să-și ajute prietena, dar ceea ce-i cerea nici nu se discuta. Ce-ar fi zis Suzane, care se simțea mai mult sau mai puțin răspunzătoare pentru tânăra ei verișoară? Și ce-ar fi crezut bunica ei, Gabrielle? se gândi Angela stăpânindu-și un hohot de râs.

Emma se lăsă să cadă într-un fotoliu.

– De data asta, am încurcat-o! I-am promis lui Ralph Stephens că mă întâlnesc cu el la ora opt și, exact la ora aceea, trebuie să fiu la restaurant și să întreb de un oarecare domn Keighley. Cum pot să fiu în două locuri deodată, vrei să-mi spui? gemu ea.

– Doar n-ai acceptat ambele întâlniri!

– Ba da, tocmai ți-am explicat! Eram sigură că o voi ruga pe Doris să mă înlocuiască, îmi datorează un serviciu. Dar, astă-seară este ocupată, am uitat. Nu se întoarce nici peste noapte... Oh, fir-ar să fie. Jeremy o să fie furios dacă-i dau plasă. Înțelege, mi-a dat și un aconto de cinci lire, azi-dimineață. O să răspândească zvonul că nu poate conta pe mine. Dar, dacă nu mă duc la întâlnirea cu Ralph, și el va crede același lucru, nu voi mai prinde niciodată o asemenea ocazie.

Angela privea capul brunet al Emmei aplecat în față. Gâtul ei părea ciudat de vulnerabil. Umerii îi fremătau; se auzi zgomotul unui suspin înăbușit. Se apropie de șemineu ca s-o vadă mai bine pe Emma. Împotriva voinței ei, întrebă:

– Ce trebuie să faci, când ții companie unui asemenea bărbat?

– Oh, nu-i mare scofală, zise Emma ridicând capul. Te îmbraci cât mai bine cu putință și te porți fermecător. Îl lași pe el să comande meniul și, dacă se întâmplă să comande melci sau picioare de broască, nu te strâmbi. Dansezi cu el dacă are chef, râzi la glumele lui, chiar dacă le-ai auzit de o sută de ori. În sfârșit, la miezul nopții, ceri să fii condusă la un taxi... Tipul acesta, de astă-seară, este din Nord, cred, ca și tine. V-ați înțelege probabil de minune.

Cu un zâmbet timid de speranță, Emma o implora din priviri pe Angela.

– Crezi? zise aceasta, fără convingere.

Îndoiala i se citea încă pe față. Instinctul o sfătuia să refuze categoric o aventură care ar putea să o facă s-o regrete amarnic.

– Da, cred. Dar lasă, nu te mai gândi. N-ar fi trebuit să-i cer așa ceva unei tinere nevinovate ca tine.

Emma se ridică și se forță să zâmbească.

– Oricum, îți mulțumesc pentru solitudine. Tu ești încă un suflet curat. Sper ca viața să nu te murdărească.

Se întoarce să plece. Brusc, Angela luă hotărârea. Strigă după Emma:

– Nu, așteaptă!

Cealaltă se întoarce.

– Vreau doar să fiu absolut sigură, spuse Angela precipitat. Dacă accept, nu va trebui să... Ești sigură de asta, Emma?

– Ce naiba, draga mea! Doar ți-am spus. Să-ți păstrezi mintea limpede și, la miezul nopții, cheamă un taxi ca să vii acasă. Ascultă, nu-i nimic rău să iei cina cu cineva și să dansezi! Dacă bărbatul îți sugerează să prelungești seara după miezul nopții, spune-i că te cheamă Cenușăreasa... Dacă insistă, roagă-l pe portar să-ți cheme un taxi.

Angela tăcu îndelung înainte să râdă ușor, nesigur.

– Cred că mă crezi foarte naivă...

– Nu. De fapt, cred că ești foarte cuminte... Dar este adevărat? Chiar vrei să mă înlocuiești?

Tânăra dădu afirmativ din cap, și Emma o cuprinse în brațe.

– Ești un înger! O să-ți răsplătesc asta, îți promit. Acum, spune-mi cum vrei să te îmbraci?

Angela nu se gândise la acest aspect al problemei. Dar Emma avea o garderobă la înălțimea oricăror ocazii. Cele două tinere aveau aceeași măsură; așa că nu era nici o problemă. După o jumătate de oră, Angela era îmbrăcată cu o rochie din jerse de mătase roz, de o simplitate înșelătoare, care îi puneă în valoare toate curbele corpului. Văzându-se în oglindă, își înăbuși o

exclamație de surpriză. Din fericire, nu era conștientă de adâncimea decolteului care-i descoperea o mare parte din spate.

– Îți vine mult mai bine ca mie, remarcă Emma, nu fără pic de invidie. Ai noroc! Eu trebuie să port mereu sutiene cu buret.

Angela roși, și-și încrucișă brațele pe piept. Nu era obișnuită cu astfel de remarcă atât de personale... Ce-ar fi zis bunica ei? Prietena ei izbucni într-un râs vesel.

– Oh, Angela, ești unică! În nici un caz să nu te schimbi. Rămâi așa, inocentă. Într-o bună zi, un bărbat formidabil se va îndrăgosti nebunește de tine și de inocența ta și-și va petrece zile și mai ales nopți făcându-ți educația.

– Cred că, mai mult sau mai puțin, știi despre ce este vorba. Dar nu crezi că ar trebui să ne gândim un pic?

Emma o examinează din nou pe această nouă Angela. Aceasta din urmă, era la rândul ei măgulită de coafura pe care Emma o crease special pentru ea și de machiajul subtil aplicat de aceleași degete îndemânatică. Unghiile îi erau date cu un lac roz sidefat care le dădea străluciri de perle, și un parfum descoperit recent de Emma plutea ca un nor în jurul ei. Dacă ar mai avea și siguranța de sine a unei actrițe...

– Încep să mă cred chiar Cenușăreasa, zise ea.

– Cu atât mai bine. Caleașca te șteaptă, o anunță Emma după ce aruncă o privire pe fereastră. Vino, te conduc.

După ce se așează în taxi, după ce nu mai auzi mulțumirile nesfârșite ale Emmei și urările ei de „noroc“, pe Angela o apucă tremuratul. În ce se vârâse? Și dacă partenerul ei necunoscut se dovedea un nemernic? Dacă nu va ști ce să discute cu el?

Tremuratul lăsa locul spaimei și fu cuprinsă de o teribilă dorință de a-i cere șoferului să se întoarcă. Ar fi preferat chiar să curețe apartamentul! Aplecată în față, ridicase deja mâna ca să

bată în gemul despărțitor. Dar o lăasă să cadă pe bancheta de piele. Îi făcuse Emmei o promisiune, și nu putea să nu și-o țină.

Ajuns la destinație, taxiul se opri. Fata coborî, îngrozită că nu o țineau picioarele. Plăti cursa și apoi se întoarse spre intrarea hotelului. Încercă să-și ia un aer nonșalant, blazat, hotărât. Îi mulțumi grațios portarului care-i deschise ușa. În rochia ei de împrumut, nu mai avea parcă nimic din Cenușăreasa!

Doi bărbați care ieșeau îi aruncară priviri admirative. Ea le înfruntă privirile, cu un aer superior dar, imediat, își mușcă buzele. Poate că unul dintre ei era chiar însoțitorul ei de o seară? Și dacă nu va fi aici, dacă va trebui să aștepte singură, țintă a tuturor privirilor?...

În realitate, totul se dovedi foarte ușor. Era ora opt fix. În clipa când intră în foaier și căuta cu privirea recepția, un bărbat veni spre ea.

– Iertați-mă, vă rog, zise el, Sunteți cumva domnișoara Saint-Clair?

Angela îl privi. Era un bărbat înalt, destul de matur, cu tenul mai colorat. Fu cât pe ce să-i răspundă negativ. Dar își aminti instrucțiunile Emmei... Evident, trebuia să spună că este domnișoara Saint-Clair.

– Da răspunse ea. Și dumneavoastră sunteți...

– Jack Keighley. Mă bucur să vă cunosc, domnișoară Saint-Clair.

Ea îi dădu mâna; instinctul însă o puse în gardă: bărbatul acesta n-o să-i fie pe plac. Dar își făcu curaj. Nu trebuia să-l judece după aparențe.

– Nu mă așteptam să vă găsesc imediat, zise ea cu stângăcie.

– Jack Keighley nu lasă niciodată o doamnă să-l aștepte. Și acum, vreți să bem un pahar, sau plecăm?

Să plece... imediat! Dar din nou îi veniră în minte instrucțiunile Emmei: clientul plătește! Zâmbi forțat.

- Cum vreți dumneavoastră, domnule.
- Spune-mi Jack. Atunci, să mergem să cinăm.

Ea încuviință din cap. El o luă de braț cu un gest posesiv și ieșiră din hotel. În taxi, el se așează foarte aproape de ea, și Angela se simți stânjenită. Îi simți parfumul tare și, prin haine, îi percepea trupul masiv. Penumbra din interiorul mașinii forma un paravan care nu lăsa să treacă luminile scânteietoare ale orașului. Izolarea aceasta era ca o invitație și bărbatul, cu siguranță, nu va întârzia să profite. „Trebuie să-l fac să vorbească“, își zise ea cu disperare. Îl întrebă dacă îi place Londra.

- Mda... Este cam ca peste tot, dar mai mare.

După această declarație enigmatică, se întoarse spre ea și o bătu ușor pe mână.

- Cum sunt mâncărurile, în acest club nou?
- Habar n-am. Încă n-am fost.

– Atunci, suntem doi în aceeași situație! Credeam că o tânără ca dumneata merge peste tot.

Dacă ar ști el!

- Dar este cel mai nou și la modă club, nu?

– Oh, da, răspunse ea. Decorul este foarte exotic, există o lagună în miniatură, cu pești vii și plante tropicale.

Repeta cuvânt cu cuvânt descrierea făcută de Emma. El făcu un semn aprobator.

– Cu chelnerițe în fustițe de rafie și aproape nimic altceva pe ele? întrebă plin de speranță. O să am ce să le povestesc prietenilor, la întoarcere.

Urmă un moment de tăcere. Angela relua repede conversația.

- Ești în vacanță? întrebă, destul de nervoasă.
- Nu. Sunt într-o călătorie de afaceri.

– Și ești mulțumit de această călătorie?

– Rămâne de văzut... Dar să nu mai vorbim despre muncă, scumpo.

Se făcu din nou liniște. Angela era descumpănită. Hotărât lucru, nu era prea talentată pentru acest rol. Și însoțitorul ei simțea asta și începea poate să-și pună întrebări. Se simți ușurată când zări de departe palmierii din neon verde și alb de pe fațada clubului Hawaiian Lei. Taxiul încetini. Totul va deveni mai ușor după ce se vor așeza la masă, în lumină, ascultând muzica, se gândi ea.

Dar se înșela.

Angela era o tânără foarte conștiincioasă: dacă se angaja să facă ceva, se simțea răspunzătoare pentru un eventual eșec. Chiar dacă avea doar optsprezece ani, nu-și căuta niciodată scuze sau pretexte facile.

Cu puțin mai multă experiență, și-ar fi dat seama că Jack Keighley, la fel ca ea, nu se simțea în elementul lui. În micul lui orașel de provincie, Jack era un băutor de bere, un amator de povești deochete, nu mai rău decât un altul. Dar, ieșit din mediul lui natural, departe de supravegherea unei soții, era fără îndoială hotărât să se distreze și să-și pună în palmares o cucerire cu care mai apoi să se laude în fața prietenilor săi. Și pentru asta era gata să plătească oricât.

Dar la debutul acestei întâlniri, biata Angela nu avea nici cea mai mică bănuială, și Emma se înșelase lamentabil în privința lui Jack Keighley. Acesta nu avea deloc chef să-și petreacă seara în compania unei puștoaice provinciale crescută după un cod moral foarte sever.

Tânăra făcea tot ce putea. Zâmbea la glumele însoțitorului ei, suporta familiarități din ce în ce mai insistente. Dar el continua să bea mult, vorbea prea tare, râdea necontrolat și, când ajunseră pe ringul de dans, o strânse foarte aproape de el și Angela îi simți mâna caldă și umedă pe spate.

Dacă nu i-ar fi promis prietenei ei că o va înlocui, ar fi luat-o la fugă. Aruncă o privire discretă la ceas; miezul nopții era încă departe.

Ajunseseră la desert, când un grup de patru persoane se așează la o masă alăturată. Perechea mai în vârstă părea de americani, la fel ca și tânăra, foarte seducătoare și foarte conștientă de frumusețea ei, care se așeza grațios.

Dar celălalt bărbat îi atrase atenția în mod irezistibil Angelei. Era înalt, cu bărbia bine conturată, cu buze ferme. Privirea pătrunzătoare trăda o mare forță de caracter. Părea că tânăra americană îl plăcea foarte mult. Îi arunca priviri pline de subînțeles, îi pune uneori mâna pe braț, se apleca spre el complice, atât de aproape încât părul ei arămiu atinge bogatul lui păr negru.

Angela începu să țeasă un vis nebunesc: se vedea în locul frumuseții roșcate, asculta glasul acestui bărbat atrăgător – probabil că avea un timbru grav, cald, mângâietor – vedea cum se adâncesc, atunci când zâmbea, cele două cute care-i încadrau gura...

– ...și umple și paharul domnișoarei...

Vocea un pic cleioasă a lui Jack Keighley o readuse la realitate. Își puse ferm palma peste pahar.

– Haide, nu fi prostuță!

Degetele groase ale lui Jack Keighley încercară să le îndepărteze pe ale ei. Ea rezistă. Paharul se răsturnă, și vinul roze se răspândi pe fața de masă albă ca zăpada.

Angelei îi veni să intre în pământ de rușine. Cu un gest rapid, îndemânatic, chelnerul întinse un șervet peste pată, și-i șopti câteva cuvinte încurajatoare tinerei, care se făcuse stacojie. Însoțitorul ei ridică tonul ca să ceară un alt pahar, și cei de la masa alăturată se întoarseră spre ei. Angelei i se păru că fețele lor exprimau un dezgust profund. Întâlni privirea cenușie și rece a

bărbatului brunet, și citi în ea numai dispreț. Cu buzele tremurând, își înălță totuși bărbia: el nu avea nici un drept s-o privească astfel, s-o judece...

Vru să-l ignore pe necunoscut, se strădui să pară că se distrează, că se simte bine. Dar minutele se scurgeau cu o lentoare exasperantă. Dansă din nou cu însoțitorul ei, îi suportă mâinile calde, respirația mirosind a alcool, îl ascultă bolborosind tot felul de prostii când se duseră la bar, pe terasa înconjurată de palmieri care dădea spre mica lagună. În sfârșit, acele ceasului arătară miezul nopții fără cinci minute.

Angela respiră profund, și spuse:

– Este timpul să plecăm, cred, domnule Keighley; curând va fi miezul nopții.

– Oh, floricea mea dragă! Credeam că nu vei vrea niciodată să faci pasul!

Un zâmbet larg i se întinse pe față, se clătină, se agăță de brațul ei ca să-și recapete cu greu echilibrul.

– Mai bem un pahar?

– Nu, mulțumesc.

Ea se eliberă și se forță să zâmbească.

– Mă duc să-mi iau mantoul.

Se îndepărtă repede, evident ușurată. Calvarul ei se apropia de sfârșit. Într-un sfert de oră, cu puțin noroc, va fi acasă, și spera că Emma îi va da o veste care să-i justifice sacrificiul. Dacă ar fi știut unde este ușa de serviciu, ar fi fugit pe acolo...

Jack Keighley se afla la piciorul scării și o privea coborând spre el.

– Haide, îngeraș, mergem la tine sau la hotel?

– Poftim? făcu ea, cu privirea îngrozită. Dar este miezul nopții. Eu...

– Și ce dacă?

O prinse de talie și o trase spre el.

– Seara este abia la început. O să...

– Nu!

Angela văzu capete întorcându-se spre ei, încercă să se îndepărteze și coborî vocea.

– Seara s-a terminat, domnule Keighley, știți foarte bine. Contractul spune...

– Lasă asta, fetițo. Știu despre ce-i vorba, nu-ți face griji. După miezul nopții, este o afacere doar între noi. Așa că, arată-mi zâmbetul acela frumos. Să știi că sunt un tip generos, scumpo, n-o să ai de ce să te plângi.

Întinse brusc mâinile spre ea, o prinse de șolduri încercând să-i muște urechea.

– Ajunge! Cum îndrăznești!

Fără să-i mai pese că provoca o scenă, se eliberă și fugi spre ușile de sticlă ce dădeau spre hol. Își croi orbește drum printr-un grup de persoane care-i bara calea.

Dar Jack Keighley, chiar și beat, încă era în stare să gândească și să acționeze repede. O ajunse și o prinse de umăr.

– Ușurel! Dacă tu crezi că o să scapi numai cu atât după...

– Te rog... lasă-mă să plec!

Se zbătea, cu ochii plini de lacrimile umilinței. Deodată, în fața ei apără o umbră întunecată.

– Aveți nevoie de ajutor? Sau este vorba doar despre o ceartă între îndrăgostiți?

Angela încremeni. Era necunoscutul de la masa alăturată. Se vedea pe chipul lui disprețul; privirea i se plimba de la ochii speriați ai Angelei la fața furioasă a însoțitorului ei.

– Oh da, vă rog! El...

– Stai, stai! răcni Keighley. Nu te amesteca dumneata! Am plătit treizeci de lire ca să...

Angela îl întrerupse, și se agăță de brațul necunoscutului.

– Nu! A fost doar pentru o cină... până la miezul nopții! Și acum, el ar vrea...

– S-a întâmplat ceva?

Un colos în ținută neagră se apropiase de ei.

– Putem să rezolvăm situația, zise necunoscutul.

Se întoarse spre Angela, își coborî privirea spre degetele mici și nervoase încă agățate de mâneca lui.

– Dumneata ești angajată la o agenție care oferă partenerie bărbaților singuri?

Ea schiță un „nu“, își reveni și încuviință, spășită, din cap. Îi spusese numele agenției, sperând că de data asta Emma fusese sinceră cu ea.

Colosul, care trebuie să fi fost directorul restaurantului, păru că recunoaște numele. Necunoscutul zise apoi pe un ton sec:

– Chemați un taxi pentru... acest domn. Și rugați-i pe prietenii mei să mă scuze. Cei de la masa 19. Mă întorc imediat.

Prinse între degetele lui de fier brațul Angelei, care rămăsese uluită, și o conduse repede spre ieșire. Aerul rece al nopții îi biciui fața fierbinte. Protestele lui Jack Keighley încetară când ușile de sticlă se închiseră în urma ei.

Dar necunoscutul nu-și slăbi strânsoarea. O conduse ferm de-a lungul trotuarului, apoi deschise portiera unei Lancia. Fără prea multă blândețe, o împinse pe Angela înăuntru. Văzând privirea ei speriată, zise pe un ton aspru:

– Urcă și nu mai discuta!

– Dar...

– Am zis „urcă“. Doar dacă nu vrei să-l vezi venind pe clientul dumitale.

Ea se supuse, rugându-se Cerului să nu i se întâmple ceva mai rău. Bărbatul închise portiera, înconjură mașina și se urcă la volan.

– Unde locuiești?

Ea își recăpătă glasul și spuse:

– Nu este nevoie să mă conduceți. Pot să iau un taxi.

– Acum, trebuie să merg până la capătul operațiunii de salvare.

Și demară.

– La stânga sau la dreapta? întrebă el.

– Oh... eu... habar n-am, bâigui ea. Cu taxiul am venit din direcția opusă. Probabil că strada este cu sens unic.

Auzi o exclamație înăbușită, cel puțin intimidantă.

– Știi măcar dacă locuiești în Sud sau în Nord, în Est sau în Vestul orașului? În felul acesta, am putea porni în direcția cea bună, până ce îți vei reaminti adresa exactă.

Cu o voce din ce în ce mai slabă, îi dădu această adresă. Apoi, în mașină se lăsă o tăcere glacială care se prelungi și în următoarele douăzeci și cinci de minute ale traseului. Angela se simți ușurată când zări fațada familiară a casei și luminile aprinse de la primul etaj. Cineva o aștepta. Emma, fără îndoială, care voia să afle dacă totul decursese bine. Angela făcu o grimasă de dezgust. În sfârșit, oftă ușurată când mașina încetini și se opri.

Aruncă o privire piezișă către profilul salvatorului său. Unde erau acum visele pe care le țesuse în legătură cu el, la restaurant? Chiar și în semiîntunericul din mașină putea să distingă implacabila duritate a chipului lui. Își umezi buzele uscate.

– Ați... ați fost foarte amabil că m-ați condus. Nu știu cum să vă mulțumesc, do... domnule...

El răspunse, fără să țină seama de ezitarea ei:

– Clientul dumitale ți-ar fi sugerat fără îndoială un mijloc de a-ți dovedi recunoștința.

Cu o tresărire speriată, Angela căută disperată mânerul portierei.

– Oh, sunteți la fel...?

– Nu, prostuț. Dar ar fi trebuit să te aștepti. Dacă nu eram eu? El aprinse plafoniera și privi chipul ei înspăimântat.

– Ești începătoare, nu-i așa?

Mândria Angelei ieși la suprafață. Se crispă.

– Ce vreți să spuneți?

El râse ușor, disprețuitor.

– Dacă rămâi în meserie, o să înveți.

Sensul cuvintelor lui era limpede. Uitând de mânerul portierei, își încleștă pumnii.

– Cum puteți să sugerați că eu... Nu este adevărat! Credeți că îmi plăcea compania acelui bărbat îngrozitor, cu mâinile lui murdare?

La această evocare, tremură de silă.

– A fost oribil! Eu... eu nu suport astfel de familiarități. Și...

– Va trebui totuși să te obișnuiești, nu?

– Dar mă insultați! Eu nu sunt...

– Nu te insult; enunț doar un fapt. Ascultă-mă, Domnișoară Inocență, încă nu ai învățat să accepți și reversul medaliei. Din păcate, este necesar, atunci când vrei să câștigi bani cu ușurință... Oh, dar nu contează! adăugă el, văzând dezgustul și furia care apăruse din nou pe chipul ei. Dar, ține minte: data viitoare, n-o să mai fiu acolo să te scot din încurcătură.

Angela începea să se simtă complet pierdută.

– Mă... mă întreb de ce v-ați străduit atât, articolă ea suspinând. Eu am crezut în bunătatea dumneavoastră, dar...

Reuși în sfârșit să deschidă portiera.

– Mi-am lăsat invitații să mă aștepte, o întrerupse el, pentru că am prostul obicei de a-mi păsa de o mică idioată care ar face mai bine să fie în pat la ora asta cu ursulețul ei de pluș, decât să hoinărească pe străzile Londrei!

În graba ei, Angela fu cât pe ce să cadă din mașină. Uită să-i mai mulțumească. Se întoarse totuși spre el. Necunoscutul era aplecat spre ea, peste scaunul pasagerului.

– Îți dau un sfat, îi spuse el. Găsește-ți o slujbă într-un birou, sau într-un magazin, ceva de genul ăsta. Noapte bună!

Angelei i se tăie răsuflarea. El întinse brațul și trase portiera. Motorul vui, și luminile din spate se topiră în întuneric, lăsând-o pe trotuar, tremurând de furie, de supărare și de umilință.

Până la urmă, se refugie în casă pentru a-i povesti Emmei toată întâmplarea și pentru a primi simpatia ei.

– Promite-mi că n-o să-i spui Suzannei, o imploră Angela. S-ar supăra foc pe mine!

– Nici o grijă, zise Emma cu convingere.

Turnă apoi lapte într-o cană și o conduse pe Angela, încă tulburată, spre pat.

– Sunt absolut dezolată că te-am pus într-o asemenea situație, draga mea. N-aș fi crezut... Agenția aceasta are o bună reputație și niște reguli bine stabilite. Haide, bea laptele și uită tot.

Era mai ușor de zis decât de făcut.

Angela bău laptele și se pregăti să adoarmă. Dar era convinsă că expresia disprețuitoare a necunoscutului va rămâne mult timp întipărită în mintea ei.

Capitolul 2

Până în weekend, Angela reușise mai mult sau mai puțin să alunge din minte această experiență neplăcută. Și totuși, din când în când, amintirea necunoscutului ieșea la suprafață și de fiecare dată roșea, de rușine și de furie în același timp. Era prea nedrept; își făcuse despre ea o părere deplorabilă, când ea nu vruse decât să-i facă un serviciu unei prietene. Auzi! Să fie în pat cu ursulețul de pluș! Zău așa!

După ce sărise în ajutorul ei ca un cavaler neînfricat și o scosese dintr-o situație stânjenitoare, o copleșise cu sfaturi disprețuitoare și refuzase să-i asculte explicațiile.

O dată în plus, se refugie în visul care ar fi putut să fie. De ce nu se purtase ca un adevărat erou, curtenitor, galant? Ar fi jurat pe toți zeii că nu putea s-o abandoneze dorințelor lubrice ale acestui domn Keighley; ajunși în fața casei ei, ar fi ajutat-o să coboare din mașină, ar fi condus-o tandru până la ușă și i-ar fi sărutat mâna dorindu-i noapte bună. „Oh, încetează! murmură ea furioasă. Ești o proastă, Angela Lynwood. Regăsește-ți o dată bunul-simț și mergi mai departe!“

Sfatul pe care și-l dădea era înțelept. Din păcate, săptămâna fu monotonă, marcată doar de telefonul bunicii sale, joi seara. Aceasta îi spuse că vecina lor, Meg, venea la Londra în weekend pentru a-și vizita mama care tocmai ieșise din spital după o boală grea.

– Și își ia și copiii, îi spuse bunica. Mama ei vrea să-i vadă. Dar cu siguranță, va avea nevoie de odihnă, după un weekend petrecut cu toții într-un mic apartament. Mă întrebam... Nu am vorbit cu Meg încă, în caz că tu ai avea altceva de făcut... Poate că tu și Suzanne ați putea să aveți grijă de ei, după-amiaza, ca să poată vorbi Meg liniștită cu mama ei? Firește, știu că te-am luat pe nepregătite.

– Pentru Suzanne, nu pot să-ți spun nimic. Dar eu nu am nimic deosebit de făcut. O să-i duc la Zoo.

Ideea aceasta o făcu pe Suzanne să se înfurie, seara, când se întoarse acasă. Nici vorbă, declară ea, să-și schimbe planurile de weekend.

Așa că, ajutată de Emma, care era tot „pe liber“, Angela îi duse pe Mandy și pe Peter la Zoo sâmbătă după-amiază, și își petrecu o duminică destul de sinistru între Muzeul Tussaud și Planetariu. După toate astea, cele două tinere erau istovite, dar copiii parcă abia se dezmoțiseră.

– Mie îmi place mai mult cu metroul, zise Peter. Aș vrea să cobor în cea mai adâncă stație, cu cele mai lungi scări rulante.

Și arată cu degetul, plin de ciocolată dar ferm, spre panoul de deasupra capetelor lor.

– De ce nu? zise Emma zâmbind. Nu m-am mai jucat în metrou de când am venit la Londra, pe când aveam nouă ani.

Angela nu era prea entuziasmată. Îi era cald, rochia i se lipise de spate, și înghețata pe care Peter i-o răsturnase pe fustă lăsase

niște pete enorme. Dar ochii albaștri ai lui Peter erau imploratori, așa că Angela cedă.

– Foarte bine. Dar doar o jumătate de oră. După asta, o să ne ducem să luăm ceaiul și vă ducem înapoi.

– Ura! urlă Peter.

Se răsuci brusc și se repezi înspre gura de metrou, intrând violent în coliziune cu un bărbat înalt care venea din direcția opusă. Bărbatul în costum gri deschis se dădu un pas înapoi, dar îl ajută pe băiat să se rechilibreze și, pe deasupra capului acestuia, întâlnește privirea stupefiată a Angelei. Brusc, expresia lui deveni sarcastică.

– De data aceasta, ai un client foarte tânăr, remarcă el.

Privirea i se îndreaptă apoi înspre Emma, mereu proaspătă și elegantă, după care reveni la Angela.

– Sau poate în weekend lucrezi ca înlocuitoare de mătușă? spuse el.

Tânăra nu avu timp să-și recapete graiul sau să-i ordone lui Peter să-și ceară scuze, necunoscutul se și îndepărtase. Ea urmări cu privirea silueta, distrusă. La un moment dat, Emma întreabă:

– Ei bine, despre ce este vorba?

Angela îi spuse. Fu puțin ofensată s-o vadă pe prietena ei râzând de incident.

– Uită-te la mine! gemu Angla. Sunt într-un hal... Nepieptănată, cu fusta plină de pete!

– Și ce dacă? replică Emma zâmbind. Mi-ai spus chiar tu că tipul este o brută arogantă. Ce importanță are pentru tine părerea lui?

Se întrerupse și privi în gol, îngândurată.

– Totuși, nu mi-l imaginam astfel. Ți-ai ales bine salvatorul.

– Angy...

Peter o trăgea de mână pe Angela.

– Te rog să mă ierți pentru înghețata de pe fustă. Credeam că am șters totul cu batista mea.

– Ai făcut-o să pătrundă mai bine, prostuțule, zise Emma râzând.

– N-am avut de ales, răspunse Angela la remarca anterioară a Emmei.

Apoi își trecu brațul pe după umerii nefericitului Peter și spuse:

– Da, dragul meu, știu, ai șters-o. Haide, acum o să luăm metroul.

Îi urmă pe cei doi copii pe scara rulantă. Așadar, Emmei i se păruse seducător necunoscutul! Și ea fusese de aceeași părere, când îl văzuse prima oară, în cursul acelei seri îngrozitoare cu clientul Emmei. Dar, foarte repede, el îi spulberase visele. Așa că de ce s-o intereseze părerea lui? Auzi, înlocuitoare de mătușă, zău așa!

Îi va trebui încă o săptămână ca să uite de această nouă scurtă întâlnire. Asta însemna curat ghinion. Chiar și Londra nu era destul de mare ca să poată evita asemenea coincidențe!

*

* *

În cursul zilelor următoare, Angela se strădui să privească atent în jurul ei și, în autobuz, privea cu încăpățănare pe geam, pentru cazul în care s-ar fi urcat și el în același autobuz. Până la urmă își dădu seama că, având o mașină ca aceea cu care o condusesese acasă, bărbatul acela nu avea nevoie să se urce într-un autobuz la ore de maximă aglomerație. Părea să fie o persoană

de care alții ascultau fără să crâcnească. Se înfioră la acest gând; cu siguranță, era îngrozitor să fii la mâna unui asemenea tiran, numai pentru a-și câștiga pâinea!

Găsi totuși o consolare, marțea următoare, când Emma intră ca o furtună în apartament și îi spuse că va participa la prima vizionare a filmului și, dacă va fi pe placul producătorului, putea să se considere norocoasă!

A doua zi când plecă spre birou, Angela încă era încântată de vestea pe care i-o dăduse Emma și se gândi că „sacrificiul” ei nu fusese degeaba. Dar la birou o aștepta un mesaj care îi alungă imediat orice gând despre Emma. Domnul Drew dorea s-o vadă de îndată ce sosește. Privi la ceas – era puțin în întârziere, pentru că pierduse autobuzul obișnuit. Se îndreptă, neliniștită, spre biroul domnului Drew. Ce o fi vrând să-i reproșeze? O va da afară? Pregătită pentru ce putea fi mai rău, bătu la ușă și intră după ce auzi invitația.

– Doreați să mă vedeți? murmură ea, timid. Scuzați-mă, am întârziat puțin, dar...

Domnul Drew îi arătă fotoliul din fața biroului său.

– Ia loc, domnișoară Lynwood.

Părea că nu dorește să-i reproșeze lipsa de punctualitate, constată ea cu ușurare. Îl văzu mișcând câteva hârtii, dându-le la o parte, apoi întinzând mâna după un dosar. Ridică în sfârșit capul. O examină cu o privire pătrunzătoare, remarcă mișcările nervoase ale mâinilor fine încrucișate în poală.

– Ți-ar conveni să obții o avansare? întrebă el.

– O avansare? repetă ea făcând ochii mari.

Se imagină imediat singură într-un birou mic și cochet, cu un cont confortabil în bancă. Oare unde se gândea s-o trimită? Și, mai ales, pentru cine va trebui să muncească?

– Societatea Balclair se va muta din capitală, cu siguranță știi asta, zise domnul Drew pe un ton jovial.

Da, știa asta. Colegii ei avuseseră reacții diverse la acest anunț. Toți bombăneau despre costul ridicat al vieții la Londra, dar nici unul nu se entuziasma la gândul de a părăsi orașul și a pleca în singurătățile din Surrey, unde se stabilise noua uzină. Imobilul destinat birourilor era aproape terminat, și deja serviciile de vânzări și administrație se mutaseră acolo. Curând, societatea Balclair nu va mai onora capitala cu prezența ei. Se spunea că societatea făcuse un beneficiu net de douăsprezece milioane de lire abandonând vechea uzină, bătrână de un secol și jumătate, și se aștepta să realizeze un altul părăsind birourile actuale. În centrul Londrei, terenul se vindea acum la centimetru pătrat.

Domnul Drew întrerupse gândurile Angelei.

– Da, probabil că ești la curent. Așa că n-o să mai pierd timpul cu explicații. Ești pregătită să pleci în Surrey?

– Spuneai ceva de... o avansare, domnule...

– Într-adevăr. Vei da o probă. Ca secretară a... ghici cui?

Angela crezu o clipă că făcea aluzie la el, și în ochi îi licări un amestec de speranță și de neîncredere.

– Vreți să spuneți...

– Da. A marelui șef. K.B. în persoană. S-ar zice că ai noroc, nu?

– Poftim?! exclamă Angela, speriată.

Stupoarea ei părea să-l amuze pe domnul Drew.

– Doar o probă. Va trebui să dovedești că poți face față.

– Da... dar eu sunt aici doar de șapte săptămâni.

– Știi foarte bine asta, răspunse interlocutorul ei cu o notă de ironie. Din păcate, persoana care trebuia să ocupe acest post

tocmai a căpătat o slujbă în străinătate. Iar actuala secretară a lui K.B. se mărită la sfârșitul lunii.

Domnul Drew se lăsă pe speteaza scaunului și scrută chipul neliniștit al tinerei.

– Probabil ai aflat și care este politica firmei în acest domeniu: acordăm avansări, în măsura posibilităților, personalului nostru deja angajat. Patronul are ideile lui în această privință.

Se întrerupse, amintindu-și instrucțiunile patronului, care-i spusese: „Pentru numele lui Dumnezeu, găsește-mi o tânără care să știe ortografie și știe să accepte muștrările. Nu vreo păpușă din aceea care își ține trusa de machiaj în sertarul biroului. Și nici vreo cotoroanță bătrână, care s-ar amesteca să-mi dea sfaturi. Altfel spus, găsește-mi o persoană tânără și maleabilă, își zise domnul Drew.

Angela își mușcă buzele. Surprinsese, ici-colo, frânturi de discuții în legătură cu domnul K.B. Nu numai despre prestața și aerul lui de seducător, ci și despre asprimea lui, tirania lui și tendința de a se crede atotputernic în orice situație...

– Cum este domnul K.B.? întrebă ea cu oarecare teamă.

– Este cumsecade, este drept... cu condiția să se muncească așa cum trebuie. Dar, te previn, nu suportă imbecilii.

Celebrul zâmbet al lui Anthony Drew străluci dintr-o dată.

– Sper că nu îți este frică? Nu ai încredere în aprecierea mea?

– Ba da, firește, încuviință grăbită Angela.

Dar în sinea ei, avea unele îndoieli.

– Așa-i mai bine! Amintește-ți că funcția mea este aceea de a plasa oamenii potriviți la locul potrivit, de a rezova toate problemele. Eu nu fac greșeli... Dacă mi s-ar întâmpla să fac, mi-aș pierde imediat postul. Și acum, o să-ți spun despre ce este vorba...

Angela avea impresia că intrase într-o horă, și încă în mare viteză. Trebuia să-și preia noul loc de muncă săptămâna viitoare, pentru a-i permite Carolei, vechea secretară, s-o inițieze. Domnul Drew îi sugera să continue să locuiască la Londra pe timpul acestei luni de probă.

– Nu cred că vei avea necazuri cu transportul. Trenurile care sosesc pline dimineța în capitală, pleacă practic goale înapoi, iar seara este invers. Mai târziu, dacă patronul va fi mulțumit, vom putea să te ajutăm să-ți găsești acolo locuință. Să știi că Lingwood este un colț foarte agreabil, liniștit...

Închise dosarul cu un pocnet sec și-l împinse spre marginea mesei. Era evident că întâlnirea se terminase. Dar Angela tăcea.

– Ei bine? întrebă el. Ai întrebări?

Tinerei nu-i veni în minte nici una. Fără îndoială, domnul Drew aștepta s-o vadă plecând.

– Vă mulțumesc, domnule, murmură ea.

El se ridică de pe scaun și veni să-i mângâie obrazul cu un gest amical, zâmbindu-i.

– Noroc, îi spuse el.

Se duse, îi deschise ușa, și Angela se trezi pe culoar, încă buimăcită. Așadar, săptămâna viitoare...

*
*   *

Cele câteva zile rămase se scurseră foarte repede. După ce trecu primul moment de surpriză, se îndoia acum de capacitățile ei. Cu siguranță, nu avea experiența necesară ca să devină secretara unui atât de înalt personaj. La sfârșitul studiilor, găsise fără dificultate o slujbă la un comerciant de lemne, foarte

aproape de casă. Era un mic magazin, și funcțiile ei erau dintre cele mai diverse. Patronul, un bărbat în vârstă, găsi în ea o debutantă docilă, dornică să învețe tot. Angela învăță repede să se ocupe de facturi, de registre și de corespondență. Nimeni nu vedea nici un inconvenient în faptul că își organiza astfel munca încât să poată face și cumpărăturile pentru bunica ei. Se obișnuia să pregătească în fiecare dimineață ceaiul pentru tinerii care munciau la gater, și cu care mergea uneori la bal; îi cunoștea pe toți încă din școală. Avea grijă cu plăcere de câțelul și de bebelușul fiicei patronului, când aceasta mergea la coafor.

După vreo șase luni însă, începu să se simtă nemulțumită. Nu mai avea ce să învețe, se pare, și se vedea, peste vreo zece ani, tot printre teancul de registre și facturi. Nu folosisese niciodată stenodactilografia pe care o învățase în școală, și mica și caraghioasa cabană care servea ca birouri nu avusese niciodată o mașină de scris mai nouă decât cea de prin anii douăzeci, ca să nu mai vorbim despre dictafon sau dosare metalice, sau faxuri.

Pe vremea aceea, Suzanne se întorsese acasă pentru câteva zile, pentru că era domnișoară de onoare la nunta unei prietene. Avea de acum aerul unei tinere „ajunse“, purta toalete și se machia astfel încât atrăgea atenția tuturor.

Angela o auzi vorbind despre ultimul balet care se juca la operă, despre petrecerea la care Suzanne participase în ajunul plecării, despre bărbatul minunat care o va duce la Paris peste trei săptămâni. Despre acest subiect, firește, o puse pe Angela să jure că va păstra secretul. Mama Suzannei era o femeie dominatoare și, pe măsură ce creștea, Angela mulțumise adeseori Cerului că fusese încredințată spre îngrijire bunicii sale și nu mătușii, după tragicul accident de autocar care costase viața părinților ei, pe când avea doar șapte ani.

Duminică, înainte de plecarea Suzannei, Angela avu o lungă discuție cu bunicii și cu verișoara ei. După șase săptămâni, se afla în sfârșit în marele oraș, locuind într-un apartament împreună cu Suzanne, Emma și Doris. Dar prima slujbă pe care o găsi nu-i dădu satisfacție. Femeia în vârstă pentru care lucra se purta intențioat urât cu ea și dădea dovadă de un oarecare dispreț pentru mica provincială. Răutatea femeii o făcea pe Angela nervoasă și din cauza asta făcea greșeli pe care în alte circumstanțe nu le-ar fi făcut. Imobilul în sine era sumbru și supraîncălzit, și simțea că se sufocă, după climatul răcoros din Northumberland.

Emma nu trebui să se folosească prea mult de puterea ei de convingere pentru a o face să citească anunțurile de la mica publicitate. În felul acesta, Angela își găsi slujba de la Balclair...

*
*   *

Șase săptămâni mai târziu, într-o dimineață de sfârșit de septembrie, cobora din tren în gara Kingsley Heath, cu un superb post de secretară de direcție în perspectivă.

Urmând indicațiile domnului Drew, o luă la stânga pe o stradă umbrită de copaci care o conduse pe Strada Mare a micului oraș. De cealaltă parte a intersecției zări o nouă clădire Balclair, de un alb strălucitor și care nu avea deloc aspectul unei uzine ci mai degrabă a unei mari școli moderne, ridicată în mijlocul unui vast teren pe care se întindeau peluze proaspăt plantate cu arbori tineri. Imobilul rezervat birourilor se înălța pe partea dreaptă, după o curte pavată cu dale în tonuri de maro și bej, dispuse în formă de șah.

La apropierea Angelei, ușile de sticlă se deschiseră fără zgomot. În holul mare, un portar în uniformă îi adresă un zâmbet prietenos.

– Sunteți prima în dimineata asta, domnișoară Lynwood, îi zise el după ce își spusese numele. Sunteți nouă? Nu vă faceți griji, toată lumea se simte așa la începutul unei noi slujbe!

Încurajată de această privire, Angela urmă indicațiile portarului și se trezi în zona elegantă a birourilor directoriale. Cel al lui K.B. era încuiat cu cheia. Se învârti nervoasă prin încăperea care urma să fie domeniul ei. Plasată în plină lumină, pe masa de lucru se afla ultimul model de mașină de scris electronică.

Peretii erau zugrăviți în bleu pastel, mocheta era de un albastru mai închis, scaunele și fotoliile erau acoperite cu o stofă de un roșu-închis. Gravuri impresionante împodobeau peretii.

Angela se apropie de fereastra cea mare. Mașinile începeau să sosească. Funcționarii traversau repede curtea. Se întrebă care dintre aceste personaje elegante era Marele Om însuși...

Inima începu deodată să-i bată mai accelerat. Ce se va întâmpla dacă va întârzia Carola, și patronul va apărea aici? Se va simți ca o idioată, și tocmai asta el nu suporta. Își scoase repede mantoul, își verifică machiajul. Ar fi vrut să-și aranjeze și coafura, dar mai bine să nu pornească în căutarea toaletei, în caz că patronul va apărea în absența ei.

La ora nouă și douăzeci și cinci, o fată cu părul ca abanosul intră ca o furtună în birou. Purta un fulgarin roșu și un taior de jerse bleumarin. Văzând-o pe Angela în picioare în fața ferestrei, exclamă:

– Ah, ai sosit! Iartă-mă că am întârziat, dar a trebuit să trec să comand buchetele domnișoarelor mele de onoare. Mă întreb de ce m-oi fi hotărât să fac o nuntă modernă! Sunt atâtea lucruri de pus la punct... Eu sunt Carola, am uitat să mă prezint. Lipsesc doar o secundă.

„Secunda“ se prelungi până la zece minute bune. Carola reapăru în sfârșit impecabilă, secretara perfectă până-n vârful unghiilor.

– Domnul Balclair n-o să vină astăzi; trebuie să primească un grup de chimiști belgieni. Așa că vom fi liniștite!

– Este chiar așa de înfricoșător cum se spune?

– Nu chiar. Dar încearcă să nu întârzii vreodată și să ai mereu tot ce-ți trebuie la îndemână. Are oroare să aștepte după ce te-a chemat.

Carola începu să-i dea înlocuitoarei ei toate explicațiile necesare. Angela făcea o față din ce în ce mai lungă pe măsură ce se străduia să rețină totul. Carola o liniști: nu era greu; esențialul era să nu intri în panică niciodată. Raftul cu lucrări de referință era impresionant. O sperie mai ales o carte, un enorm dicționar de specialitate, pe care îl răsfoi puțin. Carola se mulțumi să-i zâmbească.

– Nu-ți face griji. Serviciul tehnic se ocupă de astfel de corespondență. Dar, din când în când, se strecoară câte un termen de specialitate în vreo scrisoare, și este mai bine să poți verifica ortografia. Bun, adăugă ea după ce-și privi ceasul, o să luăm prânzul devreme, astăzi. După aceea o să vizităm împreună instituția.

Cantina era agreabilă, felurile de mâncare bine preparate. Carola o prezentă pe Angela mai multor membri ai personalului și, după masă, o duse să facă vizita promisă.

– Laboratoarele sunt acolo. N-o să trebuiască să mergi acolo, dar ferește-te de Dickie Tennant, tehnicianul șef... este lupul cel rău de la Balclair. Dacă accepți vreodată o întâlnire cu el, cu atât mai rău pentru tine!

Ajunse din nou în birou, secretara scoase din birou două casete și i le întinse Angelei.

– Măcar să te obișnuiești cu sunetul vocii lui. O să ai ocazia s-o auzi foarte des!

– Își dictează întotdeauna scrisorile la casetofon?

Angela era un pic dezamăgită. Îi făcuse plăcere să-și imagineze cum stă, calmă și competentă, cu creionul și notesul în mână, ca un indispensabil braț drept al seducătorului și atotputernicului K.B. Să transcrie cât este ziua de lungă de pe casetă și să-i țină pe vizitatori la distanță, nu prea era pe gustul său.

– Destul de des, zise Carola. Mai înregistrează și o mulțime de alte instrucțiuni, când este în călătorie de afaceri și eu nu-l însoțesc. Are vreo trei astfel de reportofoane. Ah, încă ceva: să ai grijă să pui întotdeauna o casetă curată. Dacă se întâmplă să dea peste una înregistrată sau să nu aibă casetă în reportofon, poți să te aștepti la o explozie!

Carola puse caseta în aparat.

– Te las să ascuți. Eu o să scriu niște scrisori de mulțumire pentru cadourile de nuntă, cât mai am o clipă liberă.

În afara mai multor telefoane și câtorva informații, de care se ocupă Carola, trecură vreo două ore fără nici un incident. Angela transcria de pe casete. Vocea clară și gravă o fascina, îi provoca o reacție ciudată. Respinse această impresie și-și continuă munca. Termină prima casetă, îi arată transcrierile Carolei, și o începu pe a doua.

După câteva clipe, secretara se ridică.

– Te superi, Angela, dacă eu am să plec acum? Nu ai mare lucru de făcut și eu am o grămadă de treabă acasă.

Văzând expresia neliniștită a Angelei, începu să râdă.

– Nu mai fi atât de agitată. O să-i spun centralistei să-i dea toate comunicațiile domnului Gordon. N-o să te bată nimeni la cap.

Tânăra încuviință din ochi, dar în sinea ei era convinsă că nu va fi așa. Cu siguranță, imediat după plecarea Carolei, se va ivi o situație neprevăzută, de o urgență extremă, și ea n-o să știe ce să facă.

După plecarea Carolei, se apucă iar de lucru, termină și a doua casetă, verifică atent textele și apoi se uită la ceas. Era patru fără zece. Mai avea o oră de stat. Conștiința nu-i dădea voie să facă și ea precum Carola.

Aranjă un pic biroul, mai se uită de vreo două ori la ceas. Trecuse abia un minut și jumătate. Vru să meargă la cantină să bea o ceașcă de ceai, dar se răzgândi: în lipsa ei, putea să se întâmple ceva... Fără să se gândească, porni casetofonul ca să asculte vocea. O voce care... Brusc, auzi un zgomot de pași apropiindu-se în grabă, și ușa zbură în lături. Angela fu cât pe ce să țipe, speriată.

Un tânăr cu o claie de păr blond, cu fața suptă, stătea în fața ei și o privea cu ochii mari, albaștri.

– Unde este Carola? întrebă el.

– A... nu este aici deocamdată. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

– Dumneata ești ultima achiziție a lui K.B.?

– Eu sunt noua lui secretară, îl corectă ea.

Cuvântul „achiziție“ nu-i plăcuse deloc.

– Dumnezeule... acum le ia din leagăn!

Tânărul o privea pe Angela cu un interes nu lipsit de amuzament.

– Biata fetiță! O să te devoreze și pe tine!

– Ce vreți să spuneți? exclamă ea, indignată. În curând, voi avea nouăsprezece ani și nu am de gând să mă las devorată de nimeni.

– Ooo! Pisicuța are gheare!

Făcu un gest de apărare și se prefăcu că se retrage.

– Nu vorbeam serios. Voiam doar să...

– Și nu-mi spuneți pisicuță, vă rog. Eu sunt domnișoara Angela Lynwood.

– Încântat. Dar ești totuși o pisicuță, dulce și moale. O să mă zgârii dacă te iau pe genunchii mei?

Avea un zâmbet irezistibil. Angelei îi fu foarte greu să-și păstreze aerul serios ca să-i răspundă:

– Da... Așadar, o căutați pe Carola. Este ceva important? Aș putea să...

– Dacă este important? Ia privește...

Și, cu multă grijă, scoase dintr-un buzunar o sticlută.

– Este o descoperire senzațională!

– O descoperire? repetă Angela. Ce fel de...?

– Este un secret! Alteța sa nu s-a întors?

– Nu. Vine abia mâine dimineață.

Curiozitatea o împinse să se apropie de noul venit. El îi zâmbi. Cu o mișcare rapidă, demnă de un prestidigitator, desfăcu sticluta și i-o puse sub nas.

– Ei? făcu el în sfârșit, pe un ton nerăbdător.

Angela nu prea știa ce aștepta de la ea.

– S-ar zice că este un parfum.

– S-ar zice?

El închise ochii făcând o grimasă îndurerată.

– Așadar, nu știi? Este o chestie care poate lansa sau scufunda noua întreprindere Balclair. Este...

– Da, dar ce este? îl întrerupse ea. Abia am avut timp să-l miros.

– Este numărul 57 din serie. Ceea ce este important la acest amestec, este faptul că pare să nu se schimbe la contactul cu o

piele acidă. Ți s-a întâmplat să cumperi un parfum care ți se părea divin în magazin, ca să descoperi după aceea că, pus pe tine, se modifică sau își pierde toată aroma?

– Da, este adevărat. Chiar săptămâna trecută.

– Compoziția chimică a pielii dumentale acționează asupra unuia din ingrediente. Dar câteva dintre fetele din laborator au testat ultimele noastre descoperiri, și acesta a fost preferatul lor. Haide, încearcă-l.

Angela întinse mâna. Dar oaspetele ei scutură din cap și, cu un deget, îi ridică bărbia.

– Întoarce capul, pisicuțo.

Trecu ușor picătorul sticlutei pe după urechile ei, apoi pe tâmpile și în final, pe gât.

– Acum, așteaptă un minut. Plimbă-te prin birou.

Ea se supuse. Încet, încet, un parfum delicios, subtil, îi gădilă nările.

– Acum, vino spre mine.

Angela îl ascultă. El inspiră profund, și pe față i se citea încântarea.

– Superb! murmură el în extaz.

O prinse brusc de umeri, o atrase spre el și respiră cu voluptate.

– Ridică bărbia, dulceață... Ah, sublim! Ți dai seama, pisicuțo? Cu creația aceasta a noastră, toți bărbații te vor urmări. Vor dori să te devoreze... după ce te vor fi iubit nebunește, bineînțeles.

Pradă unui râs nestăpânit, încercă să se elibereze, pentru a evita ca prezicerile acestui tânăr îndrăzneț să se adevărească imediat.

– Nu! exclamă ea. Te cred pe cuvânt și...

Ca să-i înăbușe protestele, el o sărută pe buze. În spatele lui, ușa se deschise brusc. Ochii Angelei se dilată, îngroziți.

– Dickie! Ce naiba se petrece aici?

Noul sosit intră în birou cu pași mari. Era foarte înalt, foarte elegant, de o frumusețe de-ți tăia răsuflarea... și teribil de impresionant. Tânăra făcu un pas înapoi. El spusese „Dickie“..., așadar, lupul cel rău... și... oh nu! De ce i se întâmplau numai ei toate nenorocirile?

– Nimic, domnule, spuse repezit Dickie. Am venit doar s-o văd pe Carola ca să fac o mică experiență.

– Am remarcat, spuse Marele K.B., cu o notă disprețuitoare.

– Nu vă așteptam astăzi.

– Este adevărat.

K.B. își aruncă mapa pe un fotoliu. Deocamdată nu se ocupa de Angela, care se retrăsese lângă fereastră.

– Așadar, ce te agită în asemenea hal?

– S-a făcut, K.B., am reușit! spuse triumfător tânărul blond. Ia miroase asta!

Luă mâna Angelei și o trase spre el.

– Vino, pisicuțo. Ești numărul 57! Cine ar putea rezista? O să fie o...

Tânăra nu mai află niciodată urmarea. Impetuosul Dickie o trăsese de mână până în lumină. Își ridică îngrozită ochii spre chipul sever al viitorului ei patron și văzu apărând pe el aceeași expresie de stupeoare. Citi însă, în același timp, dezgust, amenințare, dispreț. Arogantul ei salvator și marele patron al firmei Balclair erau una și aceeași persoană. Era ultimul om pentru care ar fi vrut să lucreze. Ultimul om care ar fi ales-o ca secretară.

Ce făcuse atât de rău încât să merite o asemenea soartă?

Capitolul 3

De foarte departe, îl auzi pe Dickie întrebând:

– Așadar, domnule? Ce părere aveți?

– Deocamdată, nu pot să-mi exprim gândurile... și biroul duhnește!

K.B. se întoarce, ca și cum vederea chipului livid al Angelei îl jignează.

– Mâine dimineață o să avem o ședință.

– Bine, zise Dickie, dezamăgit. La ce oră, domnule?

– Uită-te în agenda mea, îi aruncă el tinerei peste umăr înainte să iasă.

Angela era încă buimăcită, parcă revenea de departe. Cu picioarele tremurând, se apropie de birou, deschise agenda și o răsfolă. Pagina rezervată zilei de mâine avea trecute toate informațiile necesare, cu scrisul bine format al Carolei.

– Are o întâlnire la ora zece și jumătate și un prânz de afaceri la douăsprezece și jumătate. Cred că ar fi bine să veniți la nouă și jumătate... Nu știu dacă de obicei vine devreme la birou, adăugă ea pe un ton nesigur.

– Întotdeauna, confirmă Dickie trecându-și mâna prin părul dezordonat. Îmi pare rău. Dar cine și-ar fi imaginat că va apărea chiar în clipa aceea... și pe deasupra, și într-o dispoziție execrabilă.

Angela dădu din cap. Dickie nu avea nici o vină pentru „dispoziția” lui K.B., ea știa cel mai bine. Dar nu putea să-i dea explicații despre adevăratele motive ale acestei proaste dispoziții. Acest lucru nu-l va spune nimănui, prefera să demisioneze decât s-o facă! De altfel, s-ar putea trezi dată afară înainte de a fi avut ocazia să-și salveze demnitatea.

Dickie o privi și o cuprinse cu un braț.

– Nu mai fi necăjită, pisicuțo. El nu este chiar atât de brutal, de obicei.

– Crezi? murmură ea.

Se eliberă de lângă el, nedorind să încurajeze o simpatie excesivă.

– Până la urmă, o să fii și tu precum Carola, reluă el. Peste ea, totul alunecă, la fel ca apa peste penele unei rațe. Toți facem la fel, în definitiv. Dar mi-a fost teamă pentru tine, de îndată ce te-am văzut...

– Nu-ți face griji pot să mă descurc și singură. Poate că ar fi mai bine să pleci acum...

– Am înțeles, zise el făcând o grimasă. Dar o să ne mai vedem, dulce pisicuță. Pe curând.

Ajuns în prag, se opri.

– Îți dau un sfat... Ar trebui să-i informezi și pe ceilalți despre această ședință de mâine dimineață. Pe domnul Rosean, începu el numărând pe degete... Pe Bert Simmon, pe Law Parker și pe Jim Norris. Asta te va scuti de o nouă scenă. La revedere!

Angela notase repede toate numele. Găsi numerele de telefon în agendă, și începu să sune. Spera să-i găsească pe destinatari înainte să plece. Doar ultimul nu era aici. Secretara lui preluă mesajul și profită de ocazie ca să-i ureze bun venit tinerei angajate. Părea o tânără amuzantă și Angela se simți mai încurajată. Tresări însă când auzi interfonul de pe birou sunând.

Îi recunoscui imediat vocea. Cu inima cât un purice, își luă notesul și făcu un efort imens să traverseze mocheta albastră, până la biroul șefului său. Bătu la ușă, așteptă o clipă, poi împinse încet ușa.

– Intră, domnișoară Lynwood. N-o să te mănânce nimeni... nu încă!

De cealaltă parte a biroului, răsturnat în fotoliu lui, cu brațele încrucișate, o țintuia cu privirea rece, sardonică, a ochilor lui cenușii. Cu un gest scurt, îi arătă un scaun, la unul din capetele biroului. Privirea lui nemiloasă îi urmărea înaintarea dificilă peste kilometrul de mocheta groasă gri care părea că vrea cu orice preț să-i încetinească mersul. Mai lipsea doar un proiector ca să se simtă ca pe scenă, se gândi ea cu amărăciune, ajungând în sfârșit la scaun.

– Ei bine, domnișoară Parteneră-de-seară... Nu ai fost plătită cum trebuie?

– Ba da... Nu. Nu este deloc ceea ce credeți, domnule. Eu nu... Eu sunt secretară, declară ea cu emfază.

– Sper și eu.

Angela nu-i luă în seamă sarcasmul, și își păstră calmul.

– Pot să vă văd agenda, vă rog?

– Servește-te, răspunse el fără să se miște.

Furioasă, privi peste toată suprafața biroului, reperă în sfârșit agenda legată în piele verde și trebui să se ridice ca s-o ia. Firește

că, pentru nimic în lume, el n-ar fi împins-o spre ea! Își zise cu furie. Conștientă de privirea lui care o urmărea, deschise agenda și notă ora ședinței, numele participanților. Cu buzele strânse, împinse spre el agenda deschisă.

El aruncă o privire, încuviință din cap, apoi ridică privirea.

– Așadar, ce părere ai?

– Despre ce?

– Despre inițierea dumatiale.

Angela bănuia capcana, dar refuză să se lase prinsă.

– Vino aici, spuse el pe un ton imperativ.

Ea se ridică încet și înaintă, bănuitoare. Brusc, el întinse mâna și o prinse de încheietură. Ea fu cât pe ce să cadă, inima începu să-i bată cu putere.

– Ah! zise el ridicându-se. Iată deci ce-i tulbură pe bărbați! Stai liniștită, fetițo. Amintește-ți avertismentul meu!

Angela tremura toată. Îi ajunge abia până la umăr dar era hotărâtă să se bată până la ultima suflare. Uitase complet de parfumul pe care Dickie îl încercase pe ea. Acum era conștientă doar de o aromă masculină. Degetele lui îi țineau strâns încheietura mâinii. Se simți cuprinsă de amețală și se trase înapoi.

– Domnule Balclair!

El îi dădu drumul brusc, și se așeză pe marginea biroului.

– Îmi pare rău, dar nu-mi aprinzi simțurile. Nu am poftă să te devorez. Cu atât mai puțin să te iubesc nebunește. De fapt, hahar n-aveam că acest avertisment mai este la modă. Dar eu sunt mai puțin sensibil decât tehnicianul nostru șef.

Își coborî privirea spre fața descumpănită a Angelei și pe buze îi reapăru expresia sardonică.

– Pe de altă parte, uitasem: dumneata nu ai nevoie de mijloace artificiale de seducție.

Tinerei i se tăie răsuflarea. Își aruncă notesul pe birou și exclamă:

– Domnule! Profesia mea nu este cea de „Parteneră-de-o-seară“! Și dacă va trebui să lucrez pentru dumneavoastră, va trebui să mă lăsați să vă explic. Îi făceam un serviciu unei...

El ridică mâna.

– Nu-i nevoie de nici o explicație, domnișoară Lynwood. Nu ne privește ce faci în timpul duminică liber. Nici moralitatea duminică. Cu condiția ca viața duminică privată să nu aibă nici o influență asupra muncii pe care o faci.

Avea o expresie rece, impersonală. Se întoarce și se așază din nou la birou.

– Carola, presupun că te-ai pus la curent cu organizarea noastră. Pari foarte speriată, de parcă te-ai aștepta la ce este mai rău. Nu este cazul, te asigur. Nu le cer angajaților mei imposibilul. Le cer doar să dea ce este mai bun în ei, pe măsura capacităților lor. Altfel spus, nu voi aștepta de la dumneata, chiar din prima zi, să fii în stare să-mi ghicești gândurile și să înțelegi totul în cele mai mici detalii. Dar, de la sfârșitul lunii, poate că voi fi mai exigent.

Se întrerupse. O licărire îi străluci în ochi.

– Încă ceva. Mai devreme sau mai târziu, fără nici o îndoială, cineva te va informa despre Dickie Tennant. El consideră că este un drept și un privilegiu al lui să seducă orice nou-venită. Dar cred că dumneata i-ai priceput deja strategia.

– Atunci, de ce vă mai obosiți să mă avertizați?

Angela făcea un efort teribil să-și păstreze calmul.

– Tocmai ați spus că viața mea privată și moralitatea mea nu vă privesc. Și este exact! Nu aveți dreptul să-mi vorbiți astfel! Încheie ea.

– După părerea mea, am toate drepturile, ripostă el, fără să se lase impresionat. La urma urmei, eu te-am scos de curând dintr-o situație destul de neplăcută... din care păraai incapabilă să ieși singură. Așa că este puțin ridicol să te prefaci că acest incident n-ar fi existat.

– Nu este nevoie să-mi reamintiți. Îmi amintesc prea bine, răspunse ea pe un ton amar.

– Te-ai răzgândit cumva? Ai prefera să pleci să-ți regăsești fostele colege?

– Poate că dumneavoastră ați dori să mă răzgândesc. V-ați manifestat destul de clar disprețul și antipatia față de mine.

– E o copilărie!

– Nu, aceasta este convingerea mea.

– Așadar, ești genul care spune lucrurilor pe nume?

– Domnule, doresc doar să fiu o bună secretară. Aș prefera să mă judecați doar după capacitățile mele profesionale.

– Bine. Ceea ce mă aduce din nou la problema precedentă. Te-am avertizat în privința lui Dickie Tennant pentru că, pentru mine, un bun tehnician șef și o secretară loială și eficace sunt la fel de indispensabili. Carola îmi va lipsi, îți mărturisesc. Pe de altă parte, chiar dacă angajații mei nu își dau seama, sunt foarte la curent cu ce se petrece. Știu totul despre toată lumea. De exemplu, despre tânăra operatoare blondă care a venit aici hotărâtă să facă o carieră de succes. Din nefericire, Dickie al nostru a găsit-o pe gustul său, și ea nu a rezistat când o frumoasă roșcată s-a angajat la centrala telefonică. O secretară pradă unei decepții din dragoste nu mi-ar fi de nici un folos.

Furiosă, Angela își ridică bărbia.

– Ce-ar fi să mai așteptați puțin, înainte să mă judecați? Poate că vă aflați în fața primei tinere care este în stare să-l recunoască

pe lupul cel rău și să acționeze în consecință. Pentru că, vă rog să mă credeți, nu am nici cea mai mică intenție să mă las sedusă!

– Bravo! zise el pe un ton ironic. Totuși, în ceea ce mă privește, a preveni este mai bine decât a vindeca. M-am făcut bine înțeles, domnișoară Lynwood?

– Perfect, răspunse ea printre dinți.

– Bun. Poți să pleci, adăugă el. Este trecut de ora cinci.

– Eu nu stau tot timpul cu ochii la ceas, domnule.

– Nu te acuzam.

Ea îi susținu privirea cu fermitate.

– Altceva, domnule?

– Nimic, mulțumesc. Bună seara, domnișoară.

– Bună seara, domnule, răspunse ea pe același ton glacial.

În seara aceea, Angela porni spre casă împărțită între disperare și furie. Încă nu-și revenise din șocul provocat de descoperirea identității noului său patron și deja era cuprinsă de îngrijorare la gândul a ceea ce o aștepta. De ce apăruse acest dezastru chiar în momentul în care obținuse slujba pe care o visa, însoțită de o substanțială mărire de salariu și posibilitatea de a călători în străinătate?

Privea fără să vadă nimic pe fereastra trenului. De ce nu se ivise această șansă la întreprinderea unui necunoscut? Un om care să nu fi știut nimic despre ea, în afara referințelor, cu care să poată avea relații complet impersonale?

Se înfioră dintr-o dată. Perspectiva zilelelor următoare era destul de înfricoșătoare. Gândul de a fi la cheremul acestui om o teroriza. Revedea fără încetare oribila seară petrecută cu Jack Keighley, mâinile lui de bețiv puse pe ea, convingerea lui că era la dispoziția oricui pentru bani. Și Kelvin Balclair avusese aceeași convingere. Totuși, îi sărise în ajutor.

Pentru prima oară, se întrebă asupra scopurilor lui. De ce se obosise s-o facă dacă avea despre ea cea mai rea părere, asta era evident. Și de ce, după aceea, îi arătase un profund dispreț, chiar ostilitate? O voce interioară îi mai potoli furia spunându-i: ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi catadicsit s-o apere? Ei bine, cu siguranță ar fi luat-o la fugă din calea insuportabilului domn Keighley. Ar fi avut loc o scenă urâtă, și i-ar fi făcut mult rău bieteii Emma.

Dar lucrurile nu se desfășuraseră astfel, și K.B. cu siguranță nu uitase. Primele lui cuvinte fuseseră pentru a evoca această penibilă situație. O acuzase de imoralitate. Sau aproape, se corectă ea. Moralitatea ei nu-l privea, spusese el. Era practic același lucru ca și când ar fi acuzat-o. Cu ce drept îi vorbea astfel?

Coborî din tren și luă autobuzul. Mai avea zece minute la dispoziție ca să-și consume indignarea. Îi rămânea o soluție: să aștepte ca zilele viitoare să treacă repede, cât mai repede cu putință. Îi va fi imposibil să rămână mai mult. Va trebui să-i spună asta chiar mâine dimineață, să-l anunțe că poate să înceapă să-și caute o altă secretară, mai potrivită cu exigențele lui de perfecțiune, o fată cu o carapace solidă, rezistentă la critici!

Când ajunsese acasă, era epuizată. Era luni. Gemu la gândul sarcinilor menajere care o așteptau. Celelalte trei fete ieșiseră în oraș, nu mai rămăsese practic nimic de mâncare. Prea obosită ca să mai meargă la cumpărături, Angela mănca ultima feliuță de șuncă aflată în frigider.

*

* *

Drumul lung pe care-l avea de făcut, o obliga să se scoale dimineța cu o oră mai devreme. Suzanne deschise ochii, se plânse că o doare capul și o rugă pe Angela să-i aducă o ceașcă de ceai și o tabletă de aspirină.

– Cum a fost ziua ta de ieri? Întrebă ea.

– Oribilă!

Suzanne întinse mâna să ia cana cu ceai.

– Dă-ți cu puțin ruj pe buze, o sfătuiește ea. Arăți rău astăzi!

Să se facă frumoasă pentru Măria Sa? Sau pentru a-i stârni interesul lui Dickie Tennant? Nici un pericol în această privință, își zise cu amărăciune Angela. De altfel, își va da imediat demisia.

Dar, fără să știe prea bine de ce, nu găsi momentul potrivit în ziua aceea. Mai întâi, nu avu timp. K.B. apărură la ora nouă fără cinci, le aruncă Angelei și Carolei un zâmbet și un „bună dimineța“ și remarcă faptul că era un om fericit să aibă două secretare deodată; existau o mulțime de lucruri de făcut. În prima jumătate de oră, cele două tinere rezolvară un teanc de scrisori. După care, Carola o expedie pe Angela la ședință spunându-i că ar face bine să se obișnuiască repede. Pentru Angela, era prima experiență de acest fel, și fu obligată să-l admire pe K.B. în plină acțiune. Nu-i scăpa nimic, cerea cifre, fapte precise, informații concrete.

Dimineța aceasta fu începutul a două săptămâni de muncă intensă. La sfârșitul acestei perioade, Angela încă nu prea știa ce să creadă despre noul ei patron. De la prima lor discuție penibilă din prima zi, K.B. nu-i mai adresase observații personale.

În vinerea în care urma să plece Carola, cu un vas de argint, cadou din partea personalului, și un cec oferit de însuși K.B., Angela se simți năpădită de îngrijorare; de acum, va trebui să se descurce singură.

Patronul ei încă o mai speria, chiar dacă ranchiuna lui inițială avea tendința să se atenueze. Trebuia să recunoască faptul că era un om drept. Când trebuia să facă ore suplimentare, avea grijă s-o anunțe din timp, și a doua zi o lăsa să plece mai devreme. Începu să se simtă mai sigură și învătă curând când putea să-l deranjeze și când era imposibil, sub nici un pretext.

În ultima zi a lunii, fu surprinsă să-l audă spunându-i că este mulțumit de ea, și că de acum era secretara lui cu titlu permanent. Ea îi mulțumi. Când plecă de la el, dădu peste Dickie Tennant care o aștepta în biroul ei.

– Ei? întrebă el. Ai semnat contractul, sau l-ai dat naibii pe Alteța Sa?

Ea îi povesti. Se aștepta la o invitație din partea lui „ca să sărbătorim asta“. Îl va refuza, așa cum le refuzase și pe celelalte. Și nu pentru că ar fi fost sub influența avertismentelor primite. Nu. Pur și simplu, Dickie n-o atrăgea. O discuție cu el de zece minute în care îi spunea de o sută de ori „pisicuț“, îi era de-ajuns. Dacă ar avea slăbiciunea să accepte, își va petrece seara încercând să-i respingă avansurile. Perspectiva aceasta îi fu suficientă pentru a-i întări hotărârea.

– Dar de ce? protestă el. Să știi că nu-i adevărat ce se spune despre mine. Privește-mă. Arăt eu a distrugător de inimi?

– Da, îi răspunse ea cu sinceritate, scăpând printr-o manevră abilă din mâinile lui îndrăznețe.

– Știu o discotecă senzațională, insistă el, unde vine o gașcă formidabilă. Și după aceea...

– Da, știu: la tine, pentru că la mine este prea departe. Îmi pare rău, Dickie, zise ea luându-și poșeta, nu este nimic de făcut. Și, dacă nu mă grăbesc, pierd trenul de cinci și douăzeci.

– Pot să te duc eu în oraș, domnișoară Lynwood?

La auzul acestei voci, Angela se răsuci brusc. Din pragul biroului său, K.B. îi privea pe amândoi cu un aer enigmatic. Surprinderea o făcu să se bâlbâie.

– Vreau să vorbesc cu dumneata, insistă K.B. Sunt gata în cinci minute.

Dispăru în cealaltă încăpere, lăsând-o cu gura căscată. Dickie mormăi ceva, dezamăgit.

– Așadar, asta era? N-aș fi crezut niciodată că tu...! După tot ce ți-a...

– Nu este nimic din ceea ce crezi.

Angela își puse din nou poșeta pe birou. Încerca să-și ascundă tremuraturile degetelor. Ce mai voia K.B. de la ea? Oare se răzgândise în privința slujbei? Ea înțelese imediat că era lucrul de care se temea cel mai mult.

– Chiar așa? replică Dickie, care părea furios. Ai grijă, fetițo. În ceea ce privește femeile, este la fel de diabolic pe cât pot și eu să fiu. Dar, în general, nu se ia de secretarele lui.

– Și eu nu voi face excepție de la regulă, îi replică ea. Nu fi prost, Dickie. Este vorba probabil de o problemă profesională, atâtă tot.

– Te aștepți să te cred? Dar cum pot să rivalizez cu ăsta? zise el arătând cu degetul ușa biroului directorial. În orice caz, pisicuțo, nu poți să spui că nu te-am prevenit.

Angela fu bucuroasă să-l vadă plecând. Va putea să încerce să găsească un motiv plauzibil la probabila propunere a lui K.B. Cu mai puțin de zece minute înainte, o anunțase că postul este al ei. De atunci, ce să fi intervenit?

Era o liniște deplină, nu se auzea nici un zgomot. Angela fu cuprinsă deodată de o altă temere: nu cumva îi jucase o festă? Se

duse totuși și deschise ușa ce dădea spre anticameră. La stânga ei, o altă ușă dădea înspre culoarul etajului; la dreapta era ușa exterioară a biroului Balclair. Nici un zgomot. Doar n-o fi plecat și a lăsat-o aici...

– Cauți pe cineva?

Tânăra tresări. K.B. era în spatele ei. Nu-l auzise când trecuse dintr-un birou în altul.

– Nu... eu...

Nu putea să-i împărtășească îndoielile ei ridicole.

– Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepti.

O privea într-un mod ciudat. Se întrebă o clipă dacă o bănuia că vrusese să se eschiveze.

– Dacă ești gata...

Angela avea o ciudată senzație mergând de-a lungul culoarelor pustii, traversând vastul hol alături de impresionantul Kelynn Balclair. El părea să nu se grăbească, dar tot trebuia să facă doi pași pentru fiecare pas al lui. Aproape tot personalul plecase. Doar marele Fred, portarul, strălucitor în uniformă gri, cu un șir de decorații pe pieptul lat, se mai plimba încă pe dalele din hol. Își duse un deget la caschetă salutându-l pe K.B., iar Angelei îi făcu un semn discret, încurajator, cu capul.

Ea se strădui să nu roșească apropiindu-se de mașina Aston Martin albastră, trasă chiar la scară. Cu o expresie indecifrabilă, K.B. îi deschise portiera și o ajută să se urce înainte de a se așeza la volan. Motorul puternic porni la prima cheie, și ea se lăsă învăluită de luxul prestigioasei mașini.

Șoseaua se desfășura în fața lor, dispărând sub roțile mașinii. K.B. rămânea tăcut. Neliniștea Angelei creștea cu fiecare clipă. Până la urmă, se consolă: dacă trebuia să fie dată afară, măcar să se bucure de acest interior luxos!

– S-a... S-a întâmplat ceva, domnule? întrebă ea cu o voce încordată.

– Nu, nu cred. De ce?

Percepu în glasul lui o inflexiune subtilă și-i aruncă o privire discretă. Profilul lui bine conturat era calm, mâinile de pe volan liniștite. Aparent, își concentra toată atenția asupra condusului. Îl văzu însă dintr-o dată ridicând sprâncenele.

Își feri repede privirea și făcu apel la toate rezervele ei de răbdare. Fără îndoială, vor vorbi atunci când va avea el chef. Până una-alta, drumul făcut în asemenea condiții era mult mai confortabil decât cu trenul!

– Îți mulțumesc, murmură el

– Pentru ce?

– Pentru că mă scutești de discuții inutile. Am oroare să aud pe cineva vorbind atunci când conduc.

– Pe viitor, voi încerca să-mi amintesc.

Dacă va exista cumva vreun viitor, se corectă ea în gând.

La un moment dat, K.B. încetini.

– Ai ceva planuri pentru astă-seară? întrebă el.

– Nu, răspunse ea, surprinsă, după o scurtă ezitare.

– Bun. O să ne oprim undeva să cinăm. Este cam devreme pentru o cină tradițională, dar știu prin apropiere un loc unde vom fi serviți convenabil.

Fără să-i dea alte amănunte, acceleră și curând o luă pe un drum de țară. După doi-trei kilometri, ajunseră într-un sat. Văzură câteva ferme, un grup de case noi, apoi biserica și curtea ei pătrată, vechea stradă principală cu bătrânele ei magazine și hanul aproape de plajă. K.B. încetini ca să traverseze un pârâiaș pe care curgeau câțiva centimetri de apă, apoi o luă pe un drum îngust.

În spatele unei grădini umbroase, se afla o casă lungă și joasă, cu ferestrele din romburi mici. O fântână, cu vechea ei găleată de lemn, părea ieșită direct dintr-o carte de povești. K.B. parcă mașina într-un luminis invizibil de pe șosea.

– Este restaurantul cel mai nou și cel mai căutat din zonă, îi explică el. Proprietarul este un prieten de-al meu.

Se îndreaptă spre o ușă laterală, și Angela întrezări o sală lambrisată cu stejar, mese pe care strălucea argintăria și cristalurile. Însoțitorul ei împinse ușa și intră într-un vestibul pardosit cu piatră.

– Este cineva? strigă el.

– Fir-ar să fie, bătrâne, nu te mai vede omul pe aici deloc!

Un bărbat între două vârste, corpolent, cu ochelari cu ramă de aur, într-un costum de tweed verde întărit la coate cu bucăți de piele, apărură dintr-o altă încăpere.

– Cum merge treaba?

– Merge, merge, răspunse K.B.

O trase pe Angela lângă el și spuse:

– Ți-l pezint pe Monty Allister. Monty, dumneaei este domnișoara Lynwood, noua mea secretară.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Monty.

– Ne trebuie un colț liniștit ca să vorbim și ceva tare ca s-o încurajez pe secretara mea atunci când îi voi produce șocul vieții ei.

– Ia te uită! făcu Monty râzând. Și ce ați vrea să mâncați?

Angela abia îl mai auzea. Uită de aromele îmbietoare care ajungeau până la ea. Ce șoc? La ce s-o fi gândit el? Degete puternice se strecurară sub brațul ei. Se forță să-i zâmbească lui Monty.

– Oh, orice... Ce aveți de obicei à la carte!

– Ce femeie înțeleghătoare! exclamă Monty zâmbind. Ești norocos, Kell. Dar tu ai avut întotdeauna noroc. Să zicem... o friptură? Cu cartofi prăjiți. După aceea, veți putea alege ce-o să vă placă la desert.

– Este perfect.

Angela simțea sub cot căldura mâinii lui K.B. O conduse de-a lungul unui culoar îngust ai cărui pereți erau împodobiti cu plăci de aramă și gravuri vechi. În capăt, o draperie ridicată pe jumătate dezvăluia restaurantul, unde fiecare masă era luminată de o mică veioză din fier forjat, sub un abajur de un roșu rubiniu.

– Tu știi drumul, zise Monty dându-se la o parte ca să-i lase să teacă.

Îi făcu tinerei cu ochiul.

– Vă trimit imediat viorile.

– Prietenul meu are un simț al umorului mai special, spuse K.B. conducând-o pe Angela către un separeu, la capătul sălii. Ce vrei să bei?

Ea se așeză pe banchetă și ridică privirea spre el.

– Dacă va trebui să suport un șoc, domnule, este mai bine să iau ceva tare.

– Orice dorești.

Ea căută în meniu un nume de aperitiv.

– Un campari, zise ea brusc.

– Vine imediat.

El plecă spre bar, și ea rămase singură în sala liniștită. Profită de ocazie și-și scoase pudriera ca să-și verifice machiajul. Apucă să-și retușeze buzele și să-și netezească părul mătăsos șaten deschis până reveni cu două pahare în mână.

– O lumină blândă nu-ți va fi de nici un ajutor, să știi, spuse ferindu-se la mica veioză aprinsă.

– O să mergă cu viorile prietenului dumneavoastră! Veniți adeseori aici? Și întotdeauna vă serviți singur băuturile?

– Da, când barmanul nu este aici.

– Este bine să fii de-al casei!

– Este practic, răspunse el liniștit.

Se așază aproape de unghiul banchetei, astfel că erau aproape față-n față. Când ridică paharul, ea îl imită fără să spună un cuvânt, dar se întreba pentru ce o fi toastat. Mișcarea făcuse ca genunchiul lui K.B. să-i atingă coapsa. Se retrase discret cât putu de mult ca să scape de această presiune tulburătoare. Nu-și lua privirea de la paharul cu băătură. Nu era nevoie să fii mare ghicitor ca să bănuiești că voia să-i ceară ceva. Ceva important. Dar ce?

Dacă ar fi fost vorba de o problemă de serviciu, cu siguranță ar fi rezolvat-o la birou. Și totuși, nu putea să fie ceva personal, viețile lor erau la antipodi, nu făceau parte din același mediu social, și el nu-i ascunsese ce impresie jalnică avea despre ea, pe plan moral. Atunci de ce, dintr-o dată, recursese la farmecul lui de seducător?

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, o întreabă:

– Ai un pașaport?

– Da.

– Perfect.

Vor face deci o călătorie de afaceri. La Paris? La Bonn? Angela se relaxă la acest gând dar, imediat, fu cuprinsă iar de anxietate. I-ar fi putut pune această întrebare în orice clipă, în luna ce trecuse. De ce acum...?

– Ești pregătită să mergi oriunde?

– Da. Știu că este una din exigențele postului. Pot să vă întreb unde mergem... și când?

– În Caraibe. Două săptămâni.

Răspunsul laconic îi tăie răsufarea. Fără să se gândească prea mult, exclamă:

– Dar asta nu-i călătorie de afaceri!

– Eu pot să-ți afirm că este! protestă el, sarcastic. Este vorba despre cea mai importantă călătorie de afaceri din toată istoria firmei Balclair. Dar o să facem astfel încât să îmbinăm utilul cu plăcutul.

Apropierea unui tânăr chelner le întrerupsese conversația. Fripturile vor fi în curând gata; doreau cumva și un antreu? Angela alese pepene galben, și K.B. cocteil de creveți. Apoi continuă:

– După cum știi probabil, încercăm să pătrundem pe piața americană. Căutăm să cumpărăm o companie mică, instalată de multă vreme într-un oraș din Louisiana, și care are în prezent unele dificultăți. De cincizeci de ani, oamenii aceștia trăiau din vânzările prin corespondență dar, în ultimii ani, au pierdut treptat teren, mai ales pentru că bătrânul patron a refuzat să recunoască schimbările survenite pe piața de produse cosmetice. Competiția s-a ascuțit; femeile nu se mai mulțumesc să cumpere vechile mărci numai pentru că mamele lor le foloseau. Acționarii au început să-și piardă încrederea, și bătrânul domn este la ananghie. Nu are nici un fiu care să-i urmeze în branșă. A hotărât să se retragă și să-și vândă partea: cincizeci și unu la sută. Întâlnirea prevăzută peste două săptămâni, va trebui să fixeze termenii negocierii.

Interesată de ceea ce auzea, Angela tăcea. Nu prea se pricepea la manevrele din lumea afacerilor; totuși, pricepuse

importanța acestui demers pentru Balclair și riscurile asumate. Un eșec în S.U.A. putea să însemne o catastrofă. Începu să mănânce din friptura pusă în fața ei, așteptând urmarea.

– Un prieten de-al meu, un bancher, are o vilă pe o insulă din Caraibe, deasupra unei plaje lungă de unsprezece kilometri. Ne-a pus-o la dispoziție pentru întâlnirile de afaceri.

Se întrerupse pentru a privi spre un grup de opt persoane care intrase și se așeza la o masă centrală ce părea împodobită pentru o ocazie specială.

– Mă întreb ce sărbătoresc, zise el, în timp ce-i umplea paharul cu vin Angelei.

Tânăra nu se interesă în mod deosebit de noii veniți. Zise încet:

– Mulțumesc... Sunteți sigur că veți reuși? Piața americană nu este deja prea aglomeră?

K.B. se opri din mâncat și o privi ca și cum ar fi formulat o erezie.

– Așadar, nu te pricepi deloc, fetițo? Ultimele cifre de vânzări cu amănuntul, acolo, urcă vertiginos, și nu s-a sfârșit încă. Trebuie să existe și pentru noi o felie. Sunt convins că produsele noastre pot rivaliza cu oricare altă marcă.

– Vă rog, zise ea repede, nu voiam să vă împiedic să savurați cina! Doar că m-ar supăra să mă gândesc că beneficiile obținute din vânzările noastre imobiliare s-ar pierde de cealaltă parte a Atlanticului.

El puse pe farfurie furculița și cuțitul.

– De data asta, m-ai făcut să-mi piară pofta de mâncare! Și apoi, ce știi dumneata despre aceste vânzări?

– Nu mare lucru, răspunse ea, cu privirea în farfurie. Zvonurile obișnuite, nimic mai mult.

– Așa credeam și eu, zise el reîncepând să mănânce. Fără îndoială, ai auzit vorbindu-se despre milioane de lire. Dar nu știai că, trecând din gură în gură, suma capătă de fiecare dată un zero în plus?

– Îmi pare rău.

– Poate să-ți pară.

În clipa aceea apărură Monty, strălucitor în ținuta lui de seară, și-i întrebă dacă le plăcuse mâncarea. Cei doi bărbați mai pălăvrăgiră câteva minute, după care Monty se apropie de masa centrală ca să se asigure că totul era în regulă. Dineul, le explicase el, era dat în onoarea unui domn care pleca a doua zi să-și preia postul în Arabia Saudită.

Sosi și desertul. După o lungă ezitare, Angela alege o beza cu frișcă. K.B. preferă brânză. Urmă cafeaua și, în final, lichiorurile.

Tânăra nu avusese parte de multă vreme de un asemenea festin. Se simțea bine, împăcată cu toată lumea și oftă de plăcere.

K.B. o întrebă dacă mai dorea ceva. Ea refuză.

– Dar aş vrea să știu ceva...

– Ce anume?

– Ce sărbătorim?

După un scurt moment de tăcere, el oftă la rândul lui.

– Da. Sigur că trebuia să ajungem și aici.

Ea întoarse capul spre el. Ochii lui cenușii îi scrutau chipul oval. Sub intensitatea acestei priviri, ea simți că roșește. Deodată, îi veni în minte o bănuială nedorită. Doar n-o să-i sugereze să...

El îi întrerupse gândurile și-i spuse zâmbind:

– Da, Angela, vreau să-ți fac o propunere. Dar nu este ceea ce crezi tu.

Ochii ei se măriră, surprinși: îi spusese pe nume și părea să aibă darul de a-i citi gândurile.

– Atunci, despre ce este vorba? întrebă ea, bănuitoare.

– Am o problemă. Este vorba despre o femeie, firește.

Se lăsă pe speteaza scaunului și în colțul gurii îi apărură o cută care-i dădea o expresie aspră.

– Este vorba despre o femeie foarte frumoasă, foarte posesivă de asemenea, și care obține în general tot ce-și dorește. Deocamdată, Atlanticul este o barieră între noi, dar peste două săptămâni, obstacolul nu va mai exista. Mă urmărești?

– Nu prea.

– Este vorba despre nepoata lui Abelard J. Abelard.

– Bărbatul pe care va trebui să-l întâlnești pentru...

– Exact.

– Oh, Dumnezeuule!

Angela începea să înțeleagă.

– Situația ar putea deveni dificilă.

– Chiar foarte dificilă, încuviință el. Mi-am luat deja câteva precauțiuni. I s-a vorbit despre teribila mea reputație, i s-a spus că frecventez mai multe femei în același timp, și că ultima „victimă” mă va însoți în această călătorie. Aș fi crezut că toate aceste informații ar fi fost de-ajuns pentru o persoană cu oarecare mândrie. Nu ești de părerea mea?

– Ba da, absolut.

– Eram sigur. Dar, recunoaște, am nevoie de ajutor.

– Serios? spuse ea cu o voce slabă.

– Nu este evident?

Se aplecă spre ea, cu bărbia în palmă.

– Am nevoie de ajutorul tău, Angela.

– Adevărat? repetă ea, abia auzit.

– Da. Pentru această călătorie, nu vei fi doar secretara mea. O să te prezint și ca... prietena mea.

Capitolul 4

Toate eforturile lui de a o lăsa erau deci îndreptate spre acest scop! Își zise fata. Prima ei reacție fu să se amuze. Când el începuse să-i facă acele confidențe despre o femeie posesivă, avusese o vagă intuiție că va trebui să joace rolul de paznic, în același timp cu cel de secretară. Dar la așa ceva nu se gândise! Avea tupeu, domnul K.B.!

— Te rog... nu trage concluzii pripite. Ascultă-mă până la capăt.

— Vă rog să mă scuzați dacă...

Se înarma acum împotriva oricărei slăbiciuni. În glasul lui percepu o notă de tandrețe, și nu-l credea în stare de așa ceva. Cu siguranță, se prefăcea.

— N-aș putea să... Eu...

— De ce nu?

— Pentru că... N-aș putea, și gata!

Gândurile ei erau într-o dezordine absolută și absurdă. Ar fi trebuit să-și exprime indignarea în fața unei asemenea propuneri, dar nu reușea să se înfurie îndeajuns, și nici măcar

nu-i venea să râdă la ideea ridicolă de a se prefăce că este amanta lui K.B. Nu, era mai degrabă tristă, gata să plângă. Cu siguranță, era efectul vinului!

– Este imposibil, zise ea încet, și nu aveți dreptul să-mi faceți astfel de propuneri.

– După părerea ta, care ar fi propunerea?

– Dar este destul de limpede!

– Angela, este vorba doar despre o problemă de afaceri.

– Nu mi se pare.

– Tocmai asta este, nu trebuie să pară așa! zise el răbdător. Dar în ceea ce mă privește, nu este altceva. Ce importanță are dacă, preț de câteva zile, câteva persoane care nu te cunosc, care îți sunt complet străine, cred că între noi există o legătură?

– Nu este cinstit.

– Cinstit? repetă el cu un amuzament sarcatic. Nu este vorba aici de cinste, fată dragă, ci de oportunitate.

K.B. redevenise el însuși și tristețea Angelei se accentuă. El reluă brusc:

– Voi ști să te recompensez cum trebuie, dacă asta te preocupă.

– Nu este vorba despre asta! exclamă ea.

– Atunci, despre ce?

Tânăra nu răspunse, iar el oftă, exasperat.

– Sper că nu te aștepti să-ți cer să împarți patul cu mine, nu-i așa?

– Nu este intenția dumneavoastră? murmură ea.

El mormăi o înjurătură, apoi se stăpâni.

– Ascultă-mă. Vreau doar să fii tot timpul cu mine pentru a o ține la distanță pe tânăra aceea afurisită. Până când încheiem contractul. Altfel, cum naiba să scap de ea?

– Vă este deci atât de antipatică?

– Sincer să fiu, da. Nu am nici o obiecție în privința egalității, a eliberării femeii, dar sunt încă destul de demodat încât să-mi doresc să rămân eu cel ce vânează, nu să fiu vânat.

Oftă, iritat.

– De ce naiba și-o fi ales Carola tocmai acest moment ca să se mărite? Ea ar fi fost bucuroasă să joace rolul, ar fi amuzat-o la nebunie. Bun, adăugă el plictisit, vino, te conduc.

Tăcută, nefericită. Angela se duse împreună cu el să-și ia la revedere de la Monty. Se îndreptară apoi spre mașină. Se înnoptase și începuse să burnițeze, ceea ce o deprimă și mai mult. Ploaia se înteti când ajunseră pe șosea. Mișcarea ritmică a ștergătoarelor avea asupra ei un efect hipnotic. De ce nu?... De ce nu?... De ce nu?... păreau ele că repetă. Era conștientă de prezența tăcută a însoțitorului ei. Ar fi vrut să-i facă pe plac. De ce nu putea să-i dea răspunsul așteptat?

Traversau acum orașul în direcția în care locuia. Angela se miră o clipă că știe drumul fără să-i ceară amănunte. Îi veni brusc în minte seara în care o condusesese prima oară acasă. Dar acum, dispăruse orice urmă de ranchiună. Își amintea doar cum năvălise acest bărbat în viața ei. Îi datora un gest de recunoștință pentru felul în care o salvase atunci.

Oftă profund și-l simți întorcând capul spre ea fără să spună ceva. O clipă mai târziu, mașina se opri în fața casei. Motorul tăcu. Liniștea bruscă o îndemnă să vorbească. Cu privirea ațintită pe parbrizul stropit de picături de ploaie, spuse:

– M-am gândit... O să... o să fac tot posibilul să vă ajut... ca să contribui și eu la succesul acestei călătorii.

De data aceasta, el o privi în față. Lumina unui felinar îi cădea pe o parte a feței, cealaltă rămânând în umbră, dându-i o expresie enigmatică.

– Mulțumesc, Angela. Eram sigur că pot conta pe tine.

Vorbea cu o voce calmă, și ea fu un pic dezamăgită. Dar la ce se așteptase? Îi răspunse pe același ton:

– Vă mulțumesc pentru această cină delicioasă și pentru că m-ați condus acasă.

– A fost o plăcere pentru mine.

Își înclină curtenitor capul, și Angela se simți din nou descumpănită. Oare ce spera de la ea? Ce aștepta? Un sărut de adio? Această simplă idee o făcu să roșească. Spuse repede un „bună seara“ și coborî din mașină.

Dar de îndată ce se culcă, o năpădiră fel și fel de gânduri. Dacă va trebui să joace rolul de „prietenă“ a lui K.B., trebuia fără îndoială să învețe să râdă, să glumească, să nu reacționeze când o va prinde de talie. Dar acolo vor fi și alți oameni, și vor discuta afaceri în majoritatea timpului; doar acesta era scopul călătoriei. Era mai bine să nu spună nimic nimănui, nici măcar Emmei. Le va spune doar unde se duce. În Caraibe... soare... nisipul argintiu... lagunele, luna, palmierii... Nu fusese niciodată plecată atât de departe... Și... îngrozitor, nu avea nimic cu ce să se îmbrace potrivit!

*

* *

Problema aceasta se rezolvă chiar de a doua zi, cel puțin pentru lucrurile esențiale. După ce se ocupă de corespondență, pregăti cafeaua, ca în fiecare zi. Dar K.B. o rugă să-și ia cana și să vină în biroul lui, invitând-o să ia loc.

– Va fi nevoie să-ți completezi garderoba.

– Da..., zise ea pe un ton ezitant.

– Atunci, ia-ți o zi liberă ca să te echipezi. Cumpără ce-ți place. Plătesc eu. De acord?

Angela se crispă.

– Eu îmi plătesc singură hainele, domnule. Aș vrea doar să știu cam de ce aș avea nevoie. Nu vreau să fac gafe.

El se încruntă.

– Mi-ar plăcea să te văd că lași la o parte antipatia față de mine, și să-ți folosești reala ta inteligență. Pleci în cadrul obligațiilor profesionale, și salariul nu-ți va fi suficient pentru genul de toalete pe care ar trebui să le porți pe insulă. Îți vor trebui cel puțin două rochii de seară, ținute de plajă, costume de zi, un capot drăguț, genul de lenjerie care poate fi arătată și cel puțin șase costume de baie. De fapt...

Se lăsă pe speteaza fotoliului și o privi în față.

– ...Tot ce se așteaptă lumea să vadă că poartă iubita mea.

– Iubita dumneavoastră? repetă ea, cu ochii mari.

– Doar așa ne-am înțeles, nu?

Îmbujorată toată, Angela își plecă privirea, ceea ce o împiedică să vadă zâmbetul ironic de pe buzele lui.

– Haide, haide, domnișoară Lynwood, doar nu-ți faci griji pentru reputația ta? Cine o să afle? Doar verii mei din America, atâta tot. Și părerea lor nu trebuie să te intereseze. Nimeni de la noi n-o să ne însoțească, în afară de bătrânul Mark, care este discreția întruchipată.

Își luă cana de cafea, fără s-o piardă din ochi pe Angela.

– Aș fi crezut că această mică glumă este chiar pe placul tău.

– Ce înțelegeți prin asta?

El ridică din umeri și-i adresă un zâmbet fermecător.

– Dacă o să ne tot certăm așa, cu siguranță că toată lumea va fi convinsă că suntem îndrăgostiți.

Își împinse cana de cafea la o parte și continuă:
– Și acum, du-te și cheamă-l pe Graham, te rog.

*
*   *

Zilele treceau. Angela se străduia să-și stăpânească îndoielile. Dacă măcar ar fi încetat cu subînțeleșurile care, uneori, reflectau atât de bine părerea lui despre ea! Într-o zi, fără să se gândească, spuse:

– Ar trebui să angajați o actriță pentru a juca acest rol... Ea ar reuși mult mai bine ca mine.

– Îți este teamă, Angela?

– Un pic, da.

– Nu-ți face griji. În ziua „premierei“, totul va decurge bine. Văzându-i expresia gravă, el deveni îngândurat.

– Am să-ți spun de ce nu pot să pun în practică ideea ta. Am nevoie de cineva în care să am încredere. Nu de o necunoscută.

Ce mai putea să răspundă la asta? De acum, era imposibil să mai dea înapoi.

– Apropo, reluă el pe acel ton dezinvolt care anunța o propunere îndrăzneță, încearcă să găsești ceva în genul ăsta.

Și scoase dintr-un sertar o revistă pe care o împinse spre ea. Angela o luă, neîncrezătoare. Era suplimentul în culori al unui cotidian, și mai multe pagini erau consacrate ultimei mode în materie de costume de baie. Nu fu nevoie să-l mai întrebe la care dintre ele se referise. Văzu, pe o plajă tropicală, o fată frumoasă, brunetă, cu linii senzuale, întinsă chiar lângă apă, pe mal, unde valuri mici veneau să-i mângâie pielea bronzată. Purta un bikini minuscul din lamè auriu cu bretele stacojii.

Angela privi fotografia, cu un efort uriaș de a rămâne indiferentă. Puse apoi revista la loc pe birou.

– Ați văzut prețul? întrebă ea.

– Da.

– Aproape patruzeci de lire! exclamă ea, scandalizată. Și cred că nu are mai mult de douăzeci și cinci de centimetri de material!

– Da, vreun sfert de metru, dar dintr-un material foarte special, lucrat de un creator foarte special.

– Se poate, dar eu n-aș da o asemenea sumă pe un bikini.

– Nu sunt banii tăi.

– Atunci, dumneavoastră n-o să plătiți atâta.

El împinse din nou revista spre ea.

– Numele magazinului este scris pe spate. Du-te și-ți cumpără acest costum. Și ia-ți mâine liber ca să faci cumpărături. Acum, te rog, fii drăguță și nu mai discuta.

Își trecu o mână peste frunte.

– Mă doare capul.

– Vă aduc o aspirină.

Ciudat, nu se plânsese până acum de migrene. Se duse în cabinetul de toaletă, și se întoarse cu o tabletă de aspirină și un pahar cu apă, după care reveni în biroul ei ca să termine corespondența.

*

* *

A doua zi dimineată, cu un amestec de incertitudine și de vinovăție, Angela se supuse ordinelor și porni în expediție din magazin în magazin. Bucuria specific feminină de a putea alege

toaile scumpe o făcu să uite de scrupule. De altfel, dacă nu urma instrucțiunile lui K.B., acesta era în stare să se ocupe chiar el.

Evită totuși cheltuielile exagerate; își cumpără două perechi de pantaloni și bluze asortate, un șort dintr-un material înflorat, o fustă din același material și, în ultima clipă, un pantalon pescăresc roșu cu o bluză în dungă. Se opri într-o cafenea ca să-și recapete forțele cu o ceașcă de cafea și o prăjitură, apoi porni să-și completeze lista.

La ora prânzului, consideră că terminase cumpărăturile. Lipsea doar bikiniul auriu. Dar prețul i se părea ridicol de mare. Iar șase costume de baie, cum spusese el, erau prea multe. Trei ar fi fost de-ajuns. Se întoarse acasă cu brațele încărcate de pachete și le înghesui în fundul șifonierului.

După masă, își scoase de sub pat valiza, aranjă în ea tot ce cumpărase și o încuie cu cheia. Se îngrozea la gândul că ar fi trebuit să le dea explicații fetelor; își imagina deja comentariile lor...

În după-amiaza aceea, întorcându-se la birou, avu surpriza să găsească aici o necunoscută. Blonda mignonă cu o față ascuțită, cu ochi albaștri pătrunzători, nu se ridică de pe scaun. O privea cu răceală pe Angela.

– Nu te așteptam. După cum spusese domnul B., aveai zi liberă.

– Domnul Balclair, dacă nu te superi, ripostă ea, scoțându-și fulgarinul. Dacă ești aici ca să-mi ții locul, poți să pleci.

Nou-venita se răsuci cu fotoliul de o parte și alta, răspunzând calm:

– Eu sunt Betsy Farlane, noua dumatăle asistentă... Și ferește-te, mi-ar plăcea să-ți iau locul, zise ea cu un zâmbet obraznic.

Angela nu avu timp să-i răspundă. Ușa biroului se deschise și apăru K.B. O privi din prag.

– Te întorci cu mâinile goale?

– Am lăsat totul acasă.

– L-ai luat?

Ea știa la ce se referă.

– Nu l-am cumpărat, răspunse ea sec.

– Și de ce, mă rog?

Îi făcu semn să intre în birou.

– Presupun că n-ai găsit magazinul?

– Oh, ba da, replică ea, indignată. Dacă ați fi văzut-o pe vânzătoare! Nu pot să spun că era machiată, ci pictată și m-a privit de parcă eram un șoricel mort adus de pisică. I-am cerut să văd modelul. M-a privit zeflemitor, ridicând sprâncenele. Cea mai mare măsură, mi-a zis ea, este patruzeci, și probabil că eu am peste patruzeci și doi.

Angela se opri să respire, cu pumnii strânși pe șoldurile suple.

– Iar eu abia dacă am patruzeci, reluă ea. Așa că i-am arătat un mic defect la costum și am întrebat-o ce fac dacă se desface cusătura? Și am plecat.

K.B. abia își stăpânea râsul.

– Și după aceea?

– M-am dus într-un mare magazin și am ales trei costume de baie. Sunt perfecte.

Își amintiri deodată că lăsase ușa deschisă și se repezi s-o închidă.

– Ea o să rămână? întrebă ea cu un gest semnificativ.

– Depinde.

– Mi-ar lua locul în cinci minute.

– Și, după părerea ta, eu aș fi de acord?

Ea nu-i răspunse. Indignarea i se mai potolise. Abandonase atitudinea strict profesională pe care își propusese s-o aibă... chiar dacă nu-i era prea ușor, cu imprevizibilul ei patron. Îi susținu totuși privirea.

– Pot să vă spun impresia mea?

– Te rog.

– După părerea mea, domnișoara Farlane nu se potrivește cu acest birou.

– Este extrem de competentă și eficace, se pare, zise el un un zâmbet ușor. Are darul de a se adapta repede peste tot unde este nevoie de ea.

– Atunci, mă mir că nimeni nu i-a solicitat până acum serviciile exclusive.

– Oricum, trebuie să rămână și aici cineva, în absența noastră. Ai uitat?

Era adevărat. Urmau să plece într-o săptămână. Angela resimți o ciudată emoție, ceva între teamă și așteptare. Totul va fi în regulă când va ajunge acolo, își zise ea cu fermitate, dar fără prea mare convingere. Nu mai putea să dea înapoi! De altfel, își dorea oare acest lucru?

*

*   *

În decursul acestor ultime zile, nici măcar ostilitatea voalată a lui Betsy Farlane nu reuși să-i strice dispoziția Angelei. Era prea ocupată. Se mulțumea s-o ignore pe fată, în afara problemelor stricte de serviciu. La întoarcere însă, va trebui să ia măsuri... Hotărârea ei se afirmă în ajunul plecării.

K.B. era ocupat peste măsură. Se purta destul de impersonal pentru a înlătura orice suspiciune în privința unei așa-zise relații intime într-un viitor apropiat. În dimineata aceea, spuse:

– Era să uit... Când ai un moment liber, coboară la salonul nostru de expoziții și cere să ți se pregătească o trusă de machiaj. Caut-o pe June, dacă este acolo și, cu aceeași ocazie, trimite-mi și mie o trusă bărbătească. Noi trebuie să fim ambasadorii propriei noastre mărci, adăugă el.

Angela nu mai fusese niciodată la salonul de expoziție, după vizita pe care o făcuse împreună cu Carola. În ziua aceea, se pare, va fi tratată ca o vizitatoare importantă. Împreună cu June, o brunetă înaltă foarte elegantă, petrecu o jumătate de oră minunată, făcând experiențe cu rujurile de buze, cu fardurile de obraz sau de pleoape, cu creioanele de diferite nuanțe. June aranjă produsele alese într-o trusă fermecătoare, făcută dintr-un material plastic solid ce imita onixul. Pe fundul capacului era fixată o oglindă, iar pe exterior se afla monograma ce reprezenta marca distinctivă Balclair. În sfârșit, June mai adăugă și parfumul: două flacoane și un atomizor. Cu un gest larg, îi întinse Angelei trusa, zâmbind.

– Mult noroc și călătorie plăcută! Să nu te prea omori cu munca. Într-un asemenea decor, ar fi păcat.

Fericită, Angela se întoarse în biroul ei și înfruntă privirea curioasă a lui Betsy.

– Pot să arunc și eu o privire?

Cam fără chef, Angela își lăsă asinenta să examineze conținutul trusei.

– Ești cam răsfățată, nu-i așa? zise în sfârșit, după ce închise capacul. Profită de acest lucru până mai poți.

– Ce vrei să spui?

Betsy ridică din umeri.

– Lucrez de șapte ani în societatea asta și am văzut perindându-se multe. Să nu faci greșeala să te îndrăgostești de dragul nostru K.B. Vei regreta.

Angela făcu ochii mari.

– N-am nici cea mai mică intenție, ripostă ea, furioasă. Par atât de naivă? Eram aici abia de cinci minute și am și fost pusă în gardă în privința lui Dickie Tennant, iar acum...

Nu-și găsea cuvintele. Luă trusa și o puse pe un clasor, lângă poșetă.

– Dickie este un mic seducător, nimic mai mult, zise cealaltă cu dispreț. Dar el...

Arătă cu degetul spre ușa dintre birouri.

– ...El are clasă. Și o știe. Așa că, să nu ți se urce la cap numai pentru că ți-a oferit câteva mostre de cosmetice.

– Nu mi se urcă nimic la cap, și te sfătuiesc să faci la fel. Acum, te rog să te apuci de treabă; ai putea începe cu raportul Harwall.

– După părerea ta, ce crezi că am făcut în timp ce te distrui la salonul de expoziție? Întrebă Betsy cu un aer superior.

Pe Angela o cuprinse furia. Nu știa de ce Betsy îi arăta atâta antipatie. Se stăpâni cu prețul unui mare efort și se ocupă de probleme care trebuia rezolvate înainte să plece. Dar cuvintele ranchiunoase ale colegei sale făcuseră să-i piară toată pofta. Fu fericită când pendula arătă ora cinci și o văzu pe Betsy plecând posomorâtă. Își făcu ordine în birou, stropi florile, sperând că nu vor fi uitate în absența ei. Se duse apoi să-l caute pe K.B.

– De ce nu ai plecat încă, fetiță conștiincioasă? Întrebă el.

Părea foarte bine dispus, și ea se mai relaxă.

– Mai este ceva de făcut, domnule?

– Nu... doar dacă ai putea să convingi telefonul acesta să sune.

Îi făcu un semn de la revedere cu mâna, apoi mai completă:

– Pe mâine... La ora asta, vom fi la Miami.

În clipa când Angela se îndreptă spre ușa, telefonul sună. K.B. ridică repede receptorul. Expresia feței i se schimbă.

– Julie! exclamă el. Ce s-a întâmplat?

Angela închise fără zgomot ușa. Cine era această Julie, care-l făcea să vorbească pe un ton atât de nerăbdător? Cu un oftat adânc, se îmbracă și-și luă lucrurile. Identitatea acestei Julie n-o privea pe ea... Și totuși, o cuprinse un sentiment de tristețe...

*

* *

De nenumărate ori, în următoarele douăzeci și patru de ore, îi veni în minte numele Juliei. Când își privi valiza, în seara aceea, și se asigură că nu uitase nimic; când încercă să se relaxeze într-o baie caldă, sau când încercă să-și găsească somnul; a doua zi dimineată, pe drumul până la aeroport, și în tot timpul orelor lungi ale călătoriei cu avionul.

K.B. se afla cu două locuri mai departe, în compania lui Mark Winston, directorul financiar. După dejun, cei doi bărbați se cufundară într-o discuție în șoaptă.

Cine era Julie? Numele ei nu se afla pe lista de aniversări din agenda Angelei. De altfel, lista aceasta era foarte scurtă. Se afla pe ea mama lui K.B., care locuia în vestul Angliei și nu venea niciodată pe la uzină. O soră pe nume Helen, care locuia la Roma, împreună cu soțul ei, diplomat. Și o tânără verișoară de nouă ani, Antonia Margaretta.

Deci, Julie trebuie să fi fost vreo „prietenă“. Poate acea fată elegantă și seducătoare care era cu el atunci, în prima seară, la Hawaian Lei...

Angela oftă. Cei doi bărbați încheiară discuția; cu ochii închiși, cu picioarele întinse, se pregăteau evident pentru somn în orele următoare ale unui zbor transatlantic.

Se anunță proiecția unui film. Măcar avea la ce să se uite, se gândi ea. Călătoria își pierde dintr-o dată tot interesul...

La Miami, Angela fu dezamăgită că nu vede nimic deosebit, decât un cer de un albastru intens și o mulțime de americani în ținute nonconformiste.

Trebui să urce imediat într-un alt avion care urma să-i ducă la destinație. În acest al doilea aparat, locul ei era lângă un hubloul și putea astfel să admire marea Caraibelor, asemenea unei întinderi de cristal albastru, presărată cu insule de catifea verde.

– Vii aici pentru prima oară, Angela? întrebă Mark.

– Da... este minunat.

K.B. schiță un zâmbet.

– Prima oară, este întotdeauna magnific!

Tânăra nu răspunse. El fusese cât se poate de impersonal. Era evident că încă nu se ridicase cortina pentru reprezentație!

Nu-și putu însă stăpâni entuziasmul când urcară în mașina închiriată de K.B. pentru toată durata sejurului. Căldura, vegetația de un verde strălucitor, albul intens al clădirilor moderne, culorile de nedescris ale arbuștilor înfloriți, totul contribuia la creșterea entuziasmului ei.

O luară în sfârșit pe șoseaua de coastă care mergea de-a lungul plajei. Pe mal, se puteau vedea noile hoteluri, cu grădinile lor superbe, și vilele de vacanță. Insula, în partea ei cea mai lată, nu măsoara mai mult de treizeci și cinci de kilometri. Angela spera să aibă ocazia s-o exploreze; îi plăcea să se plimbe pe jos, să înoate, și îi lipsiseră în ultima vreme aceste două activități, mai ales de când plecase din Northumberlandul său natal.

În câteva minute, ajunseră la destinație. Era o clădire mare, lungă și solidă, construită mai departe de șosea și protejată de copaci mari și arbuști exotici. Construită în stil mediteranean, avea pereții albi, acoperișul din țiglă roșie și era înconjurată de fermecătoare grădini, unde aleile șerpuiau printre peluze. Rondurile de flori se succedau în terase până la o curte împodobită cu amfore uriașe din care se revărsau flori multicolore.

Doi copii zâmbitori se repeziră să-i întâmpine pe noii veniți, urmați de o femeie durdulie, îmbrăcată într-o rochie înflorată. Aceasta îi alungă pe copii și se prezentă: era Evalina, menajera. Îi întâmpină cu accentul melodios caracteristic localnicilor și le spuse că puștii erau nepoții ei.

– Aici, toată lumea zâmbeste; este minunat, remarcă Mark, ajutându-și pe K.B. să descarce bagajele. Mă întreb dacă...

Se întrerupse, și începu să râdă. Copiii, care trebuie să fi avut între opt și zece ani, dispăreau în casă, clătinându-se sub greutatea valizelor mai grele decât ei. K.B. se repezi, le luă poverile și, pentru a le salva mândria juvenilă, le dădu bagaje mai ușoare. Ei ridicară capetele spre el și el se aplecă să le asculte confidențele.

Văzându-l cu cei doi copii, Angela avu o strângere de inimă. Purta încă hainele cu care plecase din Anglia, dar percepea la el o subtilă diferență: un amestec de căldură, de umor, de tandrețe, calități pe care nu i le cunoștea. Îl văzu îndreptându-se și spunând, cu un aer serios:

– V-o prezint pe Sarah, zise el arătând spre fetița în rochie albă cu buline roz. Iar el este George, fratele ei. S-au oferit să ne fie ghizi, dacă vrem să vizităm insula. Pe de altă parte, m-am informat că ei locuiesc în Infern!

Angela clipi des, nedumerită. Mark se încruntă. Evalina reapăru, îi împinse în casă pe cei doi copii care râdeau de mama focului.

– Așa este, zise ea. Există aici un loc care se numește așa, și lor le place să vadă fețele vizitatorilor când le spun unde locuiesc. Sunt niște mici diavoli! Și acum, domnilor, vreți să beți ceva sau preferați să faceți un duș?

Se întoarse spre ea.

– Doriți o ceașcă de ceai?

– Orice, dacă poate fi băut, răspunse Angela.

Îi era cald, îi era sete, și dorea mai mult decât orice să se bucure de o clipă de liniște, pentru a uita urletul reactoarelor care încă îl mai auzea în urechi.

– Este unul din ceaiurile mele, foarte special. Doamna Brenton îmi cere mereu să-i fac, când vine aici, și-l bea acolo.

Evalina arătă, la celălalt capăt al livingului, o curticică interioară de unde se deschidea o priveliște minunată spre mare și plaja cu nisip alb. Un acoperiș din frunze de palmier adăpostea șezlonguri și o măsuță de bambus.

– Ce loc delicios! exclamă ea.

– Doar n-o să bei ceai! se auzi vocea lui K.B.

Ea se întoarse brusc; nu-l crezuse atât de aproape de ea.

– Ceaiul este pentru doamnele grase pe care le dor picioarele. Vreau să mă asigur că au fost duse toate bagajele și să văd ce camere ni se dau. De ce nu faci mai degrabă un duș rapid și să-ți pui o rochie răcoroasă? După aceea, bem ceva.

Sub privirea ochilor cenușii, se simți cuprinsă de ameteală, dar încercă să-i susțină privirea.

– Aș vrea să cobor pe plajă... imediat! Și apoi, Evalina s-a dus să prepare ceaiul.

Și, cât se poate de nonșalant, se îndepărtă de el, traversează corticica și o luă pe poteca pavată cu scoici și corali care ducea spre plajă. Dar, de îndată ce ajunse, simți sub tălpi nisipul fin și regretă că nu-și pusese mai întâi costumul de baie. Marea, asemeni unei rochii de mătase, părea că o așteaptă. Cu un zâmbet de regret, se întoarse, o văzu pe Evalina ieșind din vilă cu o tavă în mână.

O clipă mai târziu, Angela era instalată într-un șezlong, sub acoperișul din frunze de palmier, desculță, cu părul desfăcut. Ceaiul era cu gheață, parfumat cu lămâie și iasomie. Era delicios, răcoritor.

Soarele cobora spre orizont, într-o feerie de purpură și sofran. Palmierii și ferigile legănate de briză creau pe sol desene complicate. Angela închise ochii...

Auzea vag vocile îndepărtate ale copiilor. Apoi, urmă liniștea, tulburată doar de foșnetul copacilor, de țipătul unei păsări pe mare. Gândurile ei hoinăreau necontrolate. Nu era în vacanță, va avea de lucru... Dar va fi minunat, când își va ridica privirea de pe mașina de scris, să vadă acest peisaj... și va avea timp să înoate, să viziteze insula... Poate că va fi amuzant să joace rolul „prietenei” lui K.B... Perspectiva aceasta o speria mai puțin, acum... Oare o va cuprinde cu brațele? Da, fără îndoială, pentru a face credibilă comedia lor... iar ea va trebui să se străduiască să n-o pufnească râsul...

Zâmbi la acest gând. Și-l imagina greu pe K.B. în postură romantică... nu cu ea, în orice caz... Chipul seducător îi apărui sub pleoape. Oftă ușor. Își lăsa imaginația să rătăcească... dar niciodată imaginația ei nu fusese mai precisă!

Gura părea foarte reală! Caldă, senzuală. Angela deschise brusc ochii mari și se trezi în fața ochilor cenușii tiviți cu gene negre. Se înfioră, și scose un ușor țipăt înăbușit.

El se îndreptă și o privi de sus.

- Vii să intrăm în mare?
- M-ați... m-ați să... sărutat!
- Ca o primă repetiție. Trebuia să începem.
- Să începem? Ce vreți să spuneți?

Ea își întoarse repede privirea de la acest K.B. necunoscut, în slip bleumarin, cu un prosop alb aruncat pe umăr. Cu capul plecat pentru a-și ascunde obrajii stacojii, încercă să se ridice.

– Nu pot să merg să mă scald înainte de a-mi fi desfăcut valizele și a-mi fi luat ce îmi trebuie.

– De ce să mai pierzi timpul?

Cu o mână fermă, o ajută să se ridice din șezlong.

– Plaja este privată. Alungă-ți convențiile și inhibițiile. Întoarce-te la natură. Eu n-am să văd un inconvenient în asta.

– Nu vorbiți serios, firește, domnule, zise Angela, netezindu-și rochia. Mai bine m-aș duce să...

– O clipă.

O ținea srâns de mână.

– Avem de pus la punct două-trei amănunte. S-o facem chiar acum.

O secretară bună trebuie să fie supusă, să își asculte patronul. Angela nu refuză deci; aștepta. Se trezi brusc foarte aproape de exasperantul ei patron. Acesta îi puse mâinile pe umeri, o privi intens.

– Pentru început, zise el, ai la dispoziție exact douăzeci și patru de ore ca să renunți la acest „domnule“.

– Foarte bine, dar cum să vă spun? Știu că vreți să ne prefacem că am fi... ca și cum...

– Ca și cum am fi nebunește îndrăgostiți unul de altul?

– Oh nu! protestă ea, ridicând ochii spre el. Nu se poate simula așa ceva dacă nu este adevărat. Dar, chiar dacă mă voi

preface că vă sunt „prietenă“, rămân secretara dumneavoastră. Nu se vor mira de această situație? Dacă am fi avut cu adevărat o relație, nu v-ați fi adus o secretară care să se gândească doar la muncă?

El o privi îndelung, îngândurat. În fine, zâmbi.

– Angela, ești senzațională! Nu m-am gândit la asta. Este adevărat, n-o prea văd pe Thea făcându-și griji, dacă va crede că este doar o simplă aventură trecătoare cu secretara mea. Așa că va trebui să fii extrem de convingătoare.

– Ar fi trebuit să o angajați pe Emma. Ar fi jucat la perfecție acest rol.

– Cine este Emma?

– O prietenă care locuiește cu mine. Ați văzut-o într-o duminică, cu doi copii...

– Ah da, îmi amintesc. O fată frumoasă, cu părul scurt și cu cizme de antilopă. Nu, Angela, eu am nevoie de cineva în care să am încredere.

– Idealul ar fi fost o soție, spuse ea.

– Nu fi naivă. Un om de afaceri nu-și ia soția în astfel de călătorii. De altfel, pentru Thea, o soție ar fi fost o tentativă în plus de a-și exercita farmecele.

– Dacă este așa cum spuneți, cred că voi eșua lamentabil, zise ea, descurajată.

Se lăsă să cadă din nou pe șezlong și scutură din cap.

– Nu sunt făcută să joc rolul de femeie fatală.

– Dar tocmai asta aveam în cap, îi explică el așezându-se lângă ea. În fața unei ființe atât de deosebite de ea, Thea va fi descumpănită... sper.

– Altfel spus, se va întreba ce ați găsit la mine.

– N-am zis niciodată asta, nici măcar nu am gândit-o. Nu te subestima, Angela. Magazinul care arată cea mai frumoasă vitrină nu este neapărat și cel mai interesant.

Făcu o pauză. Pe chip îi apărură o umbră a vechii lui expresii disprețuitoare.

– Nu este nevoie să continui să mai simulez inocența. Probabil că ai câștigat o oarecare experiență, în decursul ieșirilor tale pentru acea faimoasă agenție. Cu mine, de ce nu folosești farmecele pe care le știi bine?

Angela nu fu în stare să răspundă. Vocea lui aspră o rănea rofund. Așadar, avea aceeași dezastruoasă părere despre ea. Deschise gura să se justifice, dar mândria o împiedică. La ce bun? Încercase deja s-o facă, dar el refuzase s-o asculte.

– Îmi amintesc foarte bine, vezi tu, continuă el. Erăi numai ochi și urechi la bețivul acela, te amuzai de glumele lui... și cred că nu erau făcute pentru urechile unei femei... te lăsați strânsă în brațe pe ringul de dans. Rochia aceea roz... Ai adus-o?

Ea tresări, ca sub o lovitură de bici.

– Nu. Nu era a mea. Este a Emmei. Și bărbatul acela îmi făcea greață! Vă rog, credeți-mă. Detest fiecare clipă a acelei seri nefericite. De aceea v-am fost foarte recunoscătoare când...

– Foarte bine, Angela. Inutil să mai vorbim despre asta. Spune-mi doar atât: eu îți inspir aceeași greață?

– Oh nu! Din cauza asta am... Voiam să vă dovedesc recunoștința mea.

– Atunci, fii mai cooperantă, zise el pe un ton iritat. Gândește-te să nu-mi spui „domnule” în prezența Theei. Prietenii îmi spun Kell, dacă te ajută. Va fi de-ajuns doar să-mi dai replica, dacă poți cât mai convingător. Și încearcă să nu mai ții pe de fiecare dată când voi face asta...

Cu viteza unui fulger, o prinse de mijloc. Cu cealaltă mână îi prinse bărbia, și buzele lui puseră stăpânire pe ale ei. Fu un sărut lung, mai violent din cauza unei umbre de furie.

Când îi dădu drumul, Angela găfâia, ca și cum în ea se stârnise un uragan.

El își luă prosopul, se ridică și stătu o clipă cu fața spre apusul de soare. Ea îi contemplă silueta athletică și oftă. El întoarse capul, și îi zâmbi cu o nuanță de ironie.

– Nu face fața asta atât de îngrijorată. Un pic de practică și vei face progrese.

Un pic de practică! Căută o replică dar n-o găsi.

K.B. schiță o mișcare ca să se îndepărteze, apoi se opri.

– Apropo, Angela, o să găsești pe patul tău o cutie. Începi să-ți pierzi memoria...

Și plecă spre mare. Ca vrăjită, îl urmări cu privirea. Despre ce vorbea? Ea nu uitase nimic. Mai bine să se ducă să vadă imediat!

Ușor amețită de atâtea emoții, intră în vilă, și Evalina o conduse în camera ei. Da, într-adevăr, pe pat se afla o cutie plată de carton auriu. Și cu siguranță, nu conținea materiale de birou!

În clipa următoare, cu mișcări febrile, Angela își cufundă mâinile într-un ocean de hârtie de mătase. Zări ceva auriu și stacojiu. Era costumul de baie din lamè! Și mai era ceva: o bluză de plajă vaporosă, de un roșu aprins. Ansamblul era spectaculos.

Își puse bluza direct pe piele și se apropie de oglindă. Culoarea îi accentua roșul din obrajii îmbujorați; o licărire de teamă îi sclipi în ochi. O dată în plus, el îi arăta cât este de inutil să nu se supună ordinelor lui.

Angela fu dintr-o dată conștientă că îi tremură tot corpul. Nu și-ar fi imaginat niciodată că teama se poate asocia astfel cu emoția...

Capitolul 5

În acea primă seară, cinară la lumina lumânărilor, sub un baldachin somptuos de stele tropicale a căror strălucire rivaliza cu ușurință cu licărirea micilor flăcări ale lumânărilor. O briză caldută mângâia brațele goale ale Angelei, și marea suspina în întuneric. Nu era un vis, trebuia să se convingă de acest lucru. Se afla într-adevăr pe această insulă paradiziacă. Nu era un vis nici cadoul neașteptat. Nici mica „repetiție“ care îl precedase.

Obrajii i se îmbujorară. Amintirea îi provoca o plăcere neașteptată. Dar își reveni. Uitase oare cum se purta K.B. atunci când nu se folosea de farmecul lui? Uitase că se afla aici doar ca să joace un rol?

Alungă ultimele rămășițe ale visului ei și luă expresia calmă a secretarei perfecte.

Deocamdată, cei doi bărbați păreau să fi uitat de prezența ei; examinau diferitele aspecte ale afacerii care îi adusese aici. K.B. își luă paharul cu vin și privi în adâncul auriu al băuturii.

— Da, va trebui să fim deosebit de răbdători, în următoarele zile.

– Ai dreptate, încuviință Mark. În ciuda presiunilor exercitate de familia lui, Abelard nu are de gând să negocieze înainte de a fi totul gata.

– Este o vulpe bătrână. Așa că o vom lua ușurel, oricât am fi de nerăbdători. El și cei care îl însoțesc sunt invitații noștri înainte de toate. Să nu uităm că și concurenții noștri nu vor ezita să facă presiuni asupra lui. Dacă va găsi însă o atmosferă relaxată, s-ar putea să se simtă și el mai relaxat.

Puțin surprinsă, Angela îl privi pe K.B.

– Nu vă temeți că, între timp, o altă societate ar putea să-i facă o ofertă mai avantajoasă?

– Riscul există. Dar am aflat un lucru: Abelard a dezmințit public zvonul unei eventuale vânzări a societății lui. Acest lucru îi garantează un moment de liniște.

– Dacă reușește s-o potolească pe Thea!

Kell îl privi dojenitor pe Mark. Acesta dădu din cap zâmbind.

– Ai grijă doar să nu plătești prea scump, Kell, zise el cu subînțele.

– Am tot ce-mi trebuie ca să evit acest pericol, Mark.

O clipă, privirea lui K.B. trecu peste Angela.

– Dar, evident, există întotdeauna un element de incertitudine.

Cuvintele acestea îi reveniră în minte tinerei când, ceva mai târziu, se află în vasta cameră luxoasă care-i fusese atribuită. Percepuse în tonul lui Kell o nuanță care o descumpănise... ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să nu se țină de cuvânt și regreta deja că o luase cu el.

Se dezbracă și-și puse noul capot de muselină albă. Fără să-l mai încheie la nasturi, se îndreptă spre baie. Gândul că el avea în vedere o eventuală renunțare din partea ei o durea. Sigur, îi

fusesse greu să accepte să pară într-o relație intimă cu el în fața unor necunoscuți și ea îi știa prea bine duritatea și intoleranța în anumite momente. Dar acum, descoperirea în propria-i ființă o dorință ciudată de a doborî această barieră pentru ca, dincolo de ea, să-l descopere pe adevăratul K.B. Să afle cum se purta cu prietenii săi, cu familia; atunci când era relaxat, redevenea oare uman?

Angela deschise ușa băii; simți un parfum masculin și văzu prin abur o siluetă înaltă care își punea un halat de baie alb. Abia își stăpâni un țipăt, se făcu roșie ca focul și, bătând în retragere, bâigui niște scuze.

– Iertați-mă... nu știam că... Oh!

Tocul i se agățase în tivul capotului prea lung și prea amplu. Căută să-și recapete echilibrul, și se agăță de o mânecă a halatului de baie. Cealaltă mână a lui Kell o prinse de umăr și o ținu.

– Nu te mai scuza, zise el. Începe să devină monoton.

Ea îl privi. Își recăpătase sângele rece.

– Poftim? De altfel, ce căutați aici? Credeam că...

– Împărțim un apartament, spuse el calm. Nu ți-ai dat seama? Fără să-i ia în seamă exclamația, el continuă:

– Mi s-a părut cea mai bună soluție. Aceste două camere sunt situate la extremitatea vilei. Invitații noștri vor observa imediat situația.

– Ce situație?... Altfel spus, pe toată durata sejurului nostru aici, voi fi obligată să împart un apartament... o baie... cu dumneavoastră?

– Cam așa. Credeam că ești de acord.

Mâna lui Kell întârzie pe umărul ei.

– Trebuie cu orice preț să facem o anumită impresie.

Nu era nici un dubiu asupra sensului cuvintelor. Pe chipul Angelei se putea citi indignarea.

– Oh, înțeleg perfect! exclamă ea. Încă este bine că nu îmi cereți să împărțim patul!

Un colț al gurii lui K.B. tremură ușor, dar linia maxilarului rămânea aspră.

– Dacă te întâlnesc mai des îmbrăcată astfel, poate că voi fi tentat să studiez ideea asta. Nu îmi imaginasem, recunosc, cât de fermecătoare putea să fie noua mea secretară.

O măsură cu o privire admirativă. Tânăra își dădu seama de înfățișarea ei, așa că își strânse în jurul ei capotul transparent de muselină și dantelă care mai degrabă o dezvăluia decât o ascundea. Văzu privirea lui Kell ațintită într-un loc și fu îngrozită: avea pieptul practic dezgolit. Cu o mișcare febrilă, își acoperi sânii cu mâinile, și strigă indignată:

– Nu vorbiți serios! Știți bine că n-aș fi intrat niciodată aici dacă aș fi știut că...

Se retrase spre ușă.

– Nu se va mai întâmpla, voi avea grijă de asta...

– Ce păcat!

El o urmăse. Pe chip i se citea limpede amuzamentul, buzele aveau în colțuri două cute diabolice.

– Ai roșit, Angela.

– Vă miră? Ați fi putut să mă preveniți!

– Am uitat. Dar nu mai fi atât de neliniștită. Te iert, adăugă el pe un ton mărinimos.

Ea nu știa ce să mai facă. Îl privea pe bărbatul sprijinit nonșalant de tocul ușii. Nu părea că se va mișca prea curând de acolo.

Recenta ei dorință fusese repede îndeplinită: puțin mai devreme, vrusese să-l descopere pe adevăratul K.B. Dacă, acum, ar face cea mai mică imprudență, descoperirea nu va întârzia!

– Vino aici, Angela, zise el foarte încet.

Avea brațele încrucișate, și părul încă umed după duș; în privire avea o licărire ciudată. Era evident că o vedea acum cu totul altfel. Inima ei începu să bată repede. Scutură aproape imperceptibil capul.

– Vino, îți dorești asta...

– Nu este adevărat!

– Nu știi să minți, Angela.

– Nu este adevărat!

– Nu mai discuta, zise el întinzând mâna spre ea.

Se aștepta ca ea să se supună.

Ca hipnotizată, Angela făcu vreo câțiva pași șovăitori. Dar se opri, și îl înfruntă cu privirea.

– Doriți ceva, domnule?

Buzele lui K.B. schițară un zâmbet.

– Nu ești genul care se supune ușor, nu-i așa?

– Dacă-mi puneți această întrebare, domnule... așa este, nu sunt acel gen.

– Așa mă gândeam și eu. Dar atunci, de ce nu-ți recunoști sincer curiozitatea?

Ea negă prea repede afirmația lui. Zâmbetul discret reapăru pe buzele lui.

– Tot te mai întrebi dacă sunt uman, nu-i așa, Angela?

Ea roși, vru să protesteze, dar cuvintele refuzau să-i vină pe buze.

– Sunt perfect conștient de îndoielile tale în privința mea, adăugă el ironic.

Prinse ușor o șuviță din părul ei mătăsos și trase de ea, fără brutalitate dar destul de tare încât s-o oblige să se apropie de el.

Întreg trupul Angelei se încordă puternic. Inima îi bătea

nebunește. Halatul lui de baie era tivit cu bleumarin, și două inițiale brodate cu mătase formau o monogramă pe buzunarul de la piept. Angela văzu aceste două inițiale dansându-i luminoase în fața ochilor, ca și cum i s-ar fi întipărit pentru totdeauna în memorie. O cuprinse o căldură ciudată.

Kell făcu o mișcare neașteptată. Buzele lui tari coborâră spre fața Angelei. Cu răsuflarea tăiată, fata văzu strălucind dinții albi.

– Vrei să-ți spun ceva, Angela? La sfârșitul sejurului nostru aici, vei fi poate lămurită, vei ști ce îți dorești.

Îi dădu drumul brusc și se întoarse. Din celălalt capăt al băii, îi aruncă neglijent, peste umăr:

– Baia este liberă. Noapte bună.

Pradă unor emoții confuze, tumultuoase, intră sub duș, fără să-și găsească totuși relaxarea așteptată.

Era din cauza șocului și a furiei, își zise ea cu disperare. Și cu siguranță, nu era dezamăgire. Ar fi fost ridicol. Dacă ar fi sărutat-o, ea... l-ar fi palmuit. Cum de lui i se păruse firesc să împartă aceeași baie? Și toate remarcele lui în legătură cu faptul că ar fi... uman! După toate probabilitățile, va descoperi doar cât de inuman putea să fie!

Nu reușea însă să se convingă. Când se strecură între cearșafurile răcoroase, cu ochii larg deschiși în întuneric, toate aceste emoții periculoase îi reveniră în minte, însoțite de o dureroasă dorință pe care nici un bărbat nu i-o trezise încă.

*

* *

A doua zi, după o noapte agitată, Angela se trezi destul de târziu, pradă unei oarecare indispoziții.

Era din cauza căldurii, a climatului deosebit, firește, își zise ea cu hotărâre. Avea nevoie de vreo două zile ca să se aclimatizeze. Dar nu avea nici o scuză să întârzie în pat în această primă dimineață, în ciuda a tot ce se întâmplase... Nu! murmură ea cu vehemență. Își interzicea, pur și simplu, să mai re trăiască o dată în minte scena din baie. Își petrecuse o bună parte din noapte agitându-se în pat. Și acum trebuia să iasă în public, cu o față calmă și odihnită... Bărbatul care dezlănțuise în sufletul ei această furtună își va arăta din nou aroganța, siguranța lui obișnuită.

Cel puțin nu era ea, se pare, ultima care cobora la micul dejun. Nici K.B. nu era aici, și asta era foarte bine, își zise ea, stăpânindu-și totuși o dezamăgire de moment. Pe terasă, erau așezate trei tacâmuri pe o masă mare rotundă. Doar Mark se afla aici, cu un pahar de suc în mână.

Avea o expresie amabilă și liniștitoare, cu părul lui cărunț ușor ciufulit de briză. Zâmbi cu simpatie când o zări.

– Suferi din cauza celebrului decalaj de fus orar? o întrebă el zâmbind.

– Așa se pare, zise ea așezându-se în fața lui.

– Întotdeauna, decalajul orar este un bun pretext pentru a justifica pungile de sub ochi, zise el ridicând din umeri. Sub ochii mei, firește! adăugă el repede.

– Mă bucur să aud această rectificare, Mark, interveni o a treia voce.

Angela ridică privirea și întâlni privirea ironică a lui K.B. Acesta fusese să înnoate și picăturile de apă străluceau încă pe pieptul și pe umerii lui largi.

– Ai dormit bine, Angela? întrebă el.

– Așa și așa, răspunse ea după o clipă de tăcere.

Simți iarăși că roșește.

Din fericire, Evalina alege tocmai această clipă ca să apară. Discuția care urmă în legătură cu meniul îi permise să-și recapete sângele rece.

Invitații urmau să vină abia a doua zi dimineață și Kell și Mark făceau programul zilei.

– Ar trebui să ne familiarizăm cu topografia insulei, spuse Kell.

– Evident, în felul acesta vom da impresia că ne simțim ca acasă, zise Mark zâmbind.

– Bineînțeles!

Mark se întoarse spre Angela și spuse:

– Bănuiesc că ziua va fi obositoare...

Nu era departe de adevăr. Fu o zi foarte lungă, și Angela își ascundea cu greu epuizarea când, spre seară, ajunseră înapoi la vilă. Vizitaseră insula în totalitate, fără să lase nici un metru pătrat neexplorat. Kell condusesese fără oprire, pentru a învăța să recunoască șoselele principale, locurile de agrement și terenurile de sport, restaurantele. Își stabilise în minte diverse itinerarii pentru a-și distra importanții oaspeți.

Redevenise acel K.B. pe care-l cunoșteau atât de bine: un bărbat dăruit în totalitate urmării unui scop precis. Acum, într-adevăr, nu mai avea nimic uman, își zicea Angela în timp ce sorbea încet din lichiorul dulce. Kell și Mark vorbeau despre organizarea unei partide de pescuit în zilele următoare. Spera că nu-i vor cere și ei să participe. Văzuse filme despre captura unor pești mari, și-i provocaseră aceeași repulsie pe care o avea și față de coride. Ce-l determina oare pe om să vâneze și să ucidă doar pentru plăcerea lui?

– ...și încercă să pari mai fericită!

– Eu... scuzați-mă!

Angela tresărise. Kell era în picioare în fața ei. Expresia feței și vocea lui trădau aceeași nerăbdare și exasperare. Ce-i spusese?

– Îți ceream să-ți joci rolul mai firesc.

– Oh, voiai să spui că...

– Da, exact. Contez pe tine pentru a evita anumite complicații.

– Haide, Kell, n-ai inimă deloc! Micuța este istovită, nu vezi?

Mark, aflat în spatele lui Kell, era și el iritat și nerăbdător, dar într-un alt mod.

– În orice caz, continuă el, dacă aș fi în locul Angelei, atitudinea ta m-ar împinge cu siguranță să iau primul avion... după ce ți-aș fi spus fără menajamente ce cred eu despre această treabă murdară!

În liniștea care urmă, exclamația înăbușită a fetei păru aproape zgomotoasă. Se aștepta la o explozie și nu îndrăznea să ridice ochii spre Kell. Când se hotărî în sfârșit, avu un nou șoc. Pe fața lui se putea citi un fel de amuzament.

– Nu-i cazul să fii atât de buimăcită! Există pe lume cel puțin un om care poate să-mi mărturisească sincer părerea lui despre mine. Și asta i se întâmplă destul de des. Se pare că ai în el un apărător. Dar să nu profiți prea mult de asta.

Ea nu-i răspunse. Așadar, se gândi ea consternată, Mark era la curent cu planul lui Kell și cu rolul pe care ea urma să-l joace... Îl văzu pe Kell schițând un gest care-i trăda propria tensiune, propria oboseală.

– Mark are dreptate. Suntem cu toții istoviți, spuse el.

Îi aruncă o privire semnificativă.

– Îți acord o jumătate de oră pentru sala de baie.

Angela roși de furie. Uitând de orice disciplină, îi aruncă peste umăr înainte de a ieși ca o furtună din încăpere:

– Este mai rău decât dacă aş fi măritată!

Ajunse în fuga ei până în mijlocul holului, şi aici se opri. Ar fi trebuit să caute mai întâi un comutator electric... Kell o ajunse din urmă în faţa uşii ce dădea spre apartamentul lor. Mâinile lui puternice îi prinseră ca într-un cleşte umerii.

– Şi ce ştii tu despre căsătorie?

– Suficient ca să fiu sigură că stelele se sting repede, şuiera ea, încercând să se elibereze.

Lui nu-i fu greu să reziste eforturilor ei.

– Cât cinism! Aşadar, nu crezi în căsătorie?

– Nu am spus niciodată aşa ceva! Mai doriţi şi altceva, domnule? întrebă ea cu răceală în glas.

Mișcarea pe care o făcuse, întrebarea pusă, constituia o imprudență. Lui nu-i fu deloc greu s-o prindă de talie şi s-o tragă spre el.

– Da, zise el liniștit, doresc să-mi sărut secretara.

Angela căzuse în propria-i capcană. Vru să se îndepărteze de el.

– Comedia începe abia mâine! strigă ea.

– Şi ce dacă? Este aproape miezul nopţii.

În întuneric, ea îi distingeă totuşi conturul capului. Îl văzu aplecându-se spre ea şi, instinctiv, închise ochii. Buzele lui ferme îi atinseră mai întâi, fără grabă, obrazul. Apoi puse stăpânire pe buzele ei, cu patimă, gata să i le zdrobească. Mâinile lui se plimbau cu o tandră insistență pe spate, făcând-o să rămână nemișcată. Inima ei își regăsi agitația febrilă care o neliniștea întotdeauna la apropierea lui Kell.

– Kell... murmură ea.

Încercă încă o dată să se elibereze. Dar trupul ei rămăsese fără putere în lupta cu o îmbrățișare mai exigentă dintr-o dată.

O cuprinse un val fierbinte de nebunie. Măinile ei nu se mai supuneau voinței și se puseră pe umerii lui, degetele îi explorau pielea pe sub cămașa fină, buzele se întredeschiseră în sfârșit pentru a primi, pentru a dărui...

Îl simți oftând ușurat. Gura lui insistentă coborî de-a lungul obrazului, al gâtului. Ea îi mângâia inconștientă conturul feței, în dorința de a-i regăsi buzele. O clipă, el o privi, ca și cum ar fi vrut să-i refuze această satisfacție. Dar imediat, cu o violență abia stăpânită, îi cuprinse buzele.

Angela resimți un fel de șoc electric. Departe, foarte departe, vocea imperceptibilă a rațiunii se străduia să se facă auzită, s-o avertizeze că va regreta această clipă de nebunie. Dar refuza s-o asculte. Căuta doar să prelungească aceste senzații necunoscute până atunci...

Măinile lui Kell îndepărtaseră țesătura fină a bluzei de voal și-i mângâiau acum pielea mătăsoasă. O clipă, Angela crezu că inima i se va opri. Întregul ei corp era în așteptare. Gemu încetisor. Niciodată un bărbat nu-i mângâiasse astfel trupul, nu i-l strânsese atât de tare.

Kell își opri sărutul.

— Ești o creatură pasionată, sub înfățișarea aceasta de copil încăpățânat... zise el, cu o voce joasă. Și atunci, de ce să începi prin a rezista?

— Nu eu... tu, șopti ea. Eu nu...

Buzele lui Kell o făcură să tacă. Apoi reluă:

— Atunci, ce o să...

Nu-și încheie fraza, pentru că lumina inundă holul. Își înăbuși o înjurătură, căreia îi răspunse o exclamație de surprindere.

— Iertați-mă! Nu știam că...

Imediat, Angela se eliberă. În spatele lui Kell se afla Mark, care se oprise în prag. Părea stânjenit, aproape scandalizat, și ea

simți că roșește din cap până-n picioare. Încercă disperată să-și aranjeze hainele, și făcu o mișcare ca să plece. Dar brațul lui Kell îi bară trecerea și-i cuprinse umerii. Aproape instantaneu, el își recăpătase stăpânirea de sine. Zise cu nonșalanță:

– Nu, firește, nu aveai cum să știi. Nu-ți face griji. O să te obișnuiești!

Își luă brațul de pe umerii Angelei și-i spuse:

– Mi ai douăzeci de minute, scumpo. Dar poate nu mai ai grija asta?

Sensul întrebării lui era limpede. Angela deveni stacojie la față. Ridică privirea și nu-și putu crede ochilor: în privirea lui Kell zări o licărire ironică, și un zâmbet la fel de ironic îi flutura pe buze. Chiar râdea!

În clipa aceea, își regăsi brusc rațiunea. Amuzamentul vizibil al lui Kell trezea în ea stânjeneala, furia, rușinea pentru felul în care își pierduse capul.

– Ba da! strigă ea. Mai am această grijă! Dar mai am și alta, mai importantă. Cu ce anume se va obișnui Mark?

Licărirea ironică se stinse imediat.

– Oh, Angela, încetează să mai faci pe naiva! De ce trebuie să iei la modul cel mai serios toate fleacurile? Câteva sărutări, acolo...

– Câteva sărutări!

– Ce altceva?

Scurta întrebare era ca o sfidare. Ea îl privi, incapabilă să creadă într-o asemenea schimbare doar în câteva minute. Relația dintre ei se schimbase, își zise ea, cu o bruscă tristețe. Își dădea seama după felul în care o privea, după întreaga lui atitudine. El o dorea, ar fi fost gata, cu puțină încurajare din partea ei, să meargă până la concluzia logică a acestei scene. Dar acum, la fel ca și ea, era furios.

Cu un efort pentru a-și stăpâni propriile emoții, ea spuse:

– Tânăra care trebuie să beneficieze de această comedie nu a sosit încă. Așa că nu văd de ce...

– De ce am vrut să dobor barierele? o întrerupse el.

Privirea i se asprise. Continuă:

– Dacă aș fi știut că...

– Da, Kell? Dacă ai fi știut... ce?

Angela strânse pumnii. El răspunse:

– Oh, să nu mai vorbim despre asta! Dar nu mai face mutra asta de demnitate jignită... Încep să-mi pierd răbdarea și...

– Începi să-ți pierzi răbdarea!

Ea își uitase hotărârea de a rămâne calmă.

– Cred că ar trebui să alegi. Ce îți trebuie ca să duci la bun sfârșit planul tău stupid? Un bebeluș... sau o fată care ia totul în serios? Sau poate cineva pe care poți să-l ridiculizezi când ai chef? Dar evident, nu ai avut niciodată o părere prea bună despre mine, nu-i așa?

Făcu un pas amenințător spre el și, cu o mână întinsă într-un gest acuzator, spuse:

– De ce nu mărturisești? Eu am fost aici într-un moment când aveai nevoie de cineva, iar eu am avut prostia de a gândi că îți dătoez ceva. Dar refuz să fiu folosită astfel! Voi încerca să-mi țin promisiunea, nimic mai mult. Și, de îndată ce ne întoarcem, te sfătuiesc să-ți cauți altă secretară.

Își trase suflul și continuă:

– O tânără mai ascultătoare... care să nu vadă nici un inconvenient în faptul că este ridiculizată!

Se întoarse brusc, intră în cameră și trânti ușa în urma ei. Lacrimile îi ardeau pleoapele, simțea un nod în gât. „Îl detest! Îl detest! murmură ea. Aș vrea să nu-l fi întâlnit niciodată!“

În liniștea încăperii, puterea obișnuinței o îndemnă să se dezbrace, să-și aranjeze hainele, să-și ridice părul într-un coc, să se demachieze. Își scoase apoi o cămașă de noapte curată. În ciuda oboselii, nu făcu nici duș, nici baie. Pentru nimic în lume nu voia să riște o nouă întâlnire cu K.B.

Stinse lumina și se întinse între cearșafuri; încă mai tremurând de furie, își mușcă buzele. De ce era atât de proastă încât să plângă din cauza lui?

Disperată, cu ochii larg deschiși în întuneric, încerca să-și recapete calmul, să-și alunge tulburarea care-i cuprinsese trupul și mintea.

Era prea încăpățânată, prea puțin sigură pe ea pentru a recunoaște adevărul: era periculos de aproape de a se îndrăgosti de un bărbat care se purtase cu ea când ironic, când critic, când disprețuitor. În lipsa ei de experiență, nu cunoștea adevărata cauză a tulburării care o cuprinsese. Căuta o încurajare în orgoliul ei, încerca să se convingă că știuse să-și înfrâneze propria nebunie. Îl făcuse pe K.B. să înțeleagă că nu avea nici cea mai mică intenție să se lase tratată ca un simplu obiect! Ea nu va...

Un geamăt dureros îi întrerupse gândurile. Ce făcuse? Da, practic își dăduse demisia. Îl anunțase că pleacă. Îl sfătuisese să-și caute o nouă secretară!

Peste două săptămâni, îl va părăsi pentru a nu-l mai vedea niciodată...

Capitolul 6

A doua zi dimineată, în zori, Angela descoperi de la fereastra sa o priveliște de o incredibilă frumusețe, dar spectacolul nu reușea s-o elibereze de suferința care o chinuia. Auzi afară, nu departe de acolo, vocea lui Mark; o altă voce, mai gravă, mai tăioasă îi răspunse, și ea se crispă, rămase încremenită pe loc, până când vocile se pierdură în depărtare.

Probabil că cei doi bărbați se duceau să înoate, își zise ea, pregătindu-se să înfrunte și evenimentele acestei zile. Oricum, nimic nu putea fi mai rău decât dezastrul de aseară.

Dacă Angela se aștepta să-l vadă pe K.B. manifestând vreo reacție la declarația ei pripită, fu dezamăgită. El demonstrează un calm perfect, păru să nu-i remarce chipul crispat și nefericit.

Imediat după ora zece, el se duse la aeroport să-și întâmpine oaspeții al căror avion particular trebuia să aterizeze la ora unsprezece. Încordarea Angelei se accentuă și mai mult. Pentru prima oară, i se trezea curiozitatea în privința tinerei pe care o va cunoaște curând, cea care se pare că-i inspira o oarecare teamă lui K.B.

Se întrebă dintr-o dată cum să se îmbrace pentru această importantă întâlnire. Nu, totuși nu-i venea să creadă că lui K.B. îi putea fi teamă de o femeie posesivă, hotărâtă. Era foarte capabil să se debaraseze de ea.

Își trecu în revistă garderoba, destul de agasată.

De altfel, el făcea totul să se debaraseze, nu-i așa? Și pentru asta, se folosea de ea. Pentru că voia să păstreze totuși niște relații cu această femeie, ținând-o la distanță doar până când își va fi atins scopul.

Dar nu exista oare vreo defecțiune în raționamentul ei?

Angela își verificase toată garderoba. Privea fără să vadă practic o pată stacojie cu sclipiri aurii. Chiar dacă atotștiutorul K.B. nu-și dădea seama, planul lui era sortit eșecului. Oare nu știa nimic despre reacțiile unei femei în prezența unei rivale? Se aștepta oare s-o vadă pe Thea acceptând fără să crâcnească prezența ei? În cazul acesta, va avea șocul vieții lui.

Ideea aceasta o mai unse pe suflet. Întinse mâna spre costumul stacojiu cu auriu. De ce nu? Astăzi îl va folosi ca pe o cârpă roșie fluturată sub ochii unui taur. Doar asta voia, nu?

Angela se așează pe terasă și sorbea încet dintr-o băutură răcoritoare străduindu-se să se relaxeze când auzi zgomotul unui motor pe alea de acces. Primul gând fu să iasă în întâmpinarea mașinii, dar se stăpâni, rămase nemișcată în ciuda unui fior rece pe șira spinării. Auzi mai întâi voci bărbătești, apoi o voce feminină, puțin voalată, care-i făcu imediat impresia unei provocări.

Vocile se stinseră. Noii sosiți intraseră în casă. Angela își puse paharul pe masă. Trebuia oare să rămână aici sau să se ducă la ei? Rolul ei îi cerea să-i întâmpine? K.B. nu-i precisase acest lucru.

Dar la urma urmei, își zise ea cu amărăciune, era doar o simplă angajată. Dacă s-ar fi repezit înăuntru, graba ei ar fi putut fi luată drept curiozitate.

Se ridică, șovăi, se întoarse. Nu era pregătită pentru apariția ce-i răsări în față.

Thea!

Nou-venita era îmbrăcată toată în alb. O bluză înnodată aparent neglijent în față lăsa să se vadă o piele bronzată; un pantalon mulat, o bantă albă care abia putea să-i rețină părul abundent care-i cădea pe umeri ca niște flăcări roșii.

Kell o însoțea și, în spatele lor, veneau doi bărbați, unul tânăr, blond și suplu, celălalt, mai îndesat, cărunt, un pic mai în vârstă decât Mark.

Kell înaintă.

— Thea, ți-o prezint pe Angela... mâna mea dreaptă.

— Bună ziua.

Thea îi aruncă tinerei o privire indiferentă căreia, totuși, nu-i scăpa nici un detaliu. Angela schiță un zâmbet, făcu un gest să întindă mâna, dar și-l întrerupse brusc văzând că Thea este prea puțin dispusă să respecte formalitățile de amabilitate.

Angela o privi, cu o tresărire interioară. O recunoscuse! Era încântătoarea creatură care-l însoțise pe Kell, în acea oribilă seară de la Hawaiian Lei. Nu puteai să te înșeli în privința acestui păr!

Thea își încruntă ușor sprâncenele bine desenate, și Angela își înăbuși un geamăt disperat. Dacă era recunoscută, va muri de rușine! Dar, deocamdată cel puțin, tânăra părea să nu-și amintească nimic despre acea întâlnire. Se întoarse când ceilalți doi bărbați și Mark apărură. Kell încheie prezentările și Lee, cel mai tânăr, o salută pe Angela cu un zâmbet amical, în timp ce

Abelard, bunicul Theei, îi făcu doar un semn din cap. Dar strângerea lui de mână era fermă și caldă, ochii albaștri aveau o privire directă care-i plăcu Angelei. Simți imediat simpatie față de el.

Se părea că era reciprocă. Atunci când fiecare avu în mână un pahar, Abelard veni să se așeze lângă ea. Îi mărturisi că așteptase această călătorie de săptămâni întregi. Mai întâi un pic surprinsă, ea îi ascultă explicațiile. Cu șase luni în urmă, fusese operat pe inimă și i se pusese un stimulator.

– De aceea, trebuie să mă retrag. Nu pot să mă mai ocup de companie așa cum aș vrea. Și soția mea spune că mă mai vrea lângă ea vreo câțiva ani.

Bătrânul oftă. Se pare că pentru el era o adevărată sfâșiere să renunțe la puterea pe care o avusese atâta timp, își zise Angela.

– Îmi va fi greu să mă retrag definitiv, reluă el. Tatăl meu a creat această companie acum șaiszeci de ani și m-a pus să muncesc de la paisprezece ani. Pe vremea mea, nu se alerga după diplome. Eram omul bun la toate, în laborator, la curățenie, peste tot. Până în ziua când m-au lăsat să umplu câteva flacoane cu parfum...

Zâmbi la această amintire.

– Și noi nu foloseam niciodată flacoane cu fundul gros!

Ea lăsa să-i scape un chicotit surprins în fața acestei confidențe. Știa ce dezamăgire încerci în fața unui borcănel cu cremă la care recipientul este mult mai mare decât conținutul. Așa că spuse:

– Mă bucur să vă aud spunând asta, domnule.

– Și niciodată nu am sacrificat calitatea în beneficiul cantității. Chiar dacă Thea și nepotul meu spun că sunt demodat, adăugă el.

– Nu este nimic demodat în dorința de a fi cinstit cu clienții, zise ea repede.

El dădu din cap.

– Ai remarcat, domnișoară? Când cumperi un șampon, flaconul acestuia parcă tocmai a ieșit de sub ruloul unui compresor. La cea mai mică atingere, se răstoarnă. Noi ceilalți, ne punem produsele pentru păr, de exemplu, în borcanele frumoase împodobite cu flori, stabile. Vechea noastră clientelă chiar le colecționează. Dar acum, acest gen de recipiente ar ocupa prea mult loc pe rafturile supermarketurilor.

– Revine moda produselor naturale, totuși, zise Angela.

– Pentru mine, revine prea târziu. Este mereu aceeași poveste: trebuie să te afli întotdeauna în locul potrivit, la momentul potrivit.

Își învârti în mână paharul cu lichidul auriu înainte de a-l bea dintr-o dată.

– Spune-mi, Angela, Marea Britanie mai este fidelă tradițiilor? Mă gândesc la creșterea aceasta economică în stil occidental.

Angela își plecă privirea. Nu știa ce se aștepta el să-i răspundă, nici care era vederea lui asupra factorilor complecși ai economiei mondiale. Îi răspunse așadar încet:

– Știu că nu este ușor să conservi ce este mai bun din ceea ce este vechi adoptând doar ce este mai bun în ce este nou. Și în același timp, trebuie să rămâi fidel propriei conștiințe. K. B. va dori cu siguranță să raționalizeze, să modernizeze metodele. Dar niciodată nu va utiliza recipiente cu fund gros!

Abelard nu răspunse zâmbetului ei firav. O privea de parcă nu i-ar fi auzit răspunsul.

– Nu ne-am mai întâlnit, cumva?

– Eu... nu, nu cred!

Surprins de întrebarea lui, nu-l privi în ochi, și, brusc își aminti și o dată cu amintirea îi reveni și groaza. Nu avea nici o îndoială asupra prezenței frumoasei Thea la Hawaiian Lei, dar pe Abelard nu-l remarcase. Atunci, pentru ea fusese doar un domn în vârstă care stătea cu spatele la masa ocupată de ea și de îngrozitorul Jack Keighley. Femeia în vârstă chiar nu-i lăsase nici o amintire. Dacă i-ar fi revăzut a doua zi după acea oribilă seară, cu siguranță că Angela nu i-ar fi recunoscut. Toată atenția ei fusese captată de K.B., de personalitatea lui dominatoare care cu siguranță îi stârnise imaginația, își zise ea cu amărăciune.

Reveni la clipa prezentă, scutură din cap și răspunse apăsător:

– Nu, nu ne-am mai întâlnit niciodată, domnule.

– Este ciudat, interveni o voce voalată; am avut aceeași impresie și încercam să-mi reamintesc împrejurările.

Thea, încruntată, stătea lângă fotoliul bunicului său. Angela încremeni, dar cealaltă ridică nonșalant din umeri.

– O să-mi amintesc, cu siguranță.

La auzul acestor cuvinte, Angela se simți ca un fluture prins într-un insectar. O auzi pe Thea întrebându-și bunicul ce găsisese acesta să discute atât de interesant cu secretara lui Kell. Dar Mark se apropie de ea și o întreabă dacă nu vrea să bea altceva. Conversația deveni generală și, încetul cu încetul, Angela se mai relaxă.

Abelard se lăsă pe spate, cu ochii închiși ca să se protejeze de soare. Părea foarte obosit și bronzul nu reușea să-i ascundă paloarea. Thea își goli paharul și se întoarse spre Kell cu o privire provocatoare.

– Când o să mă plimbi pe marea asta de vis? Uneori, îmi doresc să mă răcoresc.

– Alege chiar tu momentul.

– Acum?

– De ce nu?

Ea zâmbi satisfăcută.

– Acordă-mi două minute să mă schimb.

Kell îi aruncă o privire Angelei. Mesajul era clar. Cu un ușor oftat, se ridică s-o conducă pe Thea până la camera ei, în care Mark lăsase valizele din piele albă marcate cu inițialele ei în aur.

Nici nu trecură mai mult de două minute până când Thea reapăru îmbrăcată într-un minuscul bikini alb. Avea un corp superb. Își adunase părul în creștetul capului și purta o bluză din prosop alb cu toată nonșalanța unei femei sigură pe farmecele ei.

Sprrijinită de peretele scund care mărginea o parte a terasei, aștepta întoarcerea lui Kell, care apăru o clipă mai târziu. Îl luă de mână, și el nu făcu nici un efort să se degajeze, remarcă Angela.

– Vii cu noi? o întrebă el în treacăt, pe un ton indiferent care o răni.

Ea nu avu timp să răspundă, pentru că Thea începu să râdă.

– Îmbrăcată așa? Glumești, Kell. O „creație“ ca asta nu trebuie udată. Vino!

Angela îi urmări cu privirea plină de resentimente. Într-o clipă, Thea o făcuse să se simtă vulgară, îmbrăcată strident, și făcuse în așa fel încât să atragă atenția tuturor asupra acestui fapt. Cristalul albastru al mării se sparse în milioane de cioburi sub efectul lacrimilor care-i ardeau ochii. Le șterse cu dosul mâinii și privi în jurul ei.

Mark și Lee intraseră în casă. Abelard, cu niște ochelari negri pe nas, era întins într-un șezlong. Nu puteai să știi dacă dormea

sau văzuse totul. Angela se ridică și intră în casă să se schimbe în niște blugi și o bluză de bumbac galbenă. În picioare în fața oglinzii, își privi fața spălată de tot machiajul și părul castaniu legat cu o panglică. Costumul de baie din lamè auriu cu siguranță nu era făcut pentru ea. Regretă din tot sufletul că se lăsase implicată în această poveste. Planurile lui erau sortite eșecului, și mintea ei logică se întreba de ce se mai străduise să le conceapă. Doar plecase mână-n mână cu Thea, nu?

Se întoarse în grădină. Abelard era singur.

– Unde au plecat toți? întrebă el.

– Habar n-am. Vreți să beți ceva?

– Nu, mulțumesc, fetițo.

Se ridică de pe șezlong și se întinse. Dispăruse orice urmă de oboseală. Silueta lui îndesată, în cămașa sport de culoare bleumarin și pantalonul alb, sugera o forță, o energie latentă.

– Ce-ar fi să explorăm un pic împrejurimile? zise el.

Angela ezită. Iată că invitatul lor cel mai important devenea deja nerăbdător! Așa că trebuia să-l distreze.

– De acord, răspunse ea zâmbind. V-ar plăcea să vă plimbați pe plajă?

– Nu. Vreau să vizitez insula.

Ea nu se gândise că va lua mașina și se vor lansa într-o lungă expediție. Dar, fără îndoială, se afla în fața unui om obișnuit să facă doar ce vrea el.

După o astfel de plimbare, luară masa într-un mic restaurant. Mâncară fructe de mare stropite cu un vin alb care era un adevărat nectar. Merseră apoi la muzeul Pedro, unde admirară monede vechi și obiecte preistorice. În drum spre mașină, Angela îndrăzni să facă o remarcă, spunând că toți ceilalți se întrebau probabil unde dispăruseră.

– Suntem adulți, și nu copii care trebuie supravegheați, replică el.

Așa că reușea să-și mai facă griji și hotărî că trebuie să se simtă bine. De altfel, fără să știe de ce, chiar se simțea bine cu Abelard, și el la rândul lui părea că-i apreciază compania. În puținul timp petrecut împreună, aveau impresia că se cunosc dintotdeauna.

Priviră apoi epava unui cargou pe recif și se întrebă câte nave, de-a lungul secolelor, își găsiseră sfârșitul printre periculoșii corali. Le admiră apoi pe femeile din Gunn Bay împletind cu îndemănare frunzele de palmier. La ferma de broaște țestoase, văzură broaște țestoase verzi uriașe care constituiau una din atracțiile insulelor Cayman. Abelard o făcu să accepte un cadou, o cutiuță sculptată din carapace de boască țestoasă. Părea fericit s-o vadă manifestându-și bucuria sinceră.

Angela află multe în ziua aceea despre Abelard, despre familia lui și despre companie. Și despre Thea, de asemenea. Avu surpriza de a afla că era englezoaică.

– Fiul meu a petrecut trei ani în Marea Britanie și s-a căsătorit cu o scoțiană. Thea s-a născut într-o localitate de lângă Edinburgh, aproape de satul dumitale.

Angela zâmbi ușor. Pentru un american obișnuit cu spațiile vaste, Northumberlandul ei natal putea să pară un sat.

Se bucura din toată inima de această nouă prietenie, astfel că se simți descumpănită când Abelard opri mașina și, cu privirea îndreptată spre mare, întrebă:

– După părerea dumitale, crezi că Thea și K.B. vor reuși să ducă mai departe compania?

– Eu... nu pot să vă răspund, zise ea, după o lungă ezitare. Sunt doar o secretară.

– Se poate. Dar nu ai fi aici dacă nu ai fi apreciată de K.B. Pe de altă parte, adăugă el privind-o pătrunzător cu ochii lui albaştri, se spune adeseori că spectatorii văd mai bine meciul decât participanții.

– Da, dar... Eu nu cunosc faptele, cifrele, nimic din ceea ce constituie o afacere ca aceasta.

– Fapte... Cifre...

Cu un gest, înlătură aceste obiecții.

– Ascultă-mă, fetiço: în final, oamenii sunt cei ce contează.

– Da, dar eu credeam că... dar nu se pune problema, nu-i așa? Dacă afacerea este încheiată, Thea nu... Ea nu va mai avea nimic de a face cu compania, nu?

– Oh, ba da.

Un zâmbet ciudat flutură pe buzele lui Abelard.

– După cum știi fără îndoială, eu dețin majoritatea acțiunilor companiei Delicare Enterprises. Fiul și nepotul meu își împărțeau la egalitate restul acțiunilor... până la moartea fiului meu. Când s-a răsturnat cu afurisita aceea de mașină la Torino, acum trei ani, acțiunile lui au trecut la Thea. Și ea nu are de gând să renunțe la ele.

Urmă un moment de tăcere. Angela privea cum se întunecă încet-încet auriul soarelui și se simțea încremenită. Abelard continuă:

– Întotdeauna a fost supărată că vărul ei deține o parte egală cu a sa. I-ar plăcea să aibă putere de decizie. Lee este foarte prudent. Se ocupă de aspectul farmaceutic al afacerii... cel mai profitabil. Thea, în schimb, riscă totul cu produsele cosmetice. Lee nu vrea să-și asume acest risc. Nici eu.

– Societatea Balclair o va prelua, spuse Angela. Ar fi ridicol un asemenea pericol pentru dumneavoastră?

– Da, fir-ar să fie! Thea este convinsă că noi am putea rivaliza cu mărcile cele mai renumite.

– Este foarte sigură pe ea, la fel și K.B. Ce rău poate să fie în asta?

– Nici unul. Dar îmi vor distruge compania.

Abelard se sprijinea cu un braț pe volan.

– M-am plictisit de toate aceste discuții. Țin mult la Thea, dar nu am chef să văd Delicare Enterprises schimbată din temelii. Și am obligații față de oamenii care lucrează pentru mine. Unii dintre ei sunt aproape niște membri de familie; părinții lor au lucrat împreună cu părinții mei la ridicarea acestei companii. Le datorăm loialitate.

Sinceritatea vocii lui o emoționează pe Angela.

– K.B. va aduce unele schimbări, este adevărat, zise ea încet. Ar fi ultimul care ar pretinde contrariul. Dar aceste schimbări vor fi în avantajul întreprinderii.

– Ești sigură?

– Da.

El dădu din cap și se întoarse spre ea.

– Îl iubești mult, nu-i așa, fetițo?

Ea nu se osteni să nege.

– De unde știi? Abia dacă ne-ați văzut împreună.

– Când vorbești despre el, roșești.

Îi puse o mână pe braț și zâmbi.

– Ți stă foarte bine, de altfel.

– Credeți?

Angela simți iarăși că roșește. Ca să schimbe subiectul, privi cerul și remarcă:

– Deja începe să se întunece!

– La tropice, se întuneacă repede. Am face bine să plecăm.

Cu mâna întinsă spre cheia de contact, își opri gestul.

– Mulțumesc, fetițo.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai consacrat această zi și m-ai lăsat să vorbesc. Mi-a făcut bine să discut despre toate acestea cu cineva nou în problemă.

Porni mașina. Cu o caldă impresie de plăcere, ea se refugie în tăcere. Toată dragostea și toată loialitatea din lume nu puteau s-o orbească încât să nu vadă diferența dintre Abelard și Kell Balclair. Poate că greșea judecând atât de repede, dar nu putea să nu regrete faptul că încăpățânatul ei patron nu semăna mai mult cu acest american amabil și prietenos. Probabil că era și vina ei, poate nu era în stare să-l mulțumească îndeajuns pe K.B....

Impresia aceasta nu întârzie să se verifice. În întuneric, Abelard trecu de răscrucea care ducea la vilă. Observă abia când zări luminile orașului și, cu o exclamație de exasperare, întoarse mașina.

Ajunși la vilă, găsiră o atmosferă încordată. Kell nu părea contrariat de întâzierea lor când Abelard formulă niște scuze, spunând chiar că timpul trecea întotdeauna prea repede când ești într-o companie plăcută. Thea, în schimb, nu făcu nici un efort să-și ascundă furia. Se pare că plănuiise o ieșire în seara aceea, și o privea pe Angela cu o furie care o făcea răspunzătoare de întârziere. Bunicul său își păstră însă cumpătul.

– De ce nu ați plecat fără noi? întrebă el. Ați fi putut să ne lăsați un bilet, și am fi venit după voi. Oricum, mie nu-mi place să dansez, știi bine.

Thea își subție buzele și își dădu părul pe spate cu o mișcare bruscă, încât parcă scotea scânteii. Își turnă ceva de băut și, preț de câteva clipe, domni o tăcere stânjenitoare. Abelard își continuă ideea:

– Bun, încă nu este prea târziu. Să mergem. Unde vrei tu. Mă duc să mă schimb.

Și spunând acestea, ieși din încăpere, ca și cum totul s-ar fi aranjat. Angela se aștepta să o vadă pe Thea izbucnind furioasă; totuși, aceasta ridică din umeri și se duse să se pregătească.

Kell se întoarse spre Angela și, sub privirea lui glacială, simți o strângere de inimă, speriată. El se mulțumi însă să-i spună scurt:

– Caut-o pe Evalina și spune-i că luăm masa în oraș. Am rugat-o să aștepte cu cina întoarcerea ta și a lui Abelard.

Ea își umezi buzele uscate.

– Îmi pare rău... Dar eu...

– Lasă, nu acum.

Erau singuri doar cu Mark, și, evident, Kell nu avea chef să joace teatru.

– O să vorbim mai târziu, adăugă el.

Tonul lui amenințător nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor lui. Angela se duse să o anunțe pe Evalina, apoi se grăbi să facă un duș și să se schimbe. De frică să nu întârzie iar, nici nu mai insistă cu machiajul sau coafatul. Își făcea deja destule reproșuri!

Totuși, după ce își luă poșeta și se repezi pe culoar, avea o înfățișare extrem de atrăgătoare. Soarele îi bronzase un pic pielea, și graba în care se îmbrăcase îi înroșise obraji. Rochia de mătase, de culoare corai, cu un umăr dezvelit, plutea ca un nor în jurul gambelor. Talia subțire era strânsă într-un cordon arămiu care se asorta cu sandalele.

Se opri brusc din alergare: vestibulul era gol; graba ei fusese inutilă. Descumpănită, își trase sufletul și se îndreptă încet spre ușa de la intrare. Fără îndoială, va mai dura până se vor aduna

toți. Cu siguranță, Thea nu se va grăbi era genul care își dorea o intrare întârziată și spectaculoasă, își zise cu cinism Angela. Cu mâna pe clanța ușii, încă se mai întreba dacă ar trebui să se întoarcă în camera ei și să se mai aranjeze. Dar la ce bun să rivalizeze cu Thea? Așa că hotărâtă, deschise ușa.

Aerul nopții era călduț și totuși răcoritor. Traversă cercul luminos produs de felinarul de pe terasă. Abia atunci zări o pată albă în întuneric și rămase nemișcată. Vru să se retragă, când un braț se întinse spre ea și degete puternice îi prinseră încheietura mâinii.

– Ai venit să-mi dai explicații? întrebă Kell.

O conducea aproape forțat printre copacii grădinii. Angela se crispă.

– Nu am ce explicații să dau. Abelard dorea să viziteze insula. Toată lumea dispăruse. Și eram singura care putea să-l însoțească.

– Și ți-ai petrecut cea mai mare parte a zilei cu el.

– Dacă nu mă înșel, sunt plătită să mă supun ordinelor. Ce ar fi trebuit să fac? Să refuz să-l însoțesc?

– Bine, bine. Despre ce ați vorbit?

Cu un efort de a-și stăpâni enervarea, îi relată cât se poate de fidel conversația cu Abelard. Când tăcu, urmă un moment de liniște încărcat de amenințări.

– Așadar, zise Kell în sfârșit, ai discutat despre toată afacerea cu el. L-ai lăsat să-ți pună întrebări. Ai împins îndrăzneala până acolo încât i-ai vorbit și despre planurile mele. I-ai furnizat informații confidențiale.

Vorbea cu voce reținută, dar fiecare cuvânt, rostit răspicat și cu furie, o rănea.

– Cum ai putut?

– Nicidecum! Te înșeli! El voia să-și exprime propriile sentimente. Să-și limpezească ideile. Kell, continuă ea pe un ton rugător, nu a încercat deloc să-mi smulgă confidențe, ți-am spus! Mi-a pus o mulțime de întrebări. S-a mulțumit să mă întrebe dacă, după părerea mea, vei face multe schimbări în companie.

– Și ce i-ai răspuns?

– I-am confirmat. Kell! Mă doare!

Vru să desprindă degetele lui ca o menghină de pe brațele ei.

– Ce îmi reproșezi? Dacă aş fi refuzat să-l însoțesc, s-ar fi putut să se simtă jignit. Și nu puteam să tac tot timpul.

El îi dădu drumul.

– Ar fi trebuit să-l cauți pe Mark, era acasă.

– I-ar tu, ar fi trebuit să ai în vedere această eventualitate înainte să dispari, spuse ea cu amărăciune. Dar presupun că Thea avea prioritate.

– Nu pot să o contrariiez – cum fac alții – înainte să închei afacerea.

– Bineînțeles! Totuși, dacă urmez același raționament, nu mă înșel. După părerea mea, Abelard este elementul cel mai important din micul lor grup. Dar, oricum, ultimul cuvânt îți aparține!

Era acum furioasă și nu se mai stăpânea.

– Nu avea nici o grijă, domnule! De acum încolo, voi avea grijă să nu mai adresez nici un cuvânt nimănui, doar ca să spun da, nu, sau mulțumesc!

Se îndepărtă brusc de el dar, înainte să poată face doi pași, se simți oprită. Apăsarea de pe umeri o obligă să se întoarcă; se clătină și fu cât pe ce să cadă. Brațul care o prinse o trase spre el și fără blândețe. Kell o privea aspru.

– Nu fi proastă, zise el pe un ton glacial. Am făcut o înțelegere, se pare că ai uitat! Este ca un contract.

– Mi-am dat demisia.

– Știu. Este un demers tipic feminin. Dar, dacă îmi amintesc bine, te-ai răzgândit și a rămas contractul.

Angela păli. În lumina lunii, fața ei avea o strălucire argintie.

– Nu este un contract. Este...

– După mine, nu diferă de un contract scris în bună regulă, zise el cu dispreț. Dar să nu mai vorbim despre asta. În ce privește această călătorie, ți-am dat explicații amănunțite. Mi-ai acceptat condițiile și îți cer să te ții de cuvânt.

Era prea aproape de ea. Îi simțea pe obraz răsuflarea caldă, îi respira parfumul.

– Nici nu se pune problema să dai înapoi, adăugă el.

Deodată, puse stăpânire pe buzele ei întredeschise. Fu un sărut violent, fără tandrețe. Furia lui Kell era egală cu a ei. Trupul ei însă o trădă, îi oferi un răspuns. În vârtoarea care o cuprinse, nu auzi o exclamație în apropiere, nu simți prezența unei a treia persoane.

Kell ridică în sfârșit capul și spuse, pe un ton periculos de calm:

– Nu uita. Îmi aparții pentru încă două săptămâni!

Capitolul 7

Pentru Angela, seara nu fu deloc încântătoare. Era încă tulburată când ajunse la restaurant. Nu putea să-și alunge din minte expresia de pe chipul Theei, când Kell îi dăduse drumul, și când constatase că nu erau singuri.

Stupefiată, aproape furioasă, Thea își recăpătase repede sângele rece. Începuse să râdă.

— Este vreo obligație profesională de ultimă oră, Kell? Sau poate ai oroare să pierzi timpul?

El îi răspunsese fără să se tulbure, dar Angela se împurpurase toată. Mark și Lee ieșiseră tocmai în acel moment, urmați de bătrânul Abelard, și se îndreptaseră toți spre mașini.

Acum, de cealaltă parte a mesei luminate de o veioză roz, Angela o surprinse pe Thea privind-o crutător. Puțin mai târziu, când se întoarse de pe ringul de dans, îi surprinse aceeași privire. Simți că se înfurie. Cum putea Kell să pară atât de calm, atât de relaxat, cum putea să se aștepte s-o vadă pe Angela veselă, când el dansase deja de trei ori cu Thea? Și de ce o lăsa pe Thea să-și exercite asupra lui toate resursele de seducție, ca și cum i-ar

face o plăcere extremă? Și asta, după ce o convinsese pe ea, pe Angela, că se temea să nu fie prins în capcană!

– Dansăm?

Ironie, o prinse de mână și o conduse spre ringul de dans. Inima Angelei era sfâșiata de furie, de dezgust, de durere. Orgoliul o îndemna să refuze, dar emoția avu câștig de cauză.

– „Să dansăm... ca altădată...” îi fredona el încet la ureche, amestecându-se printre ceilalți dansatori.

– Eu nu sunt o fată „de altădată”, zise ea. Sunt doar un obiect care-ți aparține pentru încă două săptămâni, amintește-ți.

– Am o memorie perfectă. Mi-ar plăcea să pot spune același lucru despre talentele tale de artistă.

– Dacă memoria ta este într-adevăr infailibilă, ar trebui să-ți amintești că te-am avertizat în această privință, îi spuse ea. Nu sunt actriță. Ar fi trebuit de asemenea să te mai avertizez într-o privință, dar pe moment nu m-am gândit.

– Ah da?

– Povestea asta nu poate să meargă. Te porți uneori cu mine ca un amant și, în clipa următoare, redevii patronul care se așteaptă să-l ascult necondiționat.

El tăcu o clipă înainte să-i răspundă.

– Este adevărat. Voi remedia acest lucru.

Dar nu părea dispus să-i spună ce va face în acest sens. Angela încă își mai punea întrebări când seara se încheie în sfârșit.

În intimitatea camerei ei, putu să-și arunce masca veselă și se lăsă să cadă pe pat. A fi îndrăgostită constituia într-adevăr încercarea cea mai istovitoare; dar și cea mai minunată, cea mai dureroasă și cea mai frustrantă. Inutil să-și aplece urechea la glasul rațiunii care-i spunea că, o dată ieșită de pe orbita lui Kell, va fi liberă; nu avea însă nici cea mai mică dorință să scape.

Era un adevăr dureros, dar de necontestat. O simplă atingere, o simplă privire era de-ajuns ca s-o neliniștească, s-o facă să-și dorească tot ceea ce numai el putea să-i ofere. Nici un bărbat nu avusese vreodată asupra ei o asemenea putere, și totuși, o părticică din mintea ei se încăpățâna să se agațe de o imunitate aproape pierdută.

Îi trecu prin minte să flirteze cu Lee, dar respinse imediat ideea. Descoperise destul de repede că Lee era îndrăgostit nebunește de Thea. În același timp, era absurd ca două ființe să lase să li se citească în priviri dorința, când Thea monopoliza atenția lui Kell, când Kell părea să se supună cu plăcere acestei tiranii. Degeaba se purta Lee amical, simpatic cu ea, Angela nu putea să se prefacă interesată; iar Lee, pe de altă parte, nu arăta că ar fi dorit să se apropie mai mult de prima fată apărută în cale. Erau, și unul și celălalt, prea sinceri.

*

*   *

Următoarele două zile fură aproape insuportabile. Thea conducea jocul, și toată lumea părea să-l urmeze.

A doua zi, în zori, porniră într-o expediție de pescuit. Angela refuză să li se alăture, și nimeni nu încercă s-o oblige. Simțindu-se rănită, în secret, se resemnă să-și petreacă ziua citind, înotând și bronzându-se la soare. Dar, la prânz, fu surprinsă de reîntoarcerea micului grup: pescarii aduseseră o recoltă care le ajungea de mâncat trei zile.

— Mai era un pic, și peștele ar fi sărit în barcă. Am prins trei de la prima aruncare! Cine vine să plonjeze cu mine, după-amiază? zise Thea.

Auzise vorbindu-se despre splendidele locuri oferite de insulă și ardea de nerăbdare să exploreze peisajele submarine.

Închiriară deci un vas, echipamentul necesar și serviciile unui scafandru experimentat. Din nou, Angela trebui să-și recunoască limitele, cel puțin când Thea era de față.

Mark și Lee se mulțumiră să înoate o vreme, după care se hotărâră să-și caute parteneri de squash. Abelard refuză atracția adâncului. Pe Angela nici n-o întrebară dacă i-ar plăcea să facă scufundări.

Cu o licărire de simpatie în priviri, Abelard îi propuse o partidă de tenis și o lăsă să câștige. Angela îl aprecia din ce în ce mai mult și începea să se întrebe în două privințe. Mai întâi, de ce Kell nu abordase direct negocierile cu Abelard, în loc să recurgă la toate șiretlicurile tacticii în afaceri? Apoi, cum putea bătrânul domn să aibă o nepoată ca Thea, care părea să nu fi moștenit nimic nici din bunătatea, nici din farmecul lui? Dar Thea părea să fie perfect mulțumită atunci când obținea ceea ce voia, chiar dacă totul se petrecea neprevăzut.

După douăzeci și patru de ore, nepoata lui Abelard părea la fel de mulțumită și continua să-și realizeze toate dorințele, își zise Angela cu un oftat. Iar Kell nu părea să se plângă de asta.

Urcau cu toții spre celebrele cascade de pe Dunn's River, și Angela tot nu înțelesese cum un simplu capriciu putea să urnească astfel șase persoane. În dimineata aceea, la micul dejun, Thea propusese dintr-o dată o excursie în Jamaica. Mark mormăise ceva despre orarele aeriene, și tânăra îi ceruse lui Lee să sune la aeroport. Nu găsiră un zbor de linie, dar puteau oricând închiria un avion particular.

Lee nu știa ce să mai facă pentru a-i fi pe plac. După o oră, erau deja pe drum. Thea îi spusese, pe un ton indiferent, Angelei:

— Ia-ți ceva pentru noapte... în cazul în care vom rămâne până mâine.

Pentru prima oară, Angela lăsa o nuanță de amărăciune să i se strecoare în gânduri: era nedrept, i se părea ei, ca o persoană să posede și să exercite o asemenea putere. Totuși, sub masca superficială de veselie, Thea părea să ascundă o oarecare tristețe. „Nu-i treaba mea“, își spuse Angela. Chiar și ea se afla aici pentru a se supune ordinelor, nimic mai mult. Kell îi spusese limpede acest lucru: îi mai aparținea pentru două săptămâni.

Pe plan practic, trebuia să recunoască, era perfect exact. El plătea toate cheltuielile, și ea acceptase condițiile lui de bună voie. Dar cum ar fi putut să prevadă că îi va dăruia și inima?

Din cele două săptămâni mai rămăseseră douăsprezece zile. Va încerca după aceea să-l uite pe Kell și poate că își va regăsi liniștea. Dacă Thea va reuși să-l prindă, așa-i trebuia. Gândul acesta îi dădu Angelei o oarecare satisfacție care, din păcate, nu dură prea mult.

*
*   *

Când se întoarseră la vilă, foarte târziu noaptea următoare, Angela savura încă toate amintirile locurilor pe care le vizitaseră, dar fiecare dintre ele îi includea și pe Kell și Thea. Aceștia erau omniprezenți și o împiedicau pe Angela să-și găsească somnul. Era aproape ora patru dimineața când reuși în sfârșit să adoarmă. Dar după câteva minute, așa i se păru, se trezi. Cu ochii mari deschiși în întuneric, aștepta să audă din nou zgomotul care o deranjase. În casă era liniște. Chiar și briza se liniștise.

Angelei îi era sete și voia să-și dea cu niște apă rece pe pleoapele fierbinți, dar nu voia să se aventureze în baie, de teamă să nu-l trezească pe Kell. Dădu la o parte cearșafurile, își

puse costumul de baie și o bluză din prosop. Se strecură fără zgomot până în bucătărie, găsi un suc de fructe rece și, în liniște, ieși pe ușa de serviciu.

Se apropiau zorile. Își lăsa pe nisip bluza și, în mod miraculos, o dată cu ea și oboseala. Începu să meargă desculță prin apa rece. I se părea destul de ireal să aibă doar pentru ea întreaga plajă, să se bucure de apă, să alerge, apoi, istovită dintr-o dată, să se așeze pe nisipul fin, cu brațele înnodate în jurul genunchilor.

Și totuși, nimic nu putea să risipească parcă o profundă tristețe necunoscută până acum. Buzele îi tremurau, simțea un nod dureros în gât, și două lacrimi așteptau la marginea genelor să se rostogolească încet pe obraji. La naiba cu Kell!

– Ce se întâmplă? Nu poți să dormi?

La auzul acestei voci, se crispă. Pierdută în disperarea ei, nu auzise când se apropiase. Kell se așeză lângă ea. Brațul lui atinse umărul gol al tinerei care tresări cuprinsă de fiori.

– Ți-ai pierdut, o dată cu somnul, și vocea?

– Nu, firește! Ceva m-a trezit. Nu reușeam să adorm la loc și am avut chef să cobor pe plajă, atâta tot. Ar fi trebuit să-ți cer voie? adăugă ea cu o notă de furie în glas.

După un scurt moment de tăcere, el spuse încet:

– Mi s-a părut că percep o notă de furie?

– Poți să percepi ce vrei!

– Oh... Ești morocănoasă.

– Nicidecum!

Ea vru să se ridice, dar fu readusă cu forța pe nisip.

– O clipă, spuse el, fără să-și desfacă degetele de pe mâna Angelei. Foarte bine, ți-ai luat revanșa. Acum este rândul meu.

– Ce vrei să spui? Ce revanșă?

– M-ai auzit bine. În mod deliberat, ai stat de-o parte, zilele acestea. Ai fost mereu lipită de Abelard.

– Nu-i adevărat.

– Ah nu? Despre ce-i vorba? Îți face curte?

– Poftim?! Nu fi stupid. Ai prefera să mă port nepoliticos cu acest om? Eu ce ar trebui să spun când pleci cu fermecătoarea ta prietenă? Eu nu pot să merg niciodată acolo unde nu sunt invitată!

Reuși să-și smulgă brațul, dar el o imobiliză din nou.

– Ascultă-mă, zise el printre dinți, aplecând spre ea. Ai refuzat de bună voie să participi la partida de pescuit. Apoi, nu te-am invitat să ni te alături ca să facem scufundări pentru că nu știam dacă aveai experiență în acest domeniu; și firește, nici tu nu m-ai luminat în această privință. Așa că am decis să te scutesc de o umilință în fața Theei, care este foarte antrenată în acest domeniu. Ea nu prea are răbdare cu începătorii, n-ai remarcat?

Fără să spună nimic, cu buzele strânse, Angela fixa un punct situat în spatele capului lui Kell. Din fericire, umbra îi ascundea tulburarea dezlănțuită în ea de apropierea lui. Îl auzea respirând. El spuse, cu o voce schimbată:

– Dacă m-am purtat aspru, seara trecută, îți cer iertare.

– Să nu mai vorbim. Aveai dreptate, de altfel.

– Atunci, de ce această permanentă ostilitate față de mine? Cu mine, măcar poți să fii sigură că nu va trebui să respingi avansurile unui bețiv îmbibat cu alcool.

Angela se simți străpunsă de o durere intensă. Nu-l va uita oare niciodată pe oribilul Keighley? Va înceta vreodată să-i amintească adevărata lui părere despre ea?

– Se pare că tot mai trebuie să resping avansuri! spuse ea. Chiar dacă nu sunt cele ale unui bețiv.

– Nu, Angela, n-ai dreptate. Asta face parte din contractul nostru. Și, chiar cu un mare efort de imaginație, nu aș reuși să mă înscriu în aceeași categorie cu partenerul tău de la Hawaiian Lei.

Ea îl privi. Acum îi distingea și trăsăturile. Ar fi dorit să întindă mâna spre părul acesta negru, dar orgoliul nu-i dădea voie.

Ca și cum i-ar fi ghicit slăbiciunea, el îi privi de aproape fața și oftă ușor, exasperat.

– Angela, să încercăm să fim prieteni. Nu pot să cred că îți dorești contrariul.

Dar vocea discretă a rațiunii se făcu auzită și îi spunea: „Singura lui temere este ca atitudinea ta să nu-i afecteze planurile. Cu un bărbat precum Kell, orice prietenie este imposibilă, nu înțelegi? Poți alege, în acest caz între ostilitate și... dragoste.”

Se îndepărtă brusc, îi întoarse spatele, se închise în ea și-și plecă privirea.

– Nu, bineînțeles, nu vreau să fim dușmani, murmură ea.

– Bine.

Percepu o mișcare a lui. Trebuia să fie atentă pentru că nu mai avea încredere în propriile ei reacții, când o atingea... și presimțea că o va atinge dintr-o clipă în alta.

Contactul se produse. Era prea târziu.

– Nu crezi că ar trebui să ne pecetluim pactul?

Îngenunchease în spatele ei. Cu o mână, îi întoarse fața spre el, cu celălalt braț o trase la piept. Nuanțele fermecătoare ale zorilor invadeau acum cerul, și primele raze de soare făceau ca norii de peste noapte să pară auriți.

– Deja se luminează! exclamă Angela. Ar tre....

Dar buzele lui Kell o întrerupseră. Era un sărut ciudat, ușor, senzual, fără nimic din vechea aroganță, din vechea brutalitate. Un sărut teribil de dezarmant. Când îi dădu drumul, ea îi zâmbi, ușor nesigură.

– Ei bine, pactul este pecetluit, domnule?

Această biată tentativă de glumă nu păru să-l amuze. O ținea acum la distanță cu brațele, o examina aproape cu obiectivitate,

de parcă s-ar fi gândit la următorul sărut, care cu siguranță nu va întârzia. Inima Angelei bătea ca aceea a unei păsări speriate. Nu își dorea să reziste. Voia să simtă trupul lui Kell lipit de al ei. Dar mândria o reținea, îi șoptea că o capitulare ar fi dezastruoasă.

Cu un zâmbet ușor pe buze, o împinse încet, irezistibil pe nisip. Ea vru să protesteze.

– Kell... s-a făcut ziuă. Se vor întreba... N-ar trebui să ne întoarcem?

– Tu vrei să ne întoarcem?

Fără să-i răspundă, ridică privirea spre chipul lui frumos.

– Nu, de data asta n-o să scapi printr-o minciună, draga mea, spuse el.

– O minciună? Ce vrei să spui? Eu... eu nu mint niciodată, zise ea cu o voce tremurată.

– Ți-ai pierde vremea, nu știi să minți.

El urmărea cu vârful degetelor conturul claviculei. Mângâierea coborî spre sâni, se opri la sutienul costumului de baie.

– Vibrațiile sunt foarte puternice, spuse el calm.

– Ce vibrații?

Ridică mâna vrând s-o îndepărteze pe cea a lui Kell. Dar, imediat, el îi prinse degetele.

– Nu le percepi? Întrebă el.

Ea își plecă pleoapele, ca pentru a-și împiedica privirea s-o trădeze. Trebuia să scape, înainte de a-și pierde complet capul.

– Eu credeam că sunt vibrațiile mării, zise ea pe un ton lejer.

Încercă să se strecoare în afara brațelor lui, dar el profită și o cuprinse mai bine.

– Vorbești prea mult, îi șopti el.

Buzele lui calde, ferme, le găsi pe ale ei. Ea nu-și putu stăpâni un frison care o străbătu din cap până-n picioare și simți brațele

lui strângându-se mai puternic în jurul ei. Buzele deveniră mai exigente. Și atunci, cu un ușor oftat de disperare, i se abandonează.

Nisipul nu mai păstra răcoarea nopții. Simțea că îi arde pielea, după cum o ardea și atingerea torsului muscular. Kell se mula pe trupul ei și, încet, senzual, îi trezea dorința.

Angela pierde orice noțiune a timpului. Brațele i se înnodaseră în jurul umerilor viguroși, și tot trupul ei se topea într-o entitate fierbinte, dureroasă. Îi răspundea acum lui Kell la sărutări, îi împărașea respirația.

Auzi o șoptă lângă ureche.

— De ce nu ești întotdeauna astfel?

— Dar tu? șopti ea.

— Eu sunt mereu așa.

— Nu-i adevărat!

— Cred că nu m-ai înțeles.

Îi mușcă ușor buza inferioară și o făcu să tacă, aprinzând în ea o nouă flacără.

Măinile lui deveneau din ce în ce mai îndrăznețe. Când coborâra de-a lungul trupului ei, Angela se crispă și murmură ceva ce aducea cu un protest.

Degetele lui se imobilizară.

— Este interzis?

— Știi bine.

Ea își întoarse capul. Vechile inhibiții îi alungau orice bucurie, o înghețau.

— Interdicțiile sunt făcute pentru a fi încălcate... uneori.

— Nu acum, zise ea, gâfâind.

Simțea că o cuprinde furia, împotriva lui Kell și împotriva ei însăși.

— Nu încerca să mă contrazici, Kell.

— Nu ai încredere în mine?

– Nu-i vorba despre asta... Nu sunt pregătită...

Vocea i se frânse. Tocmai percepusese o mișcare undeva, peste umărul lui Kell.

– Thea este aici! Ne observă!

– Și ce dacă?

Cu un calm total, el rămase nemișcat, contemplând cu un aer enigmatic chipul ei nefericit.

– Se spune că indiscreții nu sunt lăudați niciodată. Thea să fie măcar „răsplătită“ pentru indiscreția ei.

– Nu! Vine spre noi.

Angela se smulse din brațele lui, se ridică, își aranjă cu febrilitate sutienul și-și dădu pe spate părul ciufulit.

Vedea cu coada ochiului, silueta înaltă a Theei apropiindu-se de-a lungul plajei, și simțea că o mistuie ura. De ce această tânără nu-i lăsa și ei o șansă?

Kell privea peste umăr. Rămase totuși acolo unde era, pe jumătate întins, sprijinit într-un cot, cu o expresie de totală indiferență.

Biata Angela era departe de a avea aceeași stăpânire de sine. Vru să se ridice, să fugă, dar presiunea mâinii lui Kell o reținu. Thea se opri, își plecă spre ei o privire în care se citea un amuzament malițios.

– Nu face mutra asta stânjenită, dragă, îi zise ea Angelei. Toți cunoaștem aceste scurte clipe de rătăcire. Dar nimeni nu le ia în serios.

Angela simți că roșește din cap până-n picioare. Căută cu disperare din priviri bluza ei de plajă, care nu era prea departe, dar era șifonată, plină de nisip. Nu avu însă timp să și-o ia. Mâna lui Kell o prinse de încheietură și o ajută să se ridice. În clipa următoare, cerul și marea se învârteau vertiginos: o luase în brațe și o ducea spre mare.

Simțea lângă obrazul ei căldura pieptului lui. N-o mai vedea pe Thea, și surprinderea o împiedică să se mai zbată. Fără să-i dea drumul, Kell se scufundă în apa cristalină, și ea își pierdu răsuflarea. Când reveni la suprafață, respiră profund.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea.

– Ce am făcut?

Îi puse mâinile pe umeri, cu intenția evidentă de a o scufunda din nou.

– Asta! exclamă ea.

– Mi s-a părut metoda cea mai bună de a potoli pasiunile. Te-ai gândit la altceva?

Un val o împinse spre el. Marea devenea într-o clipă aliatul ei, în clipa următoare, un dușman. Îi apropia și-i îndepărta rând pe rând. Până la urmă, Angela renunță să mai lupte, cu valurile pe de o parte, și cu Kell pe de altă parte. El o susținea cu un braț, și-i spuse pe un ton puțin nesigur:

– Te-ai arătat o bună actriță. Aproape că m-ai convins!

Vraja se rupsese în sfârșit.

Se desprinsese de el, se scufundă și, fără să știe dacă o urma sau nu, înotă spre mal. Lacrimile i se amestecau cu spuma valurilor.

Evident, fusese o comedie. Cum putuse să fie atât de ridicolă ca să uite? Dar, după părerea ei, era vorba despre o comedie stupidă, inutilă, și tot nu înțelegea de ce o obligase s-o joace.

Simți nisipul sub picioare, și se ridică înaintând cu greu împotriva valurilor care o trăgeau înapoi. Își lăsa lacrimile să curgă în voie, deocamdată n-o vedea nimeni plângând.

Thea era întinsă într-un șezlong, pe terasă, îmbrăcată într-un caftan lung de mătase diafană care fusese fără îndoială singurul motiv care o împiedicase să alerge în apă în urmărirea lui Kell, își zise cu amărăciune Angela. Sub valurile ei transparente, era mult mai seducătoare ca ea, în bikini și cu așiroindu-i pe piele.

– Poftim.

Kell o ajunsese din urmă. Îi puse pe umeri bluza uitată pe plajă. Mișcarea fusese la fel de brutală ca și vocea care rostise acest unic cuvânt. Angela îi mulțumi grăbit și intră repede în vilă. Nu avea nevoie să se întoarcă: știa că se opriase lângă frumoasa lui prietenă roșcată.

Făcu un duș, se îmbrăcă și luă un mic dejun frugal. Reacția datorată unei nopți nedormite și emoțiilor dezlănțuite de mângâierile lui Kell începea să se facă simțită. Dacă măcar ar iubi-o cu adevărat! Dacă nu ar fi reticentă din cauza educației severe pe care o primise... Știa foarte bine până unde ar conduce-o dorința lui Kell și a ei dacă nu se dezmeticea. Încă nu era pregătită să facă pasul care o despărțea de condiția femeii pe deplin împlinită. Nu concepea s-o facă fără dragoste, fără un total angajament.

Abelard îi risipi gândurile printr-o remarcă privind paloarea ei. Părea îngrijorat, și sincera solitudine a bătrânului îi aduse din nou lacrimi în ochi. Pentru prima oară din copilărie, simțea nevoia unui tată de care abia își mai amintea. Un tată înseamnă un umăr puternic pe care să te sprijini, o înțelegere reconfortantă pe care chiar și o mamă nu poate să ți-o ofere întotdeauna.

Murmură un răspuns convențional și surprinse pe chipul Theei un zâmbet lipsit de simpatie.

– Ritmul este prea rapid pentru tine, scumpo? întrebă ea.

Angela căută o replică neutră. Abelard, după ce îi aruncă o privire aspră nepoatei sale, se sprijini de masă și zâmbi. Adresându-se mai mult Angelei, spuse:

– Această mică insulă fermecătoare nu prea este potrivită plimbărilor cu mașina, dar aș vrea să merg în oraș să revăd o casă de epocă. Vrei să mă însoțești? După aceea, mergem să mâncăm undeva.

Angela nu ezită o clipă. Avea cea mai mare nevoie de o astfel de evadare.

– Mulțumesc, aș fi încântată. La ce oră vreți...

Nu își încheie fraza, pentru că interveni Kell.

– Dacă îmi permiteți, îi spuse el lui Abelard, aș vrea să discutăm amândoi despre niște probleme, doar dacă nu vedeți vreun inconvenient în asta.

Bătrânul ridică din umeri.

– De asta suntem aici. Îmi pare rău, Angela, adăugă el cu un zâmbet. Altădată, poate?

– Bineînțeles. Aveți nevoie de ceva documente? îl întreabă ea pe Kell.

– Nu. Astăzi n-o să am nevoie de tine. Mulțumesc.

Și plecă în căutarea lui Mark. Anunță mai întâi că întrevederea lor va avea loc în salonul cel mare.

Abelard îl rugă pe Lee să dea câteva telefoane, astfel că Thea și Angela rămaseră singure.

– Aș face bine să mă duc să mă schimb ca să particip la această întrevedere, murmură Thea.

Îi răspunse printr-un semn negativ din cap micuței Sarah, care intrase în sufragerie ca să întrebe dacă mai avea ceva nevoie de ceva.

Angela îi zâmbi fetiței, delicioasă în rochița ei de pichet roz cu alb, bine scrobită.

– Ești foarte drăguță astăzi, draga mea. Șterge-o, ca să nu întârzii la școală.

– Am plecat.

Cu fustița fluturând ca aripile păsărilor, micuța plecă alergând. Angela își bău repede restul de cafea, pentru că Evalina voia fără îndoială să debaraseze masa.

Se ridică și Thea.

– Cum sunt magazinele pe aici? întreabă ea.

– Nu am fost încă să văd. N-am avut timp, răspunse Angela.

Simți îndreptată asupra ei privirea pătrunzătoare a tinerei. Cu coada ochiului, zări o privire oarecum uimită, ca și cea din ziua în care sosise. Brusc, Thea scoase o exclamație și privirea i se luminează.

– Gata! Știu! zise ea răspicat. Acum, îmi amintesc. Eram sigură că te-am mai văzut undeva. Era la Londra, în seara în care Kell ne-a dus în clubul acela hawaian.

Expresia i se aspri, și continuă:

– Erai tânăra care însoțea bruta aceea oribilă. Și, firește, Kell s-a simțit obligat să facă pe salvatorul.

Disperarea îngheță inima Angelei. Așadar, consecințele acelei nopți nu se vor sfârși niciodată? Vrusese doar să-i facă un serviciu unei prietene, și iată ce se întâmplase! Alții se comportă mult mai rău, și nimănui nu-i pasă. Dar Hawaian Lei era un club scump, sofisticat. Cei care cinau acolo aveau alte maniere, nu se compromiteau cu bețivi de teapa lui Jack Keighley.

– Ne-ai stricat seara, atunci, presupun că știi? reluă cu răceală Thea.

– Nu am făcut-o intenționat, răspunse ea pe un ton obosit. Te rog să-mi accepți scuzele.

Cealaltă zâmbi neașteptat.

– Ei, face parte din trecut, deja. Dar acum știu ce fel de activități ai, și sper că vei avea înțelepciunea să nu-ți faci iluzii în privința lui Kell.

– Ce vrei să spui? întrebă Angela, cu ochii mari.

– Ceea ce am spus. Kell este un bărbat formidabil. Dar, chiar dacă vrea să-și găsească o...

Făcu o pauză și ridică delicat din umeri.

– O tovarășă de pat? îi sugeră Angela printre dinți.

– Tu ai spus-o, scumpo.

Thea se îndreptă spre ușă.

– Bărbații precum Kell nu se însoară cu acest gen de...
partenere.

Cu această ultimă răutate rostită, deschise ușa dar rămase nemișcată, și deodată păru prietenoasă.

– Ai vrea să vii cu mine să facem turul magazinelor?

Angelei îi fu destul de greu să-și ascundă surprinderea. Scutură din cap și spuse:

– Nu, mulțumesc... Sunt puțin obosită.

– Nu mă miră! remarcă Thea. Atunci, pe curând.

Și plecă imediat, cu nonșalanța-i obișnuită, lăsând-o pe Angela complet descumpănită.

În vilă era o liniște totală. Abia dacă se auzea murmurul vocilor masculine, în spatele ușii închise, și un zgomot slab de veselă venind dinspre bucătărie.

Angela se simți inutilă. Se aventură în grădină, încercă să identifice arbuștii înfloriți. Era o vreme superbă. Cerul era incandescent; marea, de un verde de jad la marginea plajei, se schimba mai departe într-un albastru de safir. Nimic însă nu reușea s-o smulgă din depresie. Degeaba îi dăduse liber Kell pentru tot restul zilei, tot mai spera că o va chema și-i va da o sarcină oarecare.

Se duse și-și alege o carte, apoi reveni și se așeză pe terasă. Dar după o jumătate de oră și după vreo treizeci de pagini citite, abandona cartea. Habar n-avea, de fapt, ce citise. Minte îi era total obsedată de un bărbat și de gândul că propria ei fericire depindea doar de el.

Era nedrept! Un cuvânt, o privire, un zâmbet, o încruntare, erau de-ajuns s-o facă fericită sau nefericită. Nu-și mai stăpânea în totalitate propriul corp. Închise ochii și încercă să lupte cu ispita de a-și lăsa imaginația să se raporteze doar la zorii acelei

zile. Știa că, pentru el, nu avea nici o importanță, nu reprezenta nimic permanent, nu-i va dăruia cu siguranță dragostea pe care mereu o visase.

De ce, se întrebă ea, gemând ușor, de ce când era îndrăgostită pentru prima oară cu adevărat, inima se atașase de un bărbat ambițios și irezistibil precum Kell Balclair?

Soarele începea să cadă spre apus, și acum o bătea direct în față. Agasată, se ridică să caute un colț umbros. Tocmai voia să se așeze când i se păru că aude soneria telefonului din casă. Rămase atentă o clipă. Soneria continua și nimeni nu părea dispus să răspundă. Se duse repede în casă și ridică receptorul.

Auzi o voce masculină, autoritară, grăbită, și, pe măsură ce asculta, chipul i se crispa de îngrijorare.

– Da, răspunse ea repede, îi voi transmite imediat mesajul dumneavoastră. Dar nu ați prefera să-i vorbiți personal?

– Nu am ce să mai adaug, o întrerupse vocea. Spuneți-i că, după părerea mea, ar trebui să vină cât se poate de repede.

Și convorbirea se întrerupse. Angela privi o clipă receptorul înainte de a-l pune în furcă. Traversă în fugă vestibulul până la ușa salonului și năvăli în încăpere. Prin fumul gros de țigară, căută privirea lui Abelard. Fără să-i pese de liniștea bruscă sau de expresia stupefiată a lui Kell, spuse încetșor:

– A sunat secretarul dumneavoastră. Vă rog să nu vă neliniștiți prea tare. Soția dumneavoastră nu se simte prea bine. Doctorul a hotărât s-o ducă la spital. Secretarul dumneavoastră știa că doriți să fiți ținut la curent pentru a vă duce acolo cât mai curând posibil.

Abelard se ridică, cu fața căzută, palid ca ceara.

– Dar ce s-a întâmplat? De ce nu a...

– Am vrut să vă chem la telefon, dar mi-a spus că nu are alte amănunte să vă dea. Se pare că a avut o noapte grea și că suferea mult. Au internat-o de vreo zece minute.

– Aseară, când am sunat-o, se simțea foarte bine.

Își trecu o mână peste frunte, și Angela văzu picăturile de sudoare apărând. Spuse repede:

– Mă duc să vă aduc ceva de băut...

Dar Kell i-o luase înainte. Deja îi întindea un pahar lui Abelard.

– Încearcă să te liniștești, îi spuse Lee. Mă duc să mă interesez de orarul avioanelor.

Bătrânul sorbi o înghițitură de coniac, și în obraji îi mai apărură puțină culoare. Ridică privirea spre Kell.

– Îmi pare rău că întrerupem discuția tocmai când ajungeam la o înțelegere. Trebuie să merg la soția mea.

– Firește. Dacă putem să te ajutăm cu ceva...

Lee se întoarse repede.

– Avem noroc, cu condiția să ajungem la timp la aeroport. Trebuie să plecăm în douăzeci de minute!

– Este de-ajuns, spuse Abelard ridicându-se. Du-te și fă bagajele. Se opri în prag și întrebă:

– Dar unde este Thea?

– A lipsit toată ziua, zise Angela. Știți cumva cum s-o găsim?

Kell puse o mână pe umărul lui Abelard.

– Nu-ți face griji. Pleacă la aeroport cu Lee. Mă ocup eu de Thea.

Capitolul 8

Angela frisonă sub burnița rece londoneză și deschise cu ezitare portiera.

Mark scoase valizele din portbagaj și le puse în fața ușii. Își ridică gulerul hainei și-i zâmbi.

– Curaj! Am petrecut totuși și clipe frumoase.

– Da, răspunse ea fără convingere. Îți mulțumesc că m-ai adus, Mark.

– Am făcut-o cu plăcere. Chiar nu vrei să te răzgândești și să vii să cinăm împreună?

Angela scutură din cap.

– Ești drăguț, dar nu-mi este foame, și este târziu.

– Bine. Îți ajut să cari bagajele.

Când intră, găsi apartamentul în aceeași stare haotică. Încurcată, îl lăsă pe Mark să aducă valizele, îi ură noapte bună și-l privi îndreptându-se spre mașină. Probabil că el avea un cămin ordonat, o viață bine organizată. O asemenea perspectivă i se părea dintr-o dată foarte atrăgătoare.

Își pregăti o ceașcă de ceai, și privirea ei posomorâtă făcu înconjurul tristei încăperi. Într-una din zilele acestea, își zise ea, va cumpăra niște piese de mobilier din bambus; va pune apoi și o mochetă de un verde foarte deschis. Tavanul va fi în aceeași nuanță, precum și trei dintre pereți; al patrulea va fi vopsit într-un verde mai închis. Va pune o mulțime de plante verzi. Va învăța să prepare fructe de mare și deserturi exotice...

„Începi să o iei razna“, își zise cu furie. În curând, își va dori să-și întemeieze și un cămin! Și asta ar fi culmea nebuliei, se gândi ea. Bărbatul care-i stârnise toate aceste vise, nu era cu siguranță un model de stabilitate. Ei drăcie! mormăi ea. Acum își va despacheta bagajele. Dacă ar apărea cineva să-i „tulbure“ singurătatea...

Dar în seara aceea, nu se întoarse nimeni acasă. Doris era în vacanță pentru câteva zile; Suzanne fusese trimisă la Paris. Și, oricum, nimeni nu se așteptase ca Angela să se întoarcă după doar o săptămână, îi spuse Emma, când ajunse acasă a doua zi, seara. Petrecuse două zile în Manchester, în cadrul unei companii de publicitate pentru un nou șampon, la un târg comercial. Emma era foarte bine dispusă. Obținuse un rol într-un nou serial de televiziune a cărui filmare va începe în curând. Până atunci însă, trebuia să trăiască, așa că făcea reclamă la șampon.

*

*   *

În cursul săptămânilor ce urmau, Angela avu de înfruntat diverse stări proaste. În ziua când reveni la birou, avu o senzație absolut negativă. Kell nu se întorsese încă, și ea nu avea nimic de făcut. În absența ei, firește, Betsy nu pierduse timpul.

Se instalase confortabil în birou. Pădurea ei de plante verzi împodobeau ferestrele și toate colțurile libere. Mica ferigă delicată a Angelei fusese surghiunită într-un colț întunecos, unde tânjea tristă în umbra unui viguros filodendron. Angela o udă, o puse cu un gest hotărât la locul care îi revenea și se gândi la un plan de acțiune. Nu avea nici o altă posibilitate de a-și recuceri domeniul decât dacă o expulza pe Betsy cu forța. Dar Kell nu era aici, și chiar ea, Angela, își dăduse demisia. Atunci, la ce bun să mai lupte?

Betsy fu aceea care primi mesajul care preciza că patronul nu se va întoarce înainte de o săptămână, poate zece zile. Tot Betsy se ocupă și de corespondență.

Angela petrecu trei zile dezastruoase, încercând să-și ocupe timpul așteptând sfârșitul săptămânii. Ce trebuia să facă? Habar n-avea.

În acest birou în care lucrase pentru el, cu el, realitatea o încolțea din toate părțile. Ea își anunțase demisia și chiar îi spusese să-și caute o nouă secretară. El părea să fi înțeles foarte bine. Îi mai datora două săptămâni de muncă. Desigur, o sărutase, o mângâiasse, dar doar din motive utilitare; el nu pretinsese niciodată contrariul. Ar fi ultima proastă de pe pământ dacă își imagina vreun sentiment personal din partea lui. Cum putea să-și șteargă din minte ultima imagine a lui Kell, pe aeroport?

Capul brunet al lui Kell, lângă capul arămiu al Theei... Felul în care Kell descărcase bagajele, cum o ajutase să coboare din mașină, cu acea inefabilă curtoazie care te făcea să-i uiți toate defectele.

După ce îi dăduse lui Mark câteva instrucțiuni de ultimă oră, o condusese pe Thea până la bordul avionului, iar pe Angela, se mulțumise cu un salut scurt.

Până la urmă, Thea câştigase, în ciuda așa-ziselor eforturi ale lui Kell de a o ține la distanță. În ultima clipă, chiar destinul îi venise în ajutor pentru a-i aduce la ușă bărbatul pe care și-l dorea. Și cine ar fi putut să condamne orice bărbat că îi cedează? Thea era fermecătoare, seducătoare, inteligentă, spirituală, și nu ascundea deloc ce-și dorea de la viață.

„Adio, Kell, dragostea mea“, își zise în tăcere Angela. La întoarcere, cu siguranță nu se aștepta s-o mai găsească aici. Ea nu îndrăzneă să-și imagineze reacția lui, în caz contrar. Sigur, o va trata cu dispreț se va înfuria sau, și mai rău, o va copleși cu acele acuze care îi străpungeau inima ca un pumnal de fiecare dată. Nu, nu putea să-și asume acest risc.

Se duse să-l caute pe șeful personalului. Domnul Anthony Drew o privi de parcă încerca să-și amintească de ea. Găsi în sfârșit în memoria lui sertărașul potrivit și-i zâmbi prietenește.

– Ce pot să fac pentru tine?

În timp ce își căuta cuvintele pregătite cu grijă, Angela îl privea și se întreba cum putuse să creadă vreodată că este îndrăgostită de acest om. Cu părul lui blond pieptănat cu grijă, avea o înfățișare artificială. În spatele zâmbetului său se ghicea duritatea și în ochi o licărire șireată.

Pe buze îi pluti un zâmbet amuzat când îi expuse în ce condiții își dăduse demisia, fără să insiste însă pe amănunte. Nu era prea ușor, și Anthony Drew, avea impresia, ghicea ceea ce ea nu-i spunea și inventa restul.

Când tăcu, el ridică sprâncenele.

– N-ai fost prea isteță, nu-i așa?

– Mi s-a părut corect să te pun în temă.

– Așadar, nu te-ai răzgândit? Nu-mi ceri să intervin în favoarea ta pe lângă K.B. când se va întoarce? Poți să dai vina pe tropicul Capricornului, dacă ăsta o fi.

– Nu, îți mulțumesc, zise ea pe un ton neutru.

Drew păru atunci să-și piardă tot interesul pentru ea; notă ceva pe un caiet și întinse mâna spre telefon.

– Foarte bine. Mi-am notat data la care spui că l-ai informat pe K.B. de dorința ta de a demisiona. O să anunț și serviciul de contabilitate. Îmi pare rău că pleci, adăugă el convențional.

Totul era spus, așadar.

Vinerea următoare, își luă salariul și-și adună lucrurile personale. Betsy avea un zâmbet mai mulțumit ca niciodată.

Angela avu o senzație ciudată ieșind pentru ultima oară din birou. Nu-l va mai vedea niciodată pe Kell..

Emma o acuză pur și simplu de nebunie.

– Fir-ar să fie, ești de-a dreptul stupidă! Să lași un post ca acesta. De ce, Angela? De ce?

– Pentru că nu mai am chef să lucrez în întreprinderea asta.

– Pentru că nu mai...

Privirea Emmei era deosebit de pătrunzătoare.

– Țsta nu-i un răspuns. Nu vrei cumva să spui că nu vrei să mai lucrezi pentru el?

Angela își întoarse capul. Se simțea stânjenită că îi ascunde ceva Emmei. De altfel, ca să fie sinceră, dorea mai presus de orice s-o asculte cineva, astfel că încetul cu încetul începură confidențele.

– Nu... nu puteam să mai apar în fața lui, mărturisi ea tristă.

– Da, înțeleg. Ești cu adevărat îndrăgostită de el, nu? Bine, n-are importanță, în cazul ăsta ai făcut ce trebuie. Vreo câteva săptămâni, o să suferi al naibii de tare. După aceea, vei începe să-l uiți.

– Crezi că îl voi putea uita?

Angela nu-și putea imagina o asemenea eventualitate.

– Bineînțeles! Dar nu te credeam în stare de un asemenea curaj. Unele tinere se agață, chiar când știu că nu au nici o șansă. Nu suportă ideea să rupă relația și pândesc orice firimitură. Este jalnic! Totuși, continuă ea scuturând din cap, este păcat pentru slujba ta. Poate că îți va fi greu să mai găsești una ca asta.

– Am găsit-o pe asta, voi găsi și alta, afirmă ea, cu siguranța uneia care nu a cunoscut niciodată eșecul.

După ce făcu aceste confidențe, se simți mai bine. Dar se gândi că nu va afla niciodată dacă el reușise să cumpere compania americană sau se mulțumise doar cu o asocieră. Și nici ce făcea soția lui Abelard. Își va reveni? Kell se va căsători cu Thea?

*
*   *

În decursul tristelor săptămâni ce urma, această ultimă întrebare nu-i ieși din minte. Își construia mereu vise imposibile, cum ar fi că, intrând într-o cafenea, îl va întâlni pe Kell; sau poate că îl va zări într-o galerie de pictură. Dar Kell nu mai era aici; era ca și cum n-ar fi existat niciodată, ca și cum n-ar fi intrat în universul lui tumultuos pentru câteva luni prea scurte, care-i vor rămâne în minte până la sfârșitul vieții.

Dar, încetul cu încetul, apărură preocupări mai insistente. Contrar așteptărilor ei, nu reuși să-și găsească o altă slujbă. Lăsa cereri peste tot, se ducea dintr-un loc în altul, își scădea pretențiile. Zadarnic. Și, bineînțeles, plecase de la Balclair fără să ceară referințe. Dar prefera să moară de foame decât să meargă acolo și să ceară acest prețios document. Cum spusese Emma? Firimituri?

Modestele ei economii se topeau cu o rapiditate alarmantă. Ce va face după aceea? Va trebui să se recunoască învinsă, să se

întoarce la bunica ei? Firește, aceasta nu-i va repeta la nesfârșit „Ți-am spus eu“; bătrâna doamnă era prea bună, prea înțelegătoare ca să facă asta. Totuși...

Angela nu fusese niciodată rotunjoară, dar acum începuse să slăbească. Tenul ei ca petala de crin sau de trandafir, așa cum o complimentase Anthony Drew, începea să pălească. În ziua când Emma îi propusese o ieșire în patru pentru seara aceea, spunându-i că poate să vină fără teamă, acceptă cu o grabă care ar fi surprins-o cu șase luni în urmă.

Însotitorii lor erau doi tineri canadieni foarte bine dispuși, și seara fu plăcută pentru Angela. Cu toate astea, căuta fără încetare din priviri un anumit cap brunet...

La întoarcerea acasă, Emma declară triumfătoare:

– Totul merge bine! Iată-te ceva mai bine dispusă. Ai putut să-ți dai seama că nu te îndrepti direct spre infern!

– Este o scrisoare sub ușă.

Angela o luă pipăind pe întuneric.

– Nu, nu este o scrisoare. Este un mesaj în care spune că suni pe cineva, îi spuse ea Emmei.

Nedorind să piardă șirul discursului ei, Emma aruncă o privire pe mesajul fără semnătură.

– Înțelegi, reluă ea, viața nu este întotdeauna ostilă cu femeile. În capitală există tineri singuri, veniți poate pentru afaceri. Nu cunosc pe nimeni. Au nevoie de cineva care să le țină companie.

Angela recunoștea adevărul acestor cuvinte, dar îi va trebui multă vreme să-l uite pe Jack Keighley.

– Jeremy este foarte pretențios cu fetele pe care le folosește în agenție. Altfel, nu aş lucra pentru el.

– Oricum, datorită ție vom putea plăti chiria, săptămâna viitoare, zise Angela cu ușurare, îndreptându-se spre camera ei.

Prietena ei o urmă cu o oarecare îngrijorare.

– Nu conta prea mult pe astfel de seri, o sfătui ea. S-ar putea să treacă mai multe săptămâni până la următoarea ofertă.

Angela își scoase rochia și o puse pe un umeras.

– Măine am două întâlniri. Una dintre ele îmi va aduce cu siguranță o slujbă.

– Firește. Mai ales, nu te descuraja.

– Doar contul meu în bancă se descurajează, răspunse Angela, într-un efort disperat de a glumi.

Dar, când sosi weekendul, contul ei subțire din bancă era în mare pericol să-și dea sufletul. Nu obținuse nici una din slujbele pentru care candidase în săptămâna aceea. Sâmbătă seara, când îi telefonă bunica ei, o găsi în plină depresie, și lacrimile pe care se strădui să le înăbușe nu trecură neobservate, chiar și la telefon.

– De ce să nu renunți la această idee să faci carieră acolo? Întoarce-te acasă. Aici este locul tău. Ne-ai lipsit mult în perioada asta, tuturor.

Vocea familiară îi trezi un val de nostalgie, dar Angela rezistă.

– Este imposibil, bunico. Dacă renunț atunci când situația devine dificilă, înseamnă că mă recunosc învinsă.

– Ce prostie! Uneori este nevoie de timp ca să găsești slujba visată. Totuși, nu înțeleg prea bine de ce ai plecat de la Balclair, dar am o idee în privința asta. Și dacă nu mă înșel, sunt chiar bucuroasă că ți-ai dat demisia. Nu ai lăsat să ți se urce la cap Londra și să ajungi să te porți într-un mod pe care l-ai fi regretat mai târziu. Este adevărat, capitala nu are exclusivitatea imoralității, adăugă cu ironie bătrâna doamnă.

Angelei îi venea să râdă și să plângă în același timp. Când bunica sa făcea astfel de declarații, părea că vine din epoca victoriană. Și totuși, nu se putea spune că era o mironosiță, altfel n-ar fi lăsat-o prea ușor să zboare cu propriile aripi.

Bătrâna schimbă brusc subiectul.

– M-am întâlnit zilele trecute cu bătrânul domn Wade. Mi-a spus cât de mult îi lipsești, Angela. Și-a găsit o altă secretară, dar care nu știe să facă nimic. Până la urmă și-a găsit o slujbă într-o mercerie.

Angela închise ochii. Era oare acesta maximum de ambiție al unei fete? Și restul vieții?

– Registrele bietului domn Wade sunt într-o stare îngrozitoare, continuă bunica ei. Te-ar primi cu brațele deschise. De ce să nu te gândești la asta, draga mea? Nu ar fi vorba despre o întoarcere definitivă. Cine știe ce s-ar putea ivi între timp? Dar asta te-ar ajuta să depășești această pasă proastă în care mi se pare că ești.

Să se întoarcă acolo să facă ordine în registrele domnului Wade? Să vadă iarăși grămada de lemne, bojdeuca aceea caraghioasă, mașina de scris de o vârstă matusalemică... Perspectiva acesta o sperie, dar poate dacă își va regăsi rădăcinile, va reuși să se vindece mai repede de această dureroasă dorință pentru un bărbat care nu va fi niciodată al ei. Atâta vreme cât va fi în același oraș cu el, se va agăța de fragila speranță de a-l zări într-o zi...

Bunica ei percepu imediat această mică slăbiciune și spuse pe un ton ferm:

– Încetează să te mai chinuiești. Ți trimit luni dimineata un cec ca să-ți plătești biletul de călătorie. Nimic nu te va împiedica să fii aici în weekendul următor. Vei putea să te odihnești câteva

zile, atât cât să hotărăști ce vei face. Sărut-o pe Suzanne din partea mea... ea nu-i niciodată acasă când telefonez eu. Noapte bună, draga mea.

Fără să-i mai lase timp Angelei să discute, bătrâna doamnă închise telefonul.

Cecul anunțat sosi în corespondența de marți dimineța. Îl sprijini de cutia cu cereale de ovăz și-l privi cu un aer dezolat. Destinul părea s-o îndemne să se întoarcă acasă. În ajun, Suzanne o întrebase dacă luase vreo hotărâre, pentru că o prietenă de-a ei urma să se mute la Londra și căuta locuință.

Deodată, Angela ridică ochii și o privi pe Suzanne.

– Prietena ta va putea să se mute aici când dorește. Voi goli camera mea chiar astăzi. Voi pleca mâine.

Avu dintr-o dată impresia că se eliberase de o mare povară. Se ridică, luă cecul și scrisoarea. Acum, era nerăbdătoare să termine mai repede. Întâlni privirea Emmei, care tocmai intra.

– Am visat, oare? Întrebă prietena ei. Sau într-adevăr tocmai ți-ai anunțat plecarea?

– Nu ai visat, răspunse Angela cu o voce plată.

Nu avea chef să vorbească despre sfârșitul planurilor ei, al viselor. Vru să treacă prin fața Emmei ca să iasă, dar prietena ei îi tăie calea.

– Hei! Nu poți pleca mâine! Avem un angajament. Era pentru sâmbăta trecută, dar s-a contramandat. Am absolută nevoie de tine mâine.

– De ce eu? Și nu mi-ai spus nimic despre acest angajament. După spusele tale, nu trebuia să contez prea mult pe acest gen de angajamente.

– Știi! Dar ne-au cerut pe noi în mod special.

– Cine?

– Cei doi canadieni, Angela, spuse Emma prinzând-o de braț. Trebuie neapărat să rămâi. O zi în plus sau în minus n-o să schimbe nimic.

– Nu, fără îndoială.

Avea deja impresia că beneficiază de un răgaz. Acesta trecu însă foarte repede și începu să-și adune lucrurile. Se mira câte se adunseră în timpul șederii ei în capitală. Și mai surprinzător încă era faptul că apartamentul care i se păruse întotdeauna atât de dezordonat, acum i se părea foarte plăcut.

Își împachetă totul, cu excepția hainelor de care va avea nevoie și alte câteva fleacuri pe care i le dăruie Emmei. Rămânea să se decidă cum se va îmbrăca pentru ultima ei seară petrecută la Londra.

Data trecută, purtase fusta de catifea albastră, cu un cosaj din lame argintiu; nu voia să se îmbrace la fel. Așa că le împachetă cu grijă, împreună cu rochia corai care îi amintea de o grădină sub clar de lună, undeva în Caraibe. N-o va mai pune niciodată, doar dacă... Mai rămânea rochia din jerse de mătase galbenă. Nu se simțea prea în largul ei, dar ridică din umeri; nu avea nici o importanță, pentru o asemenea ocazie.

Totuși, Emma fu de altă părere.

– Este dezastruoasă, zise ea cu o sinceritate dezarmantă.

– Mulțumesc! replică Angela. În felul acesta, înfățișarea mea și sentimentele mele vor fi în totală armonie.

– Draga mea, nu-i vorba doar despre asta! Mă refer mai ales la culoare. Bronzul tău a cam dispărut. Cu rochia galbenă, pari complet spălăcită.

Cu ochi critic, Emma se învârtea în jurul prietenei sale. Scutură din cap.

– Rochia aceasta cade pe tine ca pe un umerăș de sârmă. Nu poți să pui asta, Angela.

Ea nu vru cu nici un chip să-și desfacă valizele. Emma deschise larg ușile șifonierului său, și Angela oftă. O privi pe prietena ei trecând în revistă un adevărat curcubeu de creații prestigioase. Aceste momente când încerca rochiile Emmei îi vor lipsi, după cum îi vor lipsi și schimburile de produse cosmetice, confidențele, discuțiile despre universul fascinant al spectacolelor. Oricum, multă vreme de acum încolo, nu va mai fi vorba despre asta. Emma va lipsi din Londra pentru a merge să filmeze serialul de televiziune, și spera ca după asta să-și găsească un apartament. Ca să scape de aceste gânduri triste, își întrebă prietena cum vrea să se îmbrace.

— O să-mi pun asta! Este formidabilă, nu?

Emma agăță de ușa șifonierului un vârtej de muselină neagră în cutele căreia scânteiau cristale argintii. Scoase apoi o rochie de un albastru închis.

— Încearcă asta. Este uimitoare.

Dar nu și pe Angela, din păcate. Părea la fel de spălăcită ca și în rochia galbenă. După alte două tentative, Emma se încruntă.

— Pari mai disperată ca niciodată!

— N-am ce să fac dacă sunt palidă.

— Haide! Ești obsedată de insuportabilul tău om de afaceri. Uită-l!

— Nu crezi că încerc?

— Fără îndoială, oftă Emma. Necazul este că îți trebuie un bărbat care să-ți dea strălucire.

— Ai un mod cu totul special de a-mi reda încrederea în mine!

— Iartă-mă! Dar ai nevoie de puțină culoare... machiajul nu este de-ajuns. De ce să nu-ți pui rochia corai?

— În nici un caz. Am pierdut ore întregi s-o împachetez în hârtie de mătase.

– Atunci, alta...

Emma reveni să scotocească în șifonier.

– Ia te uită. Aveam de gând de ceva vreme să ți-o fac cadou, dar voiam mai întâi să las să ți se șteargă amintirile despre Jack Keighley.

Îi întinse încântătoarea rochie roz.

– Ia-o! Este făcută pentru tine. Eu n-am s-o mai port. Te rog, Angela...

Pradă unor emoții amestecate, luă rochia și murmură un mulțumesc. Sigur, amintirile evocate erau deplorabile, dar rochia părea într-adevăr făcută pentru ea. Și-o puse, și chipul ei palid capătă o strălucire ireală, ochii păreau dintr-o dată mai închiși la culoare, talentul croitorului dădea trupului ei contururi seducătoare.

Kell își amintise de această rochie... dovadă că un bărbat își amintea o toaletă și nu femeia care o purtase, își zise ea cu amărăciune.

Dar nu se afla aici ca să-și piardă timpul chinându-se cu amintirea lui Kell. Seara o să treacă repede. A doua zi dimineată, la ora opt, va fi în trenul care o va duce spre nord. Își va găsi o slujbă, va pune ceva bani deoparte și, anul viitor, puțin mai bătrână, un pic mai înțeleaptă – spera ea – va reveni să-și încerce norocul la Londra.

– Te-ai parfumat?

– Nu, am uitat.

– Nu mă miră!... Da, este important! Stai liniștită, pentru numele lui Dumnezeu!

Coborâra din taxiul lor într-un nor de parfum.

– Dumnezeule, unde mergem? întrebă Angela.

Explora cu o privire bănuitoare neliniștitoarele cotloane ale unei străduțe înguste.

– Taxiul nu poate intra pe aici. Dar este la câțiva pași, zise Emma luând-o de braț. Este un club nou. M-am gândit că o să le placă celor doi canadieni. Mă întreb dacă sunt deja aici.

Într-un zid, se deschidea o catacombă întunecoasă, luminată doar de un felinar. Era intrarea în club. Înăuntru, o scară la fel de întunecoasă cobora în străfundurile pământului. Într-un foaier minuscul, Angela văzu două fete cu buzele verzi și negre, și un tânăr într-un costum stacojiu cu fața și părul argintii. Unde o adusesse Emma, de data asta? Din zone încă neexploatate, ajungeau până la ele ritmuri puternice de reggae. Un bărbat îmbrăcat în negru, cu niște ochi într-adevăr ciudați, o atinse în treacăt, se opri să-și aprindă o țigară pusă într-un porttigaret lung verde, înainte de a traversa foaierul. Atmosfera era absolut sinistă.

Emma deschise una dintre cele trei uși și aruncă o privire înăuntru. Un val de aer cald încărcat de fum și urletele unui sintetizator invadară foaierul. Angela percepu în același timp un miros nedefinit, un pic grețos. Se repezi la prietena ei.

– Simți? murmură ea. Nu este marijuana?

– S-ar putea să fie.

Dar o altă preocupare o făcea pe Emma să se încrunte.

– Mă întreb unde...

Fu întreruptă însă de o voce autoritară, care-i cerea să închidă imediat ușa.

– Probabil că am greșit locul, Emma, zise Angela, îngrijorată. Să mergem...

– Nu, nu ați greșit locul.

Auzi această voce în spatele ei, o voce ironică, prea familiară.

Se întoarse brusc, nedumerită. Ochii i se măriră de surprindere. Nu, nu era cu puțință! Nu putea să fie Kell!

Capitolul 9

Dar era el, mai înalt, mai seducător ca niciodată, într-un smoching de catifea neagră peste un pantalon de culoare închisă, cu o cămașă albă cu un jabou discret și un papion impecabil.

Inima Angelei bătea nebunește în piept, gata să se sufoc.

– Ce... ce cauți aici? bâigui ea.

– Îmi aștept partenera pentru seara aceasta.

La câțiva pași în spatele lui, Dickie Tennant ridică o mână ca s-o salute. Kell i-l prezintă Emmei. Angela, fără grai, îi privea. Emma și Kell păreau să se cunoască. Își recăpătă dintr-o dată graiul.

– Nu înțeleg! Mi-ai spus că ne întâlnim cu doi canadieni. De ce nu mi-ai spus că...

Emma râdea. Kell o luă de braț pe Angela.

– A fost o mică schimbare, zise el calm. În ultima vreme, se întâmplă destul de des.

Le aruncă o privire lui Dickie și Emmei.

– Distracție plăcută... Și mulțumesc, Emma.

Perechea pornise deja pe scara care ducea spre ieșire. Angela se dezmetici dintr-o dată. Încercă să scape de mâna lui Kell.

– O clipă! N-am de gând să rămân aici cu tine!

– Nimeni nu va rămâne aici, îi zise el, fără să se formalizeze de indignarea ei. Vii să cinezi cu mine.

– În nici un caz! Nu mai lucrez pentru tine, nu poți să îmi mai dai ordine.

– Nu pretind să-ți dau ordine. Dar, după câte știu, cel puțin doi bărbați au avut dreptul să-ți cumpere compania pentru o seară. Atunci, de ce nu și eu?

– Compania mea nu este de vânzare, în ceea ce te privește!

De data aceasta, el păru să-și piardă răbdarea. Îi dădu drumul și se întoarse.

– Foarte bine. Dacă ești hotărâtă să rămâi singură aici, n-ai decât!

Deja, picioarele lui lungi urcau treptele două câte două. Mai multe perechi de ochi curioși își ațintiră privirea spre Angela. Ea nu avea nici un chef să fie abandonată în acest loc dezgustător și să trebuiască să se întoarcă singură acasă. Porni în urmărirea lui Kell, fu cât pe ce să se împiedice, își ridică fusta lungă pentru a putea urca scara. El o aștepta sus. Fără să spună nimic, o luă din nou de braț, o conduse de-a lungul străduței rău mirositoare. Mașina îl aștepta chiar la colț. Deschise portiera și o ajută să urce.

Se așează apoi la volan și se întoarse spre ea înainte să pornească motorul.

– Încearcă să nu vorbești, Angela, te rog. Aș prefera să fac drumul în liniște, dar dacă vrei cu orice preț să vorbești, fii bună

și fă-o ca orice ființă umană. Știi la ce mă refer: spune diverse lucruri neînsemnate despre vreme sau despre starea actuală a economiei mondiale.

– Da, dar...

– Știu.

Cu un oftat, el porni motorul.

– Planul meu a dat greș, recunosc. În ceea ce te privește, toate planurile mele dau greș.

Ea deschise gura, apoi o închise. În semiîntinericul din mașină, îi distingea greu expresia, dar vocea lui conținea un avertisment. Nu-i va răspunde la întrebări înainte de a fi dispus s-o facă.

– Perfect, zise el. Mulțumește-te să-ți pui întrebări.

Ea oftă și-și stăpâni furia. Cum făcea de îi citea mereu gândurile? Da, își punea o mulțime de întrebări. De exemplu: îi va cere să se întoarcă la Balclair? Nu, i-ar fi scris dacă ar fi fost așa, nu ar fi lăsat să treacă atâta timp. Își dăduse oare brusc seama de talentele ei de secretară? Era nedrept! Îi fusese atât de greu să se despartă de el, să-l uite. Și acum, era iarăși pradă farmecului lui, mai conștientă ca niciodată de prezența lui, de parfumul lui, de profilul capului brunet, de mâinile viguroase care țineau volanul, de tot acest magnetism nedefinit pe care-l degaja.

Își duse mâna la gât și își întoarse fața înfierbântată spre geam. Unde mergeau, oare? Mașina se îndrepta spre sud și, își amintea vag, travesaseră fluviul, cu multă vreme în urmă.

Angela își pierdea brusc orice putere de a rezista. Cu un oftat, se abandona confortului luxoaselor perne de piele. Din nou își pierduse controlul asupra destinației ei imediate – de altfel, îl avusese vreodată?... Măcar să fie sinceră, să mărturisească faptul că, deocamdată, nici nu-i păsa...

Mașina mergea acum repede. Orașul rămăsese în urma lor. Circulația scăzuse în intensitate. Aruncă o privire la ceas: trecuse o oră. Unde o ducea?

Obținu răspunsul un pic mai târziu. Kell ieși de pe șosea și o luă pe un drum mai îngust care șerpuia printre câmpiile din Kent. Părea să cunoască bine itinerarul, nu ezita niciodată la răscruci.

Încetini ca să treacă o poartă mare de fier forjat, apoi o luă pe o vastă alee în pantă. Angela zări umbra întunecată a unei clădiri mari ale cărei hornuri se profilau pe cerul nopții. Pereții erau acoperiți de iederă; ferestrele din pătrate mici reflectau lumina farurilor. Mașina se opri într-un loc acoperit de pietriș. Nu era un hotel! Totul era pustiu, domnea o liniște deplină. Nu existau alte lumini decât ele două felinare vechi care încadrau ușa de la intrare.

Înțelese. El scotea cheile din buzunar ca să deschidă ușa masivă de stejar. Casa aceasta era a lui. Și eternul instinct feminin îi spunea de ce se află aici.

Fără îndoială, el cunoscuse multe femei. Era oare prima care să nu-i cadă în brațe fără rezistență? De la începutul relației lor, știuse că exercita asupra lui o anumită atracție fizică. Rezistența ei constituise pentru el o provocare? Angela era străbătută de fiori de teamă, de speranță, de dorință, de disperare. Abia dacă mai era conștientă de ce era în jurul ei, când se află în interiorul bătrânei și grațiosei clădiri.

Kell, cu o expresie neutră, îi luă mantoul.

– Ți-am promis o cină, Angela, dar va trebui să ne ocupăm chiar noi de ea.

Ea părea total lipsită de apărare, în marele vestibul lambrizat, cu scara mare care ducea pe palierul de sus.

– Știi să gătesc, spuse ea. Dar, în general, pentru asta nu mă îmbrac în rochie de seară.

– Bucătăria este pe aici.

El o luă înainte. Pasul lui hotărât răsună pe parchetul ceruit.

În bucătăria imensă, cărămizile și lemnul din alte vremuri fuseseră păstrate cu grijă, iar elementele moderne se armonizau perfect. Mijlocul încăperii era ocupat de o masă mare de lemn.

Angela privi în jurul ei, în căutarea unui șorț. Exista unul în spatele ușii, un șorț din material plastic, nou, alb cu dungi albastre, cu o inscripție în roșu intens: „Pentru bărbatul care are totul!“

– Pot să-l iau? întrebă ea.

– Da, bineînțeles. Sunt obligat să-l las la vedere, altfel, Julie s-ar supăra pe mine.

– Julie?

Angela nu reușea să înnoade șireturile șorțului.

– Fata menajerei mele. Ea mi l-a oferit de Crăciun.

– Ah... Ce este de gătit? întrebă ea.

– Este salată într-un sertar din frigider. Poți să prepari sosul? Eu mă ocup de fripturi.

În tăcere, ea îi urmă instrucțiunile. După o jumătate de oră, se așezau la masă în sufragerie. Fuseseră puse tacâmurile: porțelanuri, argintărie, cristaluri fine. Era evident că cineva se străduise în vederea acestei cine. Cu siguranță, vinul era la temperatura potrivită, și cel roșu și cel alb. Dar Angela se simțea stânjenită. Răceala ceremonioasă a lui Kell nu facilita conversația. Într-unul din aceste momente de tăcere, care se prelungea tot mai mult, întrebă în sfârșit dacă afacerea care îi dusesese în Caraibe se încheiase mulțumitor.

– Da. Ne-am asociat, și Abelard trebuie să se retragă la sfârșitul anului.

– Cum se simte soția lui? Întrebă ea, cu ochii ațintiți asupra paharului său.

– Mult mai bine.

Privirea lui Kell se concentrase asupra ei, observându-i fiecare trăsătură, ceea ce o făcu să fie dintr-o dată conștientă de propria-i imagine, în rochia aceea roz. Își duse cu un gest nervos mâna la micul pandantiv de cuarț roz care se așezase exact deasupra sânilor. Ca și cum acest gest ar fi fost un semnal, Kell spuse:

– Cafeaua trebuie să fie gata. O s-o bem în salon.

În orice alt moment, Angela ar fi fost bucuroasă să examineze toate comorile din această încăpere. Suprafața mobilelor vechi, făcute din lemn de nuc sau de trandafir, lucea blând sub patina atâtor ani care trecuseră peste ele. La fel ca mobilierul, de stiluri diferite, bibelourile și tablourile se amestecau. Era evident că stăpânul casei alesese înainte de toate lucrurile care-i plăceau, și le armonizase perfect: o delicată comodă din lemn de nuc lângă o măsuță lucioasă din lemn de India, gravuri chinezești reprezentând flori, piese de argintărie din secolul XVIII, lângă o cutie muzicală elvețiană încrustată cu fildeș.

Mai erau de asemenea rafturi întregi pline cu cărți. Dar Angela se duse drept spre un fotoliu aflat lângă foc, și se așeză sub lumina caldă a unui lampadar. Kell nu o urmă imediat. Cu un braț pus pe consola șemineului, privea flăcările jucăușe ale focului pe care abia îl aprinsese.

Angela era conștientă de forța lui și de propria ei slăbiciune. Puse pe măsuță ceașca de cafea, cu mâna care îi tremura.

– Eu... începu ea.

– Da, este timpul să-mi dai o explicație, zise el cu răceală în glas.

– Eu?

Angela îl privi, nedumerită.

– Nu-ți datorez nici o explicație. Nu mai lucrez pentru tine! Tu îmi datorezi una. De când o cunoști pe Emma? De ce ai determinat-o să-mi... joace această festă? Dacă voiai să mă vezi, de ce nu mi-ai telefonat? În loc să te folosești de acest... subterfugiu? Este chiar...

El ridică mâna.

– Ai fi venit dacă ți-aș fi telefonat?

– Nu! Da... nu!... Oh, nu mai știi! Încetează să-mi răspunzi la întrebări cu alte întrebări!

– De ce ai plecat înainte să mă întorc din Statele Unite?

Ea făcu ochii mari.

– Dar știai, îți spuseseam!

– Chiar așa?

– Știi bine!

Ea își luă o clipă capul în mâini; înnebunise, oare?

– Ți-am spus de două ori!

– Am crezut că este una din acele amenințări pe care le arunci la furie.

– Ei bine, nu era așa ceva. Și tu mi-ai amintit, cu farmecul tău obișnuit, că îți aparțin pentru încă două săptămâni, adăugă ea cu amărăciune.

El ridică sprâncenele.

– Te-am rănit cumva?

– N-am să-ți dau satisfacția să-ți spun... Oh, Kell, ce vrei de la mine? adăugă ea, copleșită. De ce m-ai adus aici?

– Ca să descopăr ceva.

– Nu te înțeleg.

– Ah nu? Credeam că este foarte simplu. Am vrut să-mi dezvălui propriile sentimente... și să văd dacă pot să te fac să ți le mărturisești pe ale tale.

– Poftim?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Angela! Ți-am ascuns vreodată adevărul? Știi bine că mă atragi. M-ai atras chiar din prima seară, atunci când te-am văzut cu bețivul acela. Aș fi fost în stare să-l ucid! Și, în mașină, când te-am condus acasă, îmi venea să te bat, să-ți mai bag mințile în capul acesta naiv.

Ea nu-și lua ochii de la chipul lui furios. El continuă cu o voce joasă, vehementă:

– Am cunoscut multe femei... nu vreau să te mint nici în această privință... Dar nici una nu era atât de exasperantă ca tine!

Angela se ridicase pe jumătate din fotoliu.

– Dacă te exasperez atât de mult, nu văd de unde această atracție pentru mine. M-ai tratat de la bun început ca pe o...

– Da, și data următoare, erai practic în brațele lui Dickie! continuă el, ca și cum ea n-ar fi spus nimic.

– Ar trebui să-l cunoști, ripostă ea. Face parte dintre angajații tăi. Mi-au trebuit doar trei minute ca să-l potolesc... dar ți-ai ales tocmai acel moment ca să...

Cineva bătu la ușă.

Angela încremeni. Kell bombăni ceva, dar își recăpătă repede sângele rece.

– Intră, zise el pe un ton amabil, înainte să vină și să se sprijine de șemineu.

Ușa se deschise și în prag apăru o fetiță. Avea vreo opt ani. Fața ei stropită cu pistrui era încadată de părul scurt și blond. Era îmbrăcată în niște blugi peticiți, cu o bluză în carouri roșii prea mare pentru ea. Cu un zâmbet fermecător, zise pe un ton ferm:

– Am venit să iau ceștile, dacă ați terminat. Am spălat vasele, și cu asta, totu-i gata.

Se duse, adună ceștile și se întoarse spre ușă.

– Dacă mai aveți nevoie de ceva, domnule Kell, sunați. Mama se uită la un film horror, la televizor. Noapte bună.

– Mulțumesc, Julie. Noapte bună.

Vraja se rupsesse. Angela nu știa prea bine dacă să râdă sau să plângă. Își privi ceasul.

– Cum o să mă întorc acasă?

– N-o să te întorci.

– Nu pot să rămân aici... Măine dimineată, iau trenul de ora opt...

El scutură din cap.

– Rămâi aici. Probabil că Julie ți-a pus deja în pat vechiul ei iepure de pluș, în caz că ți-ar fi frică într-o cameră necunoscută.

Tânăra oftă și spuse fără să se gândească:

– Așadar, ea este Julie.

– De ce pari atât de ușurată? Întrebă el.

Angela roși și întoarse capul. Nu putea deci să-i ascundă nimic acestui bărbat? El reluă încet:

– Ah, da. Îmi amintesc. Cred că tu ai răspuns la telefon în ziua în care ea a sunat, speriată pentru că mama sa se opărise. Te-ai întrebat cumva cine este Julie?

– Nu aveam de ce să mă întreb, răspunse ea. Eram doar secretara ta.

– Da, dar acum nu mai ești.

Brusc, întinse mâna și o prinse pe ea ei.

– Vino aici, Angela, aici unde este locul tău, și încetează să mă mai exasperezi.

Deja o înconjurase cu brațele și o strângea la piept. Capul ei se sprijinea pe umărul lui.

– Privește-mă, spuse el, cu buzele lipite de părul ei.

Ea nu mai putea rezista. Cu un fel de disperare, se supuse. Când buzele li se întâlneau, fu cuprinsă de un frison care răspundea pasiunii lui Kell.

Își înnodă mâinile după gâtul lui și își rătăci degetele prin părul des și negru. Pe de altă parte, el îi explora fiecare linie, fiecare curbă a trupului.

Pierdută în sărutul lui, Angela simți cum îi îndepărtează breteaua rochiei și fremătă sub mângâierea degetelor lui, apoi sub cea a buzelor.

Era periculos de aproape de acel punct fără întoarcere, știa asta, și chiar și el era gata să-și piardă controlul. Și totuși, cu această dorință care o îndemna să dăruiască totul, să primească totul, se amesteca o tristețe profundă, o altă dorință care nu-i va fi satisfăcută niciodată. El ridică privirea, și văzu pupilele mărite. Buzele lui trecură ușor peste pleoapele fetei, peste obraji simțind gustul sărat al lacrimilor. Rămase nemișcat.

– Angela... ce este?

– Nimic. Doar că... eu...

Își ascunse fața la umărul lui și se strădui să-și stăpânească aceste lacrimi stupide.

– Spune-mi! Ce este? repetă el.

Ea scutură din cap.

– Te rog să mă ierți, dar nu pot să mă abțin, suspină ea. Iată de ce am fugit. Pentru că... mă gândeam neîncetat la tine, și...

– Dar și eu mă gândesc la tine. Credeam că știi.

– Da, știu, dar nu eram în stare să lupt împotriva ta...

– De ce te crezi obligată să lupți împotriva mea? Te vreau, Angela, vreau să...

– Știu.

Ridică spre el o față disperată.

– Nu voiam să fiu și eu o tânără printre atâtea altele, precum Thea, care te iubește dar nu este în stare să te păstreze. Voiam să te am doar pentru mine.

– Mă ai doar pentru tine, Angela. Te iubesc.!

– Nu-i adevărat, spuse ea cu tristețe. Mă dorești, atâta tot. Este o mare diferență.

– Eu știu ce spun. Și cunosc foarte bine și sentimentele tale pentru mine.

Prinse în palme chipul ei nefericit.

– Poate că vei fi dezamăgită, dar este o realitate a vieții. Va trebui s-o accepți. Eu nu am ajuns la treizeci și patru de ani – și la o poziție socială în care dispun de o oarecare putere – fără să întâlnesc numeroase femei frumoase și fără să învăț cum reacționează ele față de bărbați. Aș fi putut să te seduc foarte ușor. Totuși...

Ea se dădu un pic pe înapoi.

– Oh nu! Să nu crezi că am avut vreo clipă intenția să mă las sedusă.

– Nu fi prea sigură pe tine, îngerul meu. Eu nu am încercat niciodată să te seduc.

Nu încercase niciodată!

Fără să spună un cuvânt, îi scrută chipul și văzu licărind în ochii lui o sclipire ironică, simțind acea dezamăgire în legătură cu care el o avertizase.

– Nu mi se părea cinstit, reluă el încet. Pe măsură ce te cunoșteam, am înțeles cât de mult mă înșelasem în privința ta, la prima noastră întâlnire. Chiar și atunci, mi s-a întâmplat să am îndoieli. Simțeam că îmi doreai mângâierile, sărutările, dar în același timp ridikai între noi o barieră.

Se întrerupse, părând că meditează.

– Vezi tu, Angela, în general privirea unei tinere o trădează, îi trădează experiența, chiar dacă înfățișarea ei pare inocentă, modestă. Cu toate acestea, se întâmplă uneori să te înșeli. Am cunoscut o tânără, se numea Dalilah, care avea ochii cei mai candizi pe care-i văzusem vreodată, privirea cea mai pură și care ascundea sub această aparență o inimă de gheață și zgârcenia unui cămătar.

– Doar nu crezi că...

Angela își aminti cu groază de toaletele scumpe pe care le cumpărase pentru călătoria în Caraibe.

– Toate acele toalete... Am fost îngrijorată, și...

– Nu, iubirea mea, nu mă gândeam deloc la asta!

Cu un gest, îi înlătură protestele.

– Nu, ceea ce mă preocupa era să îmi dau seama încetul cu încetul că tu ești într-adevăr altfel. Nu mă lăsa inima să te seduc. Știam că auzeam parcă un sunet îndepărtat, clinchetul unui clopoțel nupțial și cu siguranță că nu eram pregătit să sun clopotele de nuntă!

Străbătuță de un fior rece, Angela întoarse capul. El îi vorbea cu sinceritate, și pentru asta îi era recunoscătoare. Îi spunea ceea ce ea știuse dintotdeauna.

El continuă, cu aceeași voce calmă:

– Dar la întoarcerea din Statele Unite, după ce am încheiat cu satisfacție acea afacere, mi-am dat seama că îmi lipsește ceva. Totul mă plictisea. La sfârșitul primei luni, am știut ce mi se întâmpla. Te doream mai mult decât am dorit vreodată o femeie, și nu era vorba despre acel gen de relație care se încheie o dată cu apariția unui nou chip seducător. Trebuia să te revăd cu orice preț.

Oftă și o privi cu niște ochi care o făcură să se topească.

– În apartamentul tău nu este niciodată nimeni acasă? Am telefonat de trei ori, fără să-mi răspundă cineva. Atunci mi-am amintit de Emma și de ziua aceea când v-am văzut pe amândouă, în apropiere de Planetariu. Mi-a venit ideea să mă întorc în timp și să mă substitui aceluia bețiv care era cu tine, în prima seară. Am lăsat un mesaj pentru Emma, fără să-l semnez, în cazul în care tu l-ai fi văzut. Contam pe faptul că, la modul ei de viață, nu-și va pune prea multe întrebări despre un mesaj nesemnat în care i se cerea să sune la un număr de telefon necunoscut.

– Nu, bineînțeles, încuviință Angela cu o voce tremurată. Emma adoră situațiile de acest gen.

Cât timp va mai rezista până să se arunce din nou în brațele lui?

– M-a sunat, am fixat o întâlnire, și a acceptat să mă ajute. De fapt, adăugă el, ea a brodat povestea, pe marginea ideii mele. Și iată cum ne-am întâlnit în acel loc de pierzanie.

După o clipă de tăcere, el păru să citească în ochii ei ruga și o cuprinse cu patimă în brațe.

– Ești foarte tânără, știu. Mai știu, acum, că ești neștiutoare în ale dragostei, și nu vreau să te grăbesc. Dar te vreau a mea. Oh, Doamne, gemu el, cât te doresc!

Angela simți inima lui Kell bătând lângă a ei. Îl cuprinse cu brațele. Venise momentul să ia o hotărâre, să devină adult. Îl iubea pe Kell și știa că nu va mai putea trăi fără el. Chiar dacă legătura lor nu va dura, ar fi cunoscut măcar bucuria de a-i dărui dragostea ei, de a o primi pe a lui. Altfel, fără el, va avea parte doar de tristețe, de un viitor pustiu.

– Kell? murmură ea.

– Da?

Hotărârea ei era luată, dar nu știa cum să și-o exprime. Îi șopti:

– Nu... nu știu cum să spun, dar dacă... dacă mă vrei, eu te iubesc și... aș vrea...

– Da, Angela, ce ai vrea?

– Să... tră... trăiesc cu tine. Să te iubesc.

O străbătu un fior. N-ar fi crezut că, vreodată, va fi în stare să rostească aceste cuvinte. Kell părea mai degrabă amuzat.

– Angela, dragostea mea nebună, vreau să mă căsătoresc cu tine și nu să mi te fac amantă. Vreau să am niște copii exasperanți care să-ți semene. Vreau ca la sfârșitul fiecărei zile, să regăsesc pe cineva care mă iubește doar pentru mine însumi, care are nevoie de mine, care nu a uitat de plăcerile simple ale vieții. Tu ești adevărată, sinceră, cinstită, draga mea, și te iubesc mai mult decât am crezut că voi putea iubi vreodată.

– Kell... repetă... exclamă ea. Cred că visez!

– Nu voi repeta nimic! Am alte mijloace, mai bune, să-ți spun, să-ți dovedesc...

În bucuria ei imensă, Angela izbucni în râs.

– Nu pot să mă abțin, spuse ea. Sunt atât de fericită!

*

*   *

Mult mai târziu, ridică spre el ochii plini de lumină.

– Cum de am ajuns aici?

– Habar n-am.

Erau pe covorul din blană albă întinși în fața focului. Kell se ridică și o trase și pe ea pe canapea. Angela oftă, copleșită.

– Spune-mi, Kell...

– Da?

– De ce erai atât de rău cu mine, pe insulă?

– Nu ai nici un pic de imaginație? Dar poate că o femeie nu este în stare să-și imagineze ce simte un bărbat care o ține în brațe pe cea pe care o iubește și o vede dintr-o dată scăpându-i. Ai multe lucruri pentru care trebuie să fii iertată!

– Știu... și, cu siguranță, vei avea grijă de asta.

Ea își netezi părul, și scoase dintr-o dată un mic țipăt.

– Ce mai este?

– Privește cât este ceasul! Cum o să mă întorc acasă?

– În orice caz, eu n-am să te conduc. Va trebui să renunți imediat, draga mea.

– Dar dacă rămân aici, nu am nici cămașă de noapte, nimic.

– Cred că am pe undeva o periută de dinți nouă. Ce-ți mai trebuie altceva?

– În ce mă îmbrac mâine dimineată? Cum o să arăt dacă ajung la Londra în rochie de seară? Întrebă ea, cuprinsă de un hohot de râs.

Ca să pună capăt discuției, el o luă în brațe.

– S-a mai întâmplat și se va mai întâmpla. Nimeni n-o să bage de seamă. Și vorbești prea mult. Iată ce este important... Nimic altceva nu contează.

Angela se abandonează mângâierilor lui. Kell avea dreptate: nimic altceva nu conta!

Sfârșit